

சுதைந்துபோன தேசமும்
துர்ந்துபோன மனக்குகையும்
சண்முகம் சிவலிங்கம்

சிதைந்துபோன தேசமும்
தூர்ந்துபோன மனக்குகையும்

சிதைந்துபோன தேசமும் தூர்ந்துபோன மனக்குகையும்

சண்முகம் சிவலிங்கம்

சண்முகம் சிவலிங்கம் (1939) கிழக்கிலங்கையில் கல்முனை நகருக்கு அருகே உள்ள பாண்டிருப்பு என்னும் கிராமத்தில் பிறந்தவர். கேரளத்தில் உயர் கல்வி பயின்று விஞ்ஞானத் துறையில் பட்டம் பெற்றவர். விஞ்ஞான ஆசிரியராகக் கடமைபுரிந்தவர். பாண்டிருப்பு மகாவித்தியாலயத்தில் அதிபராகப் பல ஆண்டுகள் பணிபுரிந்து அண்மையில் ஓய்வுபெற்றிருக்கிறார்.

1960 முதல் கவிதை எழுதிவரும் இவர் ஒரு சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளரும் விமர்சகருமாவார். இவரது நாவல் ஒன்றும் கையெழுத்துப் பிரதியாக உள்ளது. ஆங்கிலம்வழி பிறமொழிக் கவிதைகள் பலவற்றைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். நீர் வளையங்கள் (தமிழியல், 1988) இவரது முதலாவது கவிதைத் தொகுதி.

எம்.ஏ. நு.மான், அ. யேசுராசா தொகுத்து வெளியிட்ட பதினொரு ஈழத்துக் கவிஞர்கள் தொகுப்பில் (கரியா, 1984 & காலச்சுவடு பதிப்பகம் 2003) இவரும் இடம்பெற்றார்.

சண்முகம் சிவலிங்கம் தற்காலத் தமிழில் ஒரு வித்தியாசமான, தனித்துவமான கவிஞர். அவரைப்போல் பிறிதொரு கவிஞரை, அவருடையதைப்போல் பிறிதொருவருடைய கவிதையை அடையாளம் காட்டுவது கடினம். அவருடைய தனித்துவம் அப்படி. ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை மரபின் ஒரு தீவிர வளர்ச்சி நிலையை, பாய்ச்சலை இவருடைய கவிதைகளில் காண முடியும். இவர்மூலம் நவீன தமிழ்க் கவிதை சில சிகரங்களை எட்டியிருக்கிறது என்பதை இத்தொகுப்பைப் படிக்கும் நவீன தமிழ்க் கவிதையில் நல்ல பரிச்சயம் உடைய வாசகர்கள் நிச்சயம் இனங்காண்பர்.

சமூக, அரசியல் அக்கறையிலிருந்து பெரிதும் உள்ளொடுங்கிய சமகால தமிழகத்துக் கவிதையில் இத்தொகுப்பு சில சலனங்களை ஏற்படுத்தக்கூடும்.

சண்முகம் சிவலிங்கம்

சிதைந்துபோன தேசமும்
தூர்ந்துபோன மனக்குகையும்

காலச்சவடு பதிப்பகம்

விலை 175 ரூபாய்.

சிதைந்துபோன தேசமும் தூர்ந்துபோன மனக்குகையும் * கவிதைகள் *
ஆசிரியர்: சண்முகம் சிவலிங்கம் * © சண்முகம் சிவலிங்கம் * முதல்
பதிப்பு: ஜூலை 2010 * இணைந்து வெளியிடுவோர்: தமிழியல், லண்டன்;
காலச்சுவடு பதிப்பகம், 669 கே.பி. சாலை, நாகர்கோவில் 629 001 *
தொலைபேசி: 91-4652 - 278525 * தொலைநகல்: 91-4652 - 402888 *
மின்னஞ்சல்: kalachuvadu@sancharnet.in * அச்சுக்கோப்பு: சுவடி,
சென்னை 600 005, தொலைபேசி: 91-44 - 2844 1672 * அட்டை
அச்சாக்கம்: பிரிண்ட் ஸ்பெஷாலிட்டீஸ், சென்னை 600 014 *
அச்சாக்கம்: மணி ஆஃப்செட், சென்னை 600 005.

காலச்சுவடு பதிப்பக வெளியீடு: 343

Citaintupona thecamum thoorunthupona manakkukaiyum * Poems*
Author: Shanmugam Sivalingam * © Shanmugam Sivalingam *
Language: Tamil * First Edition: July 2010 * Size: Demy 1 x 8 * Paper:
24 kg maplitho * Pages: 232 * Copies: 1000 * Jointly Published by
Tamiliyal, 27-B High Street, Plaistow, London E13 0AD, UK,
Phone: +44 208 471 5636, email: info@tamiliyal.org.uk, and
Kalachuvadu Pathippagam, 669 K.P. Road, Nagercoil 629 001,
India. Phone: 91-4652 - 278525, Fax: 91-4652 - 402888, e-mail:
kalachuvadu@sancharnet.in * Typesetting: Chuvadi, Chennai 600
005, Phone: 91-44-2844 1672 * Wrapper Printed at: Print Specialities,
Chennai 600 014 * Printed at Mani Offset, Chennai 600 005 * Price:
Rs. 175.

ISBN: 978 - 81 - 89359 - 97 - 3

7/2010/S.No.343, kcp 475, 24 (1) 1000

அருட்சகோ. அ.தி. அல்போன்சஸ்
அன்பின் திரு. இ. பத்மநாப ஐயர்

நன்றி

- க ளம்
- வியூகம்
- காலச்சுவடு
- ஆகவே
- எனவே இனி
- தெரிதல்

உள்ளே

- பதிப்புரை
- கட்டியம்
- காலம்
- இயல்
- கவிதைகள்
- பின்னிணைப்பு

பதிப்புரை

அறுபதுகளின் மத்தியில் எழுதத்தொடங்கிய சண்முகம் சிவலிங்கம் ஈழத்தின் முக்கிய கவிஞருள் ஒருவராக இருக்கிறார்.

தனது நுண்ணிய உணர்திறன் காரணமாய் பல்வகைத் தன்மை கொண்ட ஏராளம் கவிதைகளை இதுவரை அவர் எழுதியுள்ளார்; எனினும், அவருக்கே உரிய தனிஇயல்பு காரணமாய் அவற்றை வெளியிடுவதில் அக்கறை காட்டாமையால், ஓரளவு கவிதைகளே சில இதழ்கள் மூலமும் நீர் வளையங்கள் என்ற கவிதைத் தொகுப்பின் மூலமும் இலக்கிய உலகிற்குத் தெரியவந்துள்ளன. கவிதைத் தொகுப்பு 'தமிழியல்' வெளியீடாக 1988இல் வந்தது; நீண்ட இடைவெளியின் பின்னர் இக்கவிதைத் தொகுப்பு வழியாகவும் கணிசமான தொகைக் கவிதைகள் வாசகருக்குக் கிடைக்கின்றன.

அடிப்படையில் அனுபவ வெளிப்பாடுகளாக அமைபவை 'சசி'யினது கவிதைகள்; கருத்துகளைத் 'திணித்து' கவிதைகளைனத் 'தயாரிப்பதிலே' சொற்களால் முடிச்சுகள் போட்டுத் திணற வைப்பதிலே ஈடுபடுபவரல்லர் அவர். படைப்புநுட்பங்களும் படைப்பு மனநிலையும் தன்னுணர்வு மிக்க செவ்விதாக்கமுமே அவரது கவிதைகளை உருவமைக்கின்றன.

“எல்லா நல்ல கவிஞர்களினதையும்போல அவரது கவிதையும் அவரது முகமாக இருக்கிறது. அவரில் இருந்து பிரிக்க முடியாத ஒன்றாக அமைகின்றது. அவரது உணர்வுகளையெல்லாம் பிரதிபலிக்கின்றது. அவரது மன அமைப்பின் வெவ்வேறு பரிமாணங்களை அவரது கவிதைகள்மூலம் நாம் காண்கின்றோம். அவரது சமூக, அரசியல் கவிதைகள் அவரின் ஒரு பக்கத்தைக் காட்டுகின்றன என்றால், அவரது தன்னிலைக் கவிதைகள் (Personal Poems)

அவரின் வேறொரு பக்கத்தைக் காட்டுகின்றன. அவரது கவிதை களில் கணிசமானவை அவரைப் பற்றிய கவிதைகள்தான்.”

‘சசி’யின் நெருங்கிய நண்பரும் கவிஞரும் விமர்சகருமான எம். ஏ. நுஃமானின் மேற்படி வரிகள் அவரது கவிதைகள் பற்றி தெளிவானதொரு சித்திரத்தை வரைகின்றன.

சுழத்துப் படைப்புலகின் முக்கியமானதோர் ஆளுமையின் ஆக்கங்களை நூல்வடிவில் கொண்டு வருவதில் ‘தமிழியல்’ மகிழ்கிறது; அவரின் சிறுகதைகள், நாவல்கள், திறனாய்வுக் கட்டுரைகள் நூல்வடிவம் பெறும்போது அவரது படைப்பாளுமையின் ‘பரிமாணங்கள்’ மேலும் துலக்கமடையும் என்பதைக் குறித்துக்கொள்ளவும் விழைகிறது!

09.06.2010

தமிழியல்

கட்டியம்

I

1. இந்தத் தொகுப்பில் 123 கவிதைகள் உள்ளன. ஒன்றைத்தவிர ஏனையவை பொதுவாகச் சிறிய கவிதைகள்.

சில கவிதைகள் தினக்குறிப்பேட்டின் பாதிப் பக்கத்துக்குள் குறுக்கப்பட்டவை. சில A4 எழுதுதாளின் ஒரு பக்கத்துக்குள் அடக்கப்பட்டவை. இந்தக் குறுக்கிலும் அடக்கிலும் ஏன் என்பதற்குப் பெரிய காரணங்கள் இல்லை. நீளமான கவிதைகள் சலிப்பை ஏற்படுத்துகின்ற வாசிப்புச் சூழலைத்தான் சொல்லலாம்.

இப்போது, இந்த அளவில் சிறுத்த கவிதைகளில் பல பற்றாக் குறைகளைக் காண்கிறேன். இவை பெரும் நிகழ்வு வெளிகளைக் கொண்டவை அல்ல. பெரும் நினைவோட்டங்களும் உணர்வுப் பெருக்குகளும் அற்றவை. பெரும் நினைவோட்டங்களிலும் உணர்வுப்பெருக்குகளிலும் யதேச்சையாய் ஏற்படும் மின்னல் தெறிப்புகளும் குறைந்தவை.

இவை பெரும்பாலும் புறக்கோட்டுருவங்களாக அல்லது வெறும் நிழல்கோடுகளாகவே உள்ளன. ஒரு நண்பர் குறிப்பிட்டதுபோல இவற்றில் பல வெறும் பிம்பங்கள்தான். வேறு சில கவிதைகள் அற்பசொற்பமான மனோநிலைச் சாயல்களே. இன்னும் சில, வெறும் மனப்பதிவுகள். மேலும் சில, வரலாற்றுக் குறிப்புகளாக மாத்திரம் அமைகின்றன. அடிமன, ஆழ்மன நீக்கல்களின் சிதறல்களாகவும் சாயைகளாகவும் சில உள்ளன.

2. இந்த ஒட்டலியான, சதைப்பற்றற்ற, ஒருகண மின்னல் கீறுகளான துகள்கள் தனித்தனியான அடையாளங்களை ஒரு தொகுப்பில் எப்படிப் பெறும் என்பது எனக்குச் சந்தேகமாகவே இருந்தது. ஒவ்வொன்றும் ஏனையவற்றின் நெரிசலுக்குள் தொலைந்துவிடக்கூடும் எனப்பட்டது. அதேசமயத்தில் கவிதை களுக்கு இடையில் உள்ள சில சார்புகளும் தொடர்புகளும் புலப்பட்டன. அந்தச் சார்புகளினதும் தொடர்புகளினதும் அடிப்படையில், அவை முழுமையான பல இயல்களாக - தொடக்கம், வளர்ச்சி, முடிவு என முப்பரிமாணம் கொண்ட இயல்களாக - அமைவதையும் கண்டேன். அவை இவ்வாறு அமைவதற்குக் காரணம், அவை என்னுடையதும் எனது காலத்தினதும் தொடர்ச்சியைக் கொண்டிருப்பதனால் ஆகலாம்.

இத்தகைய பத்து இயல்களை இத்தொகுப்பு கொண்டுள்ளது. பதினோராவதாகச் சற்று நீண்ட ஓர் இணைப்புக் கவிதையும் உண்டு. ஒவ்வொரு இயலிலும் 10-13 கவிதைகள் அமைப்புக் கொள்கின்றன. ஒவ்வொரு இயலினதும் காலத்தால் மூத்த கவிதையின் தலைப்பு அந்த இயலின் பெயராகியுள்ளது. இவை, போருக்குப் போனாய், போ-ஆறாத ஆறுகள் - உறவும் நினைவும் ஒரு பாலைவனத்தின் குரலும் - தீராமை - நிழல்கோடுகள் - நீக்கல்கள் - குருவி மனம் - இரவின் இறங்கு துறையில் - கைகுலுக்கும் காலம்வரை - சிதைந்துபோன தேசமும் தூர்ந்து போன மனக்குகையும் ஆகியன.

3. இது ஒரு வகைப்படுத்தல் வகையிலான பகுப்பு என்றோ தொகுப்பு என்றோ எனக்குத் தோன்றவில்லை. ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போல, அவை ஒவ்வொன்றும் தன்னளவில் முழுமையானதாகவே தோன்றுகின்றன. “போருக்குப் போனாய், போ” என்ற இயல் தொட்டந்தொட்டமாக என்னுள் பீறிட்ட ஒரு கையறு நிலையின் வரலாறு. “ஆறாத ஆறுகள்” என்ற இயலும், நாங்கள் முகம் கொடுக்கும் காலத்துயரின் ஒரு கட்டம். “உறவும் நினைவும் ஒரு பாலைவனத்தின் குரலும்” என்ற இயல், ஒருவனது கவிதை உறவுகளின் கதை. “தீராமை” என்ற இயல், வேட்கையும் போதையும் அதே மனிதனில் வெளிப்படும் கணங்களைக் கொண்டது. “நிழல்கோடுகள்” என்ற இயல் தொட்டந்தொட்டமாகக் காதல் தகிப்பில் மற்றுமொரு தனிக் கதை. “நீக்கல்கள்” என்னும் இயல், ஒருவனது நளவிலியின் வெளிப்பாடுகள். “குருவி மனம்” என்ற இயல், சற்று மேலாடிய உள் மனதின் முரண்நிலைகளைக் கொண்டது. “இரவின் இறங்கு துறையில்” என்ற இயல், அலைக்கழிந்த ஓர் ஆன்மாவின் உள்ளோட்டம். “கைகுலுக்கும் காலம்வரை” என்ற இயல், சமாதானத் தோல்விகளின் தொடர் பிரதிபலிப்புகள். “சிதைந்துபோன தேசமும் தூர்ந்துபோன மனக்குகையும்” என்ற

இயல், சமாதானத் தோல்விகளுக்குப் பின்னான நம்பிக்கை களிணதும் நம்பிக்கையீனங்களிணதும் தொடர்முகங்கள்.

இவ்வாறு தனிக் கவிதைகளை அவற்றின் சார்புகளிணூடு இயல்களாகக் கட்டமைக்கும்போது, அவற்றின் பேசுபொருள் பற்றிப் பேசப்பட்டதாகியும் விடுகிறது. இந்தப் பேசுபொருளின் ஒரு கூறு, தேசத்தின் போர்ச்சுழல் அவலம். மறுகூறு, தனிப் பட்ட உறவுகள், தொலைவுகள், மோகங்கள், தாயங்கள், முரண் கள், மோதல்கள் பற்றிய மன ஊசலாட்டங்கள். இந்த இரண்டு கூறுகளும் ஒன்றன்மேல் ஒன்று கவிவதான நிலைகளும் உண்டு. இந்த இரு கூறுகளையும் ஓரளவு உட்கொண்டதாக, “சிதைந்து போன தேசமும் தூர்ந்துபோன மனக்குகையும்” என்ற கவிதை காணப்படுவதால், அந்தத் தலைப்பையே தொகுப்பின் பெயராக இடலாம் என்ற எண்ணம் தோன்றியது.

II

4. கவிதைகளின் பொருள்பற்றி அல்லது பொருட்பரப்பு பற்றி இவ்விதம் பேசும்போது, அதன் மறுபக்கமான வடிவம் பற்றிய பேச்சும் எழுகிறது.

கவிதையின் பொருள் என்றும், கவிதையின் வடிவம் என்றும் சத்திரசிகிச்சை செய்ய வேண்டுமா என்ற கேள்வியும் உடன் எழுகிறது.

பொருளுக்கு ஏற்ற வடிவம் என்று சொன்னால் போதாதா? சிலசமயங்களில் பொருளும் வடிவமும் ஒன்றே போல் தோன்று வதில்லையா? பொருளிலிருந்து வடிவத்தை இழை பிரிப்பது எப்படி? வடிவம் என ஒன்றை இழை பிரித்து அறிய முடியுமா? முடியுமானால், பொருளுக்கும் வடிவத்திற்கும் இடையே உள்ள தொடர்பு என்ன?

பொருள் சார்ந்து இக்கவிதைகள்பற்றிப் பேசத் தொடங்கிய போது, கோட்டுருவம், நிழல்கோடுகள், மனப்பதிவு, மின்னல் கீறுகள் என்ற தொடர்களை உபயோகிக்கத் தூண்டப் பட்டேன். இவை, பொருள் சார்ந்த பிரயோகங்களா, வடிவம் சார்ந்த பிரயோகங்களா என்ற மயக்கம் இப்போது தோன்றக் கூடும்.

சற்றுச் சிந்தித்தால் அந்தப் பிரயோகங்கள் பொருள் சார்ந்தும் உள்ளன, வடிவம் சார்ந்தும் உள்ளன என்ற உண்மை புலப்படும்.

உண்மையில், மிக எளிமையான நிலையில், பொருளும் வடிவமும் ஒன்றேபோல் உள்ளமை பிற அமைப்புகளிலும் தென்படும்.

சற்று முன்னேறிய நிலையில் பொருளின் புற வார்ப்பு வடிவம் தோன்றக்கூடும். பொருளை மெருகூட்டவும் வலுப்படுத்தவும் புலனெறிப்படுத்தவும் வடிவங்கள் பொருளுக்குள்ளேயே ஸ்படிகமாகின்றன. பொருளின் பரப்புக்கும் ஆழத்திற்கும் ஏற்ப வடிவப் படிமங்கள் பின்னலுற்றுப் பெரும் அமைப்புகள் ஆகின்றன. இந்தத் தொகுதியில் உள்ள எல்லாக் கவிதைகளிலும் வடிவங்களைப் பரிசீலிப்பது சாத்தியம் அல்ல. அவற்றின் அனைத்து வகைமாதிரிகளையும் உள்ளடக்குவதும் சாத்தியமானதல்ல. எனினும், கவிதையின் வடிவம்பற்றிய என் கருத்துருவைத் தருவதற்குச் சில எடுத்துக்காட்டுகளை முன்வைக்கலாம். வசதிக்காக, முதலாவது இயலின் கவிதைகளை எடுத்துக் கொள்கிறேன்.

முதலாவது இயலின் வனமிருந்து, அந்தரிப்பு, விலை ஆகிய மூன்று கவிதைகளும் மிக எளிமையான வடிவத்தை உடையவை. இவைகளின் பொருளும் வடிவமும் ஒன்றேயாக உள்ளன. வடிவம் பொருளிலிருந்து இழை பிரியவில்லை. பொருளை மெருகூட்ட அல்லது வலுப்படுத்த இவைகளில் எந்த விசேடித்தல்களும் இல்லை.

ஆனால், போருக்குப் போனாய், போ என்ற கவிதையில் ஓர் எளிமையான வடிவம் கொள்ளல் காணப்படுகிறது. “போனாய், நீ போருக்குப் போனாய், போ -” என்ற மீள் ஒலிப்புகளும் பூனை, பொந்து, தூக்கணாம் குருவி போன்ற உருவகங்களும் பொருளை மெருகூட்டவும் வலுப்படுத்தவும் உதவுகின்றன. இந்த மீள் ஒலித்தல் முறையும் உருவகக் குறியீட்டமைப்பும் அந்தக் கவிதையின் வடிவமாக உள்ளன.

துப்பாக்கிக் குழந்தை, வனத்தின் வரைபடம், போர்க்களம், போராளியின் புதையல் ஆகிய நான்கு கவிதைகளிலும் வேறொரு வடிவம் இழை பிரிகிறது. இவைகளில் கடைசி வரிவரை, வடிவம் இழை பிரியாத தேக்கமான பொருளைக் கொண்டுள்ளன. ஆனால், எதிர்பார்க்கப்படாத கடைசி வரியின் முரணில் பொருள் திருப்பமடைந்து கூர்மை பெறுகிறது. இந்த முரண்வடிவம் சிறுகதையின் வடிவத்திற்கு ஒப்பானது.

சகல ஆன்மாக்கள் தினத்தில், மாவீரர்களுக்கு ஆகிய இரு கவிதைகளிலும் கவிதைப் பொருள் பல்வேறு பகுதிகளின் கட்டமைப்பால் உருவாவதைக் காணலாம். சகல ஆன்மாக்கள் தினத்தில் மரணத்தின் துயர்தான் கவிதைப் பொருள். இந்தப் பொருளின் வெளிப்பாடு பல அலகுகளின் இணைவினால் தீவிரம் பெறுகிறது. மயானத்துக்கு வருதல், புதையலைப் புதுப்பித்தல், துயர்ப்படும் சூழலை இணைத்தல், மரணத்தின் திரை, மரணத்தின் திரை மறைக்கும் மாவீரனின்

ஆன்மா போன்ற கருத்துப் படிமங்கள் ஆகிய அலகுகளால் கட்டமைக்கப்பட்ட ஒரு வடிவத்தையே இங்கு காண்கிறோம்.

மாவீரர்களுக்கு எனும் கவிதையில், மாவீரத்துவத்தின் உலகு தழுவிய மனிதாபிமானக் கண்ணோட்டமே கவிதையின் பொருள். இது ஒரு உயர்வடைந்த உன்னத பாசத்தின் மீறலாக வெளிவந்துள்ளது. இந்த வெளிப்பாடு, பரந்த உலகுப் படிமங்களாலும், புதையலில் நிறுத்திய துப்பாக்கியில் தொப்பி கவிழ்த்து, போராளிகள் அஞ்சலிக்கும் நிழல்கோட்டுப் படிமம் ஒன்றினாலும், எழுதிய பேனாவை நிறுத்தி அஞ்சலிக்கும் எழுத்தாளனின் சிரசின் நிழல்கோட்டுப் படிமம் பெற்றுள்ளது.

5. இந்த இயலின் தனித்தனி கவிதைகளுக்கு ஒரு வடிவம் உள்ளதுபோலவே, இயல் முழுமைக்கும் ஒரு தனி வடிவம் உள்ளது என்றும் நினைக்கிறேன். முதல் கவிதைக்கும் கடைசிக் கவிதைக்கும் இடையே நிகழும் உருமாற்றமே இந்த வடிவம் எனக் கருதுகிறேன். இது ஒரு தகப்பனின் உருமாற்றம் மட்டுமல்ல; ஒரு தேசத்தின் உருமாற்றமும் ஆகும்.

இது போன்றே ஏனைய இயல்களினதும் கவிதைகளினது வடிவங்களை ஒருவர் கண்டறியக்கூடும். வடிவத்தை இனங் காணலுக்குத் தேவையான திறவுகோல், கவிதை எப்படிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்ற வினாவைத் தொடுப்பதே. இது, கவிதையின் கட்டமைப்பைப் புலப்படுத்தும். கட்டமைப்பின் தோற்றமே வடிவம். சாரம்சத்தில் இரண்டும் ஒன்றே எனக் கொள்வதும் தவறல்ல. வடிவம் என்பது ஒன்றினது பகுதிகளின் ஒழுங்கமைப்பு என்றும், கட்டமைப்பு என்பது அந்த ஒழுங்கமைப்பின் முறை என்றும் சொல்லப்படுகின்றன.

6. வடிவம் பற்றிய இந்தக் கருத்துருவம் தான்தோன்றித் தனமாக, *heresy*யாக, பலருக்கு எரிவை ஏற்படுத்தக்கூடும். ஏனெனில், மரபுரீதியான, பெரும்பாலும் ஆங்கிலக் கவிதை விமர்சனக் கால்வாயில் பெறப்படுவதான வடிவம் என்ற கருத்துரு, செய்யுள் உருவங்களையே குறிக்கும். உருவம், உள்ளடக்கம் என்ற உறவும் இந்தத் தொடர்பில் ஏற்பட்டதே. அந்த உறவைத் துறக்க வேண்டிய காலமும் மிகவும் கடந்துவிட்டது. செய்யுள் காலாவதியாகப் போய்விட்ட காலத்தில் வடிவம் புது விளக்கம் பெறுகிறது. சரியாகச் சொன்னால் கட்டமைப்பு என்ற சொல்லுக்குப் பதிலீடாகவே வடிவம் என்ற சொல்லை இப்போது பாவிக்கலாம். ஒரு பரந்த அளவில் *plot* என்பதின் சாராம்சமும் இதுவே.

அப்படியானால், மரபுரீதியாக வடிவம் எனக் கருதப்பட்ட பாவினப் பண்புகளின் வரைவு அம்சங்களின் மாறிய நிலை என்ன என்ற கேள்வியும் எழுகிறது.

செய்யுள் மரபைக் கவிதை முற்றாக உடைத்துக்கொண்டு விட்டது என்றும் சொல்வதற்கில்லை. வாக்கியத்தை வரி ஓடித்து எழுதுகிற நிலமை பெரும்பாலும் எல்லா மொழிக் கவிதைகளிலும் காணப்படுகிறது. பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நான் ஒரு பரிசோதனை செய்தேன். எனது வாழ்வும் மரணமும் என்ற கவிதையை வரி ஓடிக்காமலே, ஒரு தொடர்ச்சியாகவே எழுதி, மல்லிகை இதழுக்கு அனுப்பினேன். ஆசிரியரும் வஞ்சகமில்லாமல் அதை அப்படியே பிரசுரித்தார். அது வெளி வந்தபோது எவரும் அதைக் கவிதை என்று இனம் காணவில்லை. கவிதை என்று இனங்காணாவிட்டாலும் பரவாயில்லை, அதை ஒரு செய்யுள் என்றுகூடத் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. இத்தனைக்கும் அது ஒரு சுத்தமான கலிவெண்பா.

இந்த நூற்றாண்டுகளில் கூட வரி ஓடித்து எழுதப்படாததைக் கவிதை என்று இனங்காண முடியாவிட்டால், இன்றைய கவிதையின் அடிப்படை ஊடகம் எது என்ற கேள்வியும் எழுகிறது.

வாக்கியத்தை வரி ஓடித்தும், அதற்கேற்ப தரித்தல், நிறுத்தல், தரித்தும் நிறுத்தியும் தொடர்தல் ஆகியவற்றில் தங்கியிருக்கும் இன்றைய கவிதை ஊடகம், வரிகளின் மாறுபட்ட அளவுக்கு அமையும் சமச்சீரற்ற (asymmetrical) ஒத்திசைவில் தங்கியுள்ளது என்பதே நிதர்சனமான உண்மை. இந்த யதேச்சையான வரி அமைப்பையும், சமச்சீரற்ற ஒத்திசைவையும் குறிக்க ஒரு சொல் தேவை. அந்தச் சொல் இதுவரையில் இல்லை.

மரபுச் செய்யுளின் எச்சசொச்சமான வரி அமைப்பு, இன்றைய கவிதையின் வரைவுச் சட்டகத்தில் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகிறது. ஐரோப்பிய மூலவர்கள், கவிதையின் ஊடகத்தைச் செய்யுளிலிருந்து உரைநடைக்கு மாற்றிய போது, ஒரு தொய்வை அவதானித்தார்கள். கவிதை தன்னுடைய சுய இயல்பை இழந்துவிட்டது என்றே தோன்றியது. எப்படியும் கவிதையில் ஒலிநயம் வேண்டும்போலிருந்தது. உரைநடைக்கு உள்ள ஒத்திசைவை மிகுவிப்பதன் மூலம் செய்யுளற்ற இன்றைய கவிதையில் ஒலிநயத்தைப் பேணலாம் என, ஐரோப்பிய மூலவர்கள் கருதினார்கள். ஒரு கால்நூற்றாண்டு காலத்திற்குப் பின்னே. தமிழக மூலவர்களுக்கும் இந்த ஞானோதயம் ஏற்பட்டது. வாக்கியத்தின் பொருள் நிறைவைக் கருதாது கவிஞனின் மனோலயத்துக்கு ஏற்ப வாக்கியத்தைக் குறுக்குமறுக்காக, ஒரு சொல் - இரு சொல் அளவுகளாக வரி அமைக்கும்போது, உரைநடையில் ஒத்திசைவை மிகுவிக்க முடியும் என்பதை முதலில் க.நா. சுப்ரமணியமும் பின்பு ந. பிச்சமுர்த்தியும் கண்டறிந்தனர். இந்த ஒத்திசைவுக்கான

சட்டகம் இன்று உரைநடைப்பாங்கான வரி அமைப்பு என்ற தொடராக உபயோகிக்கப் படுகிறது. அது தமிழகம் கண்ட முறை.

ஈழமும் ஒரு முறையைக் கண்டது. இது ஐந்து கட்டங்களைக் கொண்டதாகக் காணப்படுகிறது. முதலாவது, பேச்சோசைக்குச் செய்யுளை நகர்த்தியது. இரண்டாவது, விருத்தப்பா அடிகளைப் பெருமட்டாக வரி ஒடித்ததுபோல, ஏனைய பா அடிகளையும் பெருமட்டாக வரி ஒடித்தது. மூன்றாவது, எல்லாச் செய்யுள் அடிகளையும் வாக்கியங்களின் கால் மாத்திரை, அரை மாத்திரைத் தரிப்புகளுக்கு ஏற்பவும், உணர்ச்சி/வியப்பு தாக்கம் கருதியும், ஒரு சீர், இரு சீர் வரிகளாகவும், சிலவேளை சீர்களையே வெட்டிய தனி அசைகளாகவும் உடைத்து எழுதியது. நான்காவது, செய்யுளின் நெடியை மேலும் அகற்றச் சில எதுகைகளைப் பயன்படுத்தியும், எதுகை மோனைகளின் துணையின்றி, தளைகளால் கட்டமையும் கவியையும் ஆசிரியத்தையும் கையாண்டது. இந்த உடைப்புகளினாலும் மாற்றங்களினாலும் உரைநடை ஒத்திசைவுக்கு அண்மித்ததாக, செய்யுளின் ஒத்திசைவை அதனினும் திறம்படக் கொணர முடிந்தது. ஐந்தாவது, பேச்சோசைச் செய்யுளைத் தாறுமாறாக வரி ஒடித்துப் பெற்ற உரைநடை ஒத்திசைவைப் போன்ற ஒத்திசைவிலிருந்து, உரைநடையின் ஒத்திசைவுக்குத் தாவியது.

இதில் மனங்கொள்ளத்தக்கது என்னவென்றால், உரைநடை ஒத்திசைவை மிகுவிக்கும் உத்தி, செய்யுளின் ஒத்திசைவைத் தாக்கும் சக்தியுடன் சமாந்திரம் உடையதாய் இருந்திருப்பதே.

உரைநடை, செய்யுள் போன்று இன்னொரு ஊடகமும் இருப்பதைப் பலர் கவனிப்பது இல்லை. வாய்மொழியாகவும் செவியேற்றலாகவும் உள்ள ஓசை ஊடகம் அது. இது உரைநடை/செய்யுள் போல் தோன்றினாலும், இது உரைநடையும் அல்ல; செய்யுளும் அல்ல. இதனை எழுந்தமானமான தாளலயம் என்று வர்ணிக்கலாம். நாட்டார் பாடல், மந்திரம் மற்றும் சில வாசிப்புகள் இந்த ஊடகத்தைக் கொண்டவை. இந்த ஊடகத்தில் செவியேறலாக எழுதப்படும் கவிதைகளும் உண்டு. ஓசைப் பாங்கான கவிதைகள் என்றும், ஓசை அமைப்பான கவிதைகள் என்றும், செவியேறலான கவிதைகள் என்றும் இவை சொல்லப்படுவது உண்டு. இந்த ஓசைப் பாங்கான கவிதைகளில் ஒரு நன்மையுண்டு. அவை யதேச்சையானவை; சுயயேச்சையானவை. எந்த வலியமைப்புக்குள்ளும் இலகுவாகப் பொருந்தி, அதற்கேற்ற ஒலிநயத்தை/ஒத்திசைவைத் தரக் கூடியவை. இன்று எழுதப்படும் புதுரகக் கவிதைகளில் பெரும்பாலாக அவைகளே உள்ளன என நினைக்கிறேன்.

ஆகவே, மரபுரீதியாக 'வடிவம்' எனக் கருதப்பட்டது, இன்றைய மாறிய நிலையில் கவிதையின் வரைவு/புச்சட்டகம் என்று பெயரிடப்படலாம். இது இன்றுள்ள நிலையில் உரைநடைப் பாங்காகவோ உரைநடை ஒத்திசைவுப் பாங்காகவோ செய்யுள் பாங்காகவோ செய்யுள் ஒத்திசைவுப் பாங்காகவோ ஓசைப் பாங்காகவோ ஓசை ஒத்திசைவுப் பாங்காகவோ அமைகின்றன. எவ்வாறு உரைநடைப் பாங்கும் உரைநடை ஒத்திசைவுப் பாங்கும் உரைநடையல்லவோ அவ்வாறே செய்யுள் விளங்கும் செய்யுள் ஒத்திசைவுப் பாங்கும் செய்யுள் அல்ல என்பது கவனிக்கத் தக்கது.

இந்தத் தொகுதியில் உள்ள கவிதைகளின் வரைவு/புச்சட்டகம் எந்த ரகம் என்பதை இனம் காண்பதுதான் எனக்குள்ள பிரச்சினை. இதில் மேலும் சொன்ன, சொல்லப்படாத பல ரகங்களும் இருக்கலாம். உரைநடைப் பாங்குகளும் ஓசைப் பாங்குகளும் பெரும்பாலும் இல்லையென்றே நினைக்கிறேன். ஒருசில கவிதைகள் ஓசை ஒத்திசைவுப் பாங்காக இருக்கலாம். செய்யுட் பாங்கும் செய்யுள் ஒத்திசைவுப் பாங்கும் கைவிடப் பட்டுப் போயின. உரைநடை ஒத்திசைவுப் பாங்கு பிரதான போக்காக மாறியிருப்பதைக் காண்கிறேன். எனினும், மோனை பல இடங்களில் தவிர்க்கமுடியாமல் போய்விடுகிறது. அது எனது இயல்பாகப் போய்விட்டது போலும் தோன்றுகிறது. எனது உரைநடையில் கூட மோனை விரவிக் கிடக்கும்.

இன்றைய கவிதைகளின் இலட்சணங்கள் பற்றி ஒரு விதந்துரைப்பை ஈழத்துக் கவிஞர்கள் மேற்கொள்ள வேண்டிய காலம் தலைக்குமேல் தொங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. ஐரோப்பிய மூலவர்களின் விதந்துரைப்புகளையோ தமிழக மூலவர்களின் விதந்துரைப்புகளையோ மோயீசனின் பத்துக் கட்டளைகள் போல் பற்றிக்கொண்டிராமல், நமது கவிதை வரலாற்றையும் பற்றுக் கோடுகளையும் கணக்கெடுக்க வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது என்றே கருதுகிறேன்.

IV

7. ஈழத்துக் கவிதைகள் பற்றிய பேச்சு நீண்ட காலமாக இருந்து வருகிறது. ஈழத்துக் கதை, நாவல், விமர்சனம் பற்றிய பேச்சும் இருந்துவருகிறது. இந்தப் பேச்சுகளில் எல்லாம் தமிழகத்தார் ஈழத்தவரீது பல குறைகளைச் சுமத்துவது உண்டு. நமக்கு என்று ஒரு முகம் இருக்கிறது. அது தங்களிடைய முகம்போல் இல்லையே என்பதுதான் தமிழகத்தார் குறை. தமிழகத்தாரால் இனங்காணப்பட்டுள்ள ஈழத்துக் கவிதைகளினது சில தன்மைகளின் சார்பில் இந்தத் தொகுப்பைப் பார்க்கவும் விரும்புகிறேன்.

ஈழத்துக் கவிதைகள் நெகிழ்ச்சியுடையவை, வெளிப்படையானவை, விபரிப்புத்தன்மை கொண்டவை, நிகழ்வுகளையும் பகைப்புலத்தையும் முதன்மைப்படுத்துபவை, சிக்கனமும் இறுக்கமும் செறிவும் குறைந்தவை, துசுகத்தன்மை, மறைபொருட்தன்மையும் அற்றவை போன்ற கருத்துக்கள் தமிழக விமர்சகர்கள் சிலரினால் முன்வைக்கப்படுகின்றன.

இதுபோல, தமிழகக் கவிதைகள் பற்றியும் ஈழத்தில் சில கருத்துக்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. தமிழகக் கவிதைகள் கருகலானவை, மூடுண்டவை, வரண்டவை, செழுமையற்றவை, இருண்மையானவை, இரவல்கள், துணுக்குகள், புதிர்கள், நொடிகள், புலம்பல்கள், போலிகள், வார்த்தை ஜாலங்கள் போன்ற அதிருப்திகளாக, அவை காலத்துக்குக் காலம் ஈழத்தில் வெளிப்பட்டன.

இவை வெவ்வேறு கவிதைநோக்குநிலைகளின் பிரதிபலிப்புகளே. தமிழகக் கவிதைகள், பாரதி - பாரதிதானுக்குப் பிந்திய தமிழ்நாட்டு நகர்ப்புற மத்தியதர வர்க்கத்தினரின், இரண்டாம் உலக யுத்தத்திற்குப் பிந்திய ஆங்கில மூல இலக்கியப் பரிச்சயத்தினால் ஏற்பட்ட கவிதைநோக்குச் சிந்தனையையும் கருத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது. இந்தக் கவிதைநோக்கின் அழகியலினது கட்டளைப் படிமமாக அமைந்தது இருண்மைவாதம். ஒரு குறிப்பிட்ட சிந்தனைமுறை இருண்மைவாதத்தைக் கோரியே நிற்கும். ஆனால், ஈழத்தில் நிலைமை வேறு. மேற்கத்தைய செல்வாக்குக்கு உட்படாமல், பாரதி - பாரதிதாசனிலிருந்தும் விலகி, கிராமச்சூழலில் அனுபவத்தையும் உணர்வையும் முன்வைத்தே இங்கு கவிதை முன்னெடுக்கப்பட்டது. அதன் அழகியற் கட்டளைப்படிமம் தன்னை முற்றாக வெளிப்படுத்தலே; ஒளித்தல் அல்ல, மறைத்தல் அல்ல, *Intellectual gymnastics* அல்ல. வெளிப்படை என்பதும் வெளிப்படுத்தல் என்பதும் ஒன்றல்ல எனினும், ஈழத்துக் கவிதைக்குள் இவ்வாறுதான் விவரணங்கள் சேர்கின்றன. இந்த வெளிப்படுத்தலில் துசுகமும் மறைபொருள் தன்மையும் இல்லாமல் இல்லை. பொதுவாக, இலக்கிய உத்திகள் என்ற முறையில், அவை கவிதைகளின் உள் இடைவெளியிலும் முடிவிலும் மற்றும் குறியீடுகள், உருவாக்கலிலும் தொக்கி நிற்கும். இறுக்கத்தினதும் செறிவினதும் எல்லைகள் சார்புநிலையானவை. இறுக்கம், இறுக்கமின்மை என்பவைகளைப் பொதுப் பண்பாகக் கொள்ள முடியாது. தமிழகக் கவிதைகள் எல்லாமே இறுக்கம் உடையவைதானா?

இந்த நிலையில், இந்தக் குறைநிறைகளின் பின்புலத்தில், இந்தத் தொகுப்பின் கவிதைகள் எவ்வாறு தேறுகின்றன? நேரடித்தன்மை, மறைமுகத்தன்மை, சாராம்சம், விபரம்

என்ற தன்மைகளுக்குள் இந்தக் கவிதைகளைக் குறுக்கிவிட முடியாது என்றுதான் நினைக்கிறேன். இவை பட்டவர்த தனமான அரசிய லையும், சூசகமாகச் சொல்லமுடியாத போர்ச் சூழலையும் வெளிப்படுத்தத் துடிக்கும் மனஒட்டங்களையும், மனதின் சூழ்நிலை விழிப்புகளையும் பிரதிபலிக்கின்றன. “அலைகடலும்/புவிமுழுதும்/அருமைஉயிர்சிட்டும்/சப்திக்கும் ஒருங்கமைந்த ஓடையில்/என் குரலும்/சங்கமிக்க/என் இயல்பை/நான் பாடுகிறேன். எச்சிறிய புல்லும் அதன் இயல்பினிலே முழுமை/இடுகாட்டில் முளைக்கின்ற/களனியும் ஓர் அருமை.” இதுதான் எனது கவிதை அழகியலின் கட்டளைப்படிக்கள்.

V

8. இறுதியாக இத்தொகுதியின் சமர்ப்பணம் பற்றியும் மற்றும் தொடர்புகள் பற்றியும்.

நீர்வளையங்கள் தொகுதியில் மரியாத உயிர்ச் சுவடும், விலகிச் செல்லும் மையங்களும் என்ற சற்று நீண்ட கவிதை ஒன்று எழுதியிருந்தேன். இந்தத் தொகுதியிலும் அதன் தொடர்ச்சியாக, மரியாத உயிர்ச் சுவடும் விலகிச் செல்லும் மையங்களும்-II என்ற கவிதையை, அதே இழையில் எழுதியுள்ளேன். இதுவும் சற்று நீண்ட கவிதைதான். இதில் வரும் பின்வரும் வரிகள் இங்கு முக்கியமாகின்றன.

“என்னை உருவாக்கியவன்
அன்பின்
உயிர் மூச்சு தந்தவன்
என் தாடிவாலா,

என்னை வெளிப்படுத்தியவன்
என் இருப்பை
புலப்படுத்தியவன்
என்
புனித அருளப்பன்”

நான் ‘தாடிவாலா’ எனக் குறிப்பிட்டிருப்பது, என் ஆசானும் அன்பனும்/என்னில் அளவற்ற/நேசத்தைப்பொழிந்த நிமலனும்/ஆன அருட் சகோதரர் அ. தி. அல்போன்ஸ் அவர்கள்.

நான் ‘புனித அருளப்பர்’ என்று குறிப்பிட்டிருப்பது என் கொங்குதேர் வாழ்வின் அஞ்சிறைத் தும்பி, என் அடர்ந்த காட்டு மின்மினி, என் பக்திக்குரிய மனிதப்பழம் இ. பத்மநாப ஐயர்.

இருவருக்கும் இந்நாலைச் சமர்ப்பணம் செய்வதில் மிகுந்த ஆறுதலும் திருப்தியும் அடைகிறேன். காரணங்கள் மேற்கூறிய இரண்டு கவிதைகளிலும் உள்ளன.

இந்தத் தொகுதி வெளிவருவதும் ஐயரின் இடையறாத தீவிர முயற்சியினால்தான். மரியாத உயிர்ச் சுவடும், விலகிச் செல்லும் மையங்களும் - III எழுதப்படுமானால், ஐயரின் தீவிர முயற்சிகள் நிச்சயம் கவிதையாகும். 'மரித்துப்போனான்' என்று நான் எழுதிய 'அலை'யின் ஓடக்கரை யேசு எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு மீண்டும் உயிர்த்தெழுந்து இந்த 'ஐயப்பன்' தோமையாருக்குக் காட்சி தந்ததுபோல, புலம்பெயர்ந்துபோன என் புனித அருளப்பன், 'ஒரு தசாப்த காலத் தனிமையை' உடைத்து அசரீரியாக என் காதுக்குள் ஒலித்து அருளினார். -“ஹலோ, நான் ஐயர், லண்டனிலிருந்து பேசுகிறேன்” என்று. அன்றுமுதல் தொடங்கியதுதான், இந்த சிதைந்துபோன தேசமும் தூர்ந்துபோன மனக்குகையும் பற்றிய பேச்சுகள்.

எழுதுவது ஒரு சிருஷ்டி; தொகுப்பதும் ஒரு சிருஷ்டிதான். எழுதுகிற சிருஷ்டியில் எனக்கு ஒருபோதும் திருப்தி ஏற்பட்ட தேயில்லை; தொகுக்கிற சிருஷ்டியிலும் அப்படித்தான். எந்த சிருஷ்டியும் காலத்தை விழுங்கும். காலை பகலாகும், பகல் மாலையாகும், மாலை இரவாகும், இரவு உதயமாகும். எனினும் சிருஷ்டியானதுக்கு இது ஒன்றும் தெரிவதில்லை. காலக் கணக்கீட்டுக்கு அமைய முடிவதில்லை கலை.

இதை நான் ஐயரிடம் ஒருபோதும் சொல்லி மன்னிப்புக் கேட்டதில்லை. இந்தத் தொகுதிக்காக என்னை அரட்டி அரட்டிப் பேசிய அவருடைய தொலைபேசிச் செலவு, இது போல நாலு தொகுதிகளைப் போடக் காணும் என, அவர் மனம் தாளாது சொன்ன வார்த்தைகள் முன் நான் கூசிக் குறுகினேன். அது, அது ஆகும் காலத்தில்தான் அது, அது ஆகும் என்பதுதான் உண்மை போலும். எனினும், இத்தனை காலத்தைக் கரைத்துக்கொண்டு முகிழ்ந்திருக்கும் இந்தத் தொகுதியின் இப்போதைய அமைப்பு எனக்குப் பரவாயில்லை என்றே சொல்ல வேண்டும். “அப்படியானால், அது சரி” என்பதே ஐயரின் பதில்.

என்வரையில் இத்தொகுப்பின் முயற்சிகளுடன் உமா வரதராஜனும் நுஃமானும் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். உமா, கவிதைகளின் தெரிவுக்கு உதவினார். அதற்கு முன்பே **வியூகம்** இதழில், இதில் உள்ள பத்துக் கவிதைகளை மொத்தமாகப் பிரசுரித்தார். **களம்** இதழிலும் சில கவிதைகளை வெளியிட்டார். நுஃமான் இத்தொகுதிக் கவிதைகளை இலத்திரனியல் பெயர்ப்பாக ஐயருக்கு அனுப்பியதுடன், நாலைந்து கவிதைகளைக் கண்ணனின்

வேண்டுகோளின் பேரில் காலச்சுவடு இதழுக்கு அனுப்பியும் உள்ளார். ஐயர் வழியாக நித்தியும் கிருஷ்ணராஜாவும் இத்தொகுதிக்கான முயற்சிகள் பற்றிப் பேசி இருக்கிறார்கள். அனைவருக்கும் நன்றி.

என் முதல் தொகுதி கவிதைகள் பற்றிக் காலம்சென்ற டொக்டர் முருகேசபிள்ளை அவர்கள் எனக்கு எழுதிய கடிதத்தின் ஒரு பகுதி முன்பக்கம் ஒன்றில் ஒட்டமைப்புச் செய்யப் பட்டிருப்பது பற்றி மிகுந்த பெருமையும் மகிழ்ச்சியும் அடைகிறேன். அவரை இத்தொகுதி நினைவுகூர்வது பெரும் ஆறுதலுமாகும்.

மற்றும் இதைச் செம்மையாக வடிவமைப்புச் செய்து, பதிப்பித்த தமிழியல் - காலச்சுவடு பதிப்பகத்தினருக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

பிரகாஷ்தம்
பாண்டிருப்பு - 02
கல்முனை
இலங்கை
16.02.2007

சண்முகம் சிவலிங்கம்

Dr. M. Murugesapillai M.B.B.S. (Ceylon)
Main Street
Kalmunai

I had an interesting experience
when I was reading your
book.

We occasionally mistake one person
for another because of the likeness
of each other & when we go near
we see the difference.

I had a similar experience
when reading your poetry. Sometimes
I saw Samuel Becket, sometimes Eliot
sometimes 'Voznesenski' - even an
odd word and seen in some places
the crisp style of Tagore.
You are none of them but
almost one of them. That individuality
is remarkable.

If your poems are in English the
book will be in international
book stores.

With regards
Yours
M. Murugesapillai

காலமும் கவிதையும்

சிலைநந்துபோன தேசமும்		தூர்ந்துபோன மனக்குகையும்
போருக்குப் போனாய் போ, துப்பாக்கிக் குழந்தை, வளமிருந்து	முன் 1988	நீக்கல்கள், அப்பால், நிழல்கோடுகள், மெலிந்த மஞ்சள்ஒளி விளக்கின் சாட்சியாய், பாம்பும் நுழையாத ஈதேன் பழிகள், உத்தரிப்பு, சூன்ய தரிசனம்
வனத்தின் வரைபடம்	1988	தீரமை, சிதறிய சூரியன்
அந்தரிப்பு, போர்க்களம், ஒரு போராளியின் புதைபல், விலை	1989	உ-ஹைவு, உறவும் நினைவும் ஒரு பாலைவனத்தின் குரலும்
ஆறாத ஆறுகள், பனிச் சிற்பங்கள், ஒட்டகப்பாலையில், கடலோரப் பயணங்கள், கறுத்த வேப்பமரம்	1990	
அச்சத்துள் ஆச்சரியம் பூத்த	1991	ஆத்மாநாம், நொங்கும் சாம்பலும்
மெளனத்தின் நாவுகள், அடிபட்ட வெளவால், சூன் போர்	1992	இருட்டு மனிதனும் கொள்ளிவாய்ப் பிசாசும், சுருக்கு, அவிழ்ப்பு, இன்னும் ஒரு இரவுப் பாடல், மையத்தை எதிர்த்து, இருப்பின் வன்மம், வீழ்ச்சி, குருவிமனம், மூளி, விலகும் முடுபனி, முயலாமை, இளமை முதலமை மரணம் ஜனனம், இடுக்குகளிலிருந்து, கடலும் பிணமும்
சகல ஆன்மாக்கள் தினத்தில், மாவீரர்களுக்கு	1993	உறவும் தொலைவும்
வாக்கு, கைகுலுக்கும் காலம்வரை, சந்தமிடு சந்தமிடு, சரித்திரத்தின் கதவுகள்	1994	தூன்களை இழந்த வானம், முட்டுப்பாடாமலே போய் வீழ்ந்த சிகரெட் துண்டு
ஆயத்தங்களுக்கான பேச்சுகளின் பின், பேச்சு முறிவடைந்த பின்னர், சிதைக்கப்பட்ட சித்திரங்கள், ஒரு மரவட்டையின் சோகம், கல்லாகிப் போனவர்கள், பழையபடி வேதாளம்	1995	என்னைப் பிழி, சிருஷ்டி மோகம், அஸ்தமனத்துக்குப் பிந்திய அந்தி மங்கல்

செம்மறிப்புருவையாய், இழந்துபோன சுயத்தின் இடுப்பைத் தேடி	1996	உடைவுகள், சிதைவிலிருந்து, உள்-வெளி, பாம்புச் செட்டை, போரை அடை காத்தல், இரைச்சலுக்கும் மங்கலுக்குமிடையில்
சிதைந்துபோன தேசமும் தூர்ந்துபோன மனக்குகையும், துளிர்க்காத கவிதைகள், மாறிய திசையும் வரலாற்று திருட்டும்	1997	என்னைப்போல் இன்னொருவனை நோக்கி, அருபத்தின் வீழ்படிவு, ஆதியும் ஆதிராவும்
ஊளைகளுக்கு, இளவரசர் சார்ள்ஸின் இலங்கைக் கனவு	1998	சுருட்டையின் கனவு, மின்மினி, இரவுகளை மீட்பது எப்படி?, திருவப் பறவைகள்
ஒரு சர்வதேச அகதியின் பாடல், பட்டத்து ராணி	1999	ஆட்டம், படுக்கை, எங்கே என் சிங்கக் குட்டிகள்?, இரவின் இறங்கு துறையில், எனக்கொரு சிலுவை
நகங்களும் பற்களும், காண்டாவனம், தடை, பட்டயத்தின் மறுபக்கம், சர்வதேச ஜோக்கர்கள், இழுசுருக்கு	2000	கோயில் வெளி, அலைக்களித்த இரவு, ஊமைக் காயம், கட்டிப்புக்கு மத்தியில், கிடாய், ஒரு பின்னிரவு மூட்டம், இன்னுமொரு காடு, பாடம், தேர்ற்றரவு, துஷானா
மாயவிளக்கும் மந்திரக்கோலும், தேவதைகளும் கடவுளரும், VAMPIRE	2002	வரிகள், கொலாஜ், அரும்புகள், மைத்திரிக்கு, சல்மாவுக்கு, இருளானால், அப்சன்சர்கள், மௌனத்தின் மோதல், கறுத்த துகள்கள், வெட்கம் அற்ற விடியல்கள், உளதாய் பலவாகி, முடிவின்றி ஓடும் ரயில், பறக்கின்ற கட்டில்
	2002 பிள்	மரியாத உயிர்ச்சுவடும் விலகிச்செல்லும் மையங்கமும் - II

Blank page

- I. போருக்குப் போனாய், போ
- II. ஆறாத ஆறுகள்
- III. உறவும் நினைவும் ஒரு பாலைவனத்தின் குரலும்
- IV. தீ-ரா-மை
- V. நிழல்கோடுகள்
- VI. நீக்கல்கள்
- VII. குருவிமனம்
- VIII. இரவின் இறங்கு துறையில்
- IX. கைகுலுக்கும் காலம் வரை
- X. சிதைந்துபோன தேசமும்
தூர்ந்துபோன மனக்குகையும்

Blank page

இயல் I

போருக்குப் போனாய், போ

- போருக்குப் போனாய், போ
- துப்பாக்கிக் குழந்தை
- வனமிருந்து
- வனத்தின் வரைபடம்
- அந்தரிப்பு
- போர்க்களம்
- ஒரு போராளியின் புதையல்
- விலை
- சகல ஆன்மாக்கள் தினத்தில்
- மாவீரர்களுக்கு

Blank page

போருக்குப் போனாய், போ

போனாய் நீ
போருக்குப் போனாய்,
போ.

ஓநாய்களுக்குப் பயந்து
உன்னை
வாயில் கவ்வி வழி தேடிய
பூனை நான்
போனாய் நீ
போருக்குப் போனாய்,
போ.

வானில்,
பனையின் வைர ஓலைகளில்
கூடுகள் நெய்தால்
குண்டர் உன்னைக் கொல்வார் என
பூமிக்கடியில் பொந்து கிண்டி
உன்னை
என் சிறகு
தோலுக்குள் போர்த்திய
தூக்கணாங் குருவி நான்
என் துணையையும் மீறி
போனாய் நீ
போருக்குப் போனாய்,
போ.

1986

துப்பாக்கிக் குழந்தை

உன் தங்க மீன்கள்
இன்னமும் கண்ணாடித் தொட்டியில்
தகதகக்கின்றன
உந்துதல்
ஓடுதல்
ஒளித்தல் எனும்
எந்த நகர்வும் இன்றி
நீரின் மேலெழுந்து
எங்கே நீ எனத் தேடுகின்றன
எவர் அவர்க்கு உன்போல்
தீனி இடுவர்?

வெண்பஞ்சுத் துளிகள் - உன் முயல்கள்
வெளியில் வந்து
துள்ளித் துள்ளி
முன்பாதங்கள் தூக்கி
செங்கண் முகத்தைத் திருப்பித் திருப்பி
எங்கே நீ எனத்தான்
இன்னமும் தேடுவன
எவர் உன்போல்
அடம்பன் தளிரை ஊட்டுவார்
அவர்க்கு?

பப்பி திரிகிறது
நாலுகால் பாய்ச்சலில்
எறிந்த பந்தை எடுத்துவந்து
என்னிடம் தராதாம்
உன்னையே தேடி
ஓட்டமாய்த் திரிகிறது.

இத்தனையும் விட்டு
எப்படி நீ
துப்பாக்கியோடு
வாழ்வைத் தொடர்கின்றாய்
மகனே!

1986

வனமிருந்து

வருடம் ஒன்று கழிய
வந்தது
ஒரு மலைக் குன்று, வனமிருந்து.

விச்சளியனாய்
ஸிக்ஸர் விசுக்கிய என்
பச்சைப் பாலகன், பள்ளி மாணவன்
இன்று
மத்தகஜமாய் வந்திருக்கிறான்

துளிர்ந்த மீசை
இன்னும் கறுக்கவில்லை எனினும்
தோளின் திரட்சி
கழுத்தைத் தொடுகிறது
புயப் பானங்கள் பொங்க
முன் கையில்
புரி விடுகின்றது முறுக்கு.
விரல்களில் அதிர்கிறது
மிருதங்கம்,
கத்தியைப் போன்ற கண் இமைப்புகளில்
கனல்கிறது
இதயத்தின் காட்டுத் தீ.
முத்துப் போன்ற வெண்சிரிப்பில்
முயங்குகிறார், மயங்குகிறார்
முதியோர்கூட.

தொட்டுத் தொட்டுப் பார்க்கிறார்
அவன் துப்பாக்கியை
சிறுவரெல்லாம்
சிறுமியரெல்லாம்!

1987

வனத்தின் வரைபடம்

வெந்துபோய் உள்ளது வனம்

இலைகள் உதிர்ந்து அம்மணமான விருட்சங்கள்

தூரத்தெரியும்

மணல்மேட்டுச் சரிவுகளில்

வாலறுந்த நரிகள் ஊளையிடும்

முகம் சூம்பிய கருங்குரங்குகள்

அகன்ற பெருங்கிளைகளின்

மரப்பட்டையில் குந்தி

பின்புறம் தேய்க்கும்

காய்ந்த புல்லில் காலோடிய பாதையில்

பல் இழந்த கரடிகள்

பழைய ரத்தச் சுவடுகளை

முகர்ந்து நக்கும்

பிள்ளைகளின் ஆவிகள்

வனாந்திரமெங்கும் சிதறிய

எலும்புக் கூடுகளில் இருந்து

ஈசலாய் எழுந்து

ஈக்கீக் எனச் சிரிக்கும்

வனத்தின் தேவதையோ

மண்டையோட்டு மாலை அணிந்து

பட்டட மரத்தின்

உச்சாணிக் கிளையில் அமர்ந்து நித்திரை தூங்கும்

இரவில்

கனவு கண்டு விழித்த போராளி

சிலுவை போட்டு

வரோவணிக்கும் முத்தி செய்து

செபமாலை எடுத்து

உருட்டத் தொடங்குவான்

1988

அந்தரிப்பு

இருளிணும் தடித்த ஏகே47

இவனுடன்

இன்னொரு போராளி

பின்னையார் கோயில் தாக்குதல் நடந்த

பின்னிரவு

திடீரென

கும்மிருட்டின் கோடு கிழித்து

அமைதிப் படையின் ஜீப் வண்டி

மீண்டும் இருள்

மீண்டும் நிசப்தம்

மூச்சுகளோடு

மூச்சுகள் உரசுகின்ற

பேச்சுகள்

முடிவில்

இருளைப் பெயர்த்து எழுந்து நடந்தார்கள்

சந்தி மூலையில்

நின்றேன்

கண்ணை

நெடுநேரம் இருளுக்குள் நீட்டி

மாலைக் கருக்கலில்

கடற்காற்றில் வளைந்தசையும்

யூக்கலிப்ரஸ் மரக் கிளைகளுடு

வந்த வேட்டோசை

மீண்டும்

அந்தரிக்கும் என் காதுல்

அலையலையாய்!

1988

போர்க்களம்

போனேன்
நான் உன் போர்க்களம் காண
விடிந்தும் விடியாததுமாக
காதில்
விழுந்தும் விழாததுமாக
எனக்கெதிரில் பல முகங்கள்
மிகத்துயரில்
விம்மலுடன்
முகங்கள் ஊடு
முகங்கள் ஊடு
மிடரிகள் ஊடு
மிடரிகள் ஊடு
அர்ச்சனர் வீதியில்
அரைத்தாரம்...
இதுதான்...
என்றார்கள்
இடைவிடாது
துப்பாக்கிக் காயங்கள் துளைத்த
மதில் சுவருக்கும்
கிளிசரியா மரங்களுக்கும் இடையில்

நேருக்கு நேர்
நீ ஒருவன் தனியாக
கழன்று கழன்று தொடுத்த பாணங்களின்
அற்புதம் பற்றி அளந்தார்கள்
அமைதிப் படை
சர்ப்பமாய் ஒளித்து
சக்கரமாய் மாறிய
அற்பத்தனம் பற்றியும் அளந்தார்கள்

மதிலோரத்தின் மயங்கிய மண்ணில்
குழிந்து கிடந்தது உன் குருதி
மெதுவாக அள்ளி முத்தமிட்டு
விரலிடை நெரித்தேன்

மீண்டும்
முகங்கள் முகங்கள்
முகங்கள் ஊடு
சிவந்த சூரியனின் சிதறிய முகத்துண்டுகள்
ஆயிரம் என் கண்ணில், அட என் மகனே!

1989

ஒரு போராளியின் புதையல்

உன்னையும்

ஒரு சவப்பெட்டியுள்தான் ஒடுக்கினார்கள், மகனே!

நீட்டி நிமிர்ந்து நீ நெடுமாலாய்க் கிடக்கையிலே

நிழல் போலக்

கறுத்து

விறைத்த உன் முகம்மீது

வீழ்ந்து புலம்பல் அல்லால்

வேறென்ன முடியும் உறவுக்கு?

மாலை வரையும் உன்னை வைத்திருக்கத் தடை

மதியத்திற்கு முதல்

புதைப்போம் என்ற பொறுப்பு

வழக்கமான பாதைக்கு மறுப்பு

ஊர்வலம் ஆகாதென உறுமல்

புதைத்தார்களா?

வாய்க்கரிசி போட்டார்களா?

பொன் மணலைக்

குவித்தார்களா? பிரண்டங்கொடி நட்பார்களா?

கொழுத்தினார்களா மெழுகுவர்த்தி

கடற்காற்றின் கொசுகொசுப்பினிடையே?

எதைத்தான் பார்த்தேன்,

என் மகனைக் கொன்றது ஓர்

இந்தியத் துப்பாக்கி என

எண்ணுவதைத் தவிர?

1989

விலை

நீ இல்லை என்றால்

மகனே

இந்த நிகழ்வின் பொருள் என்ன?

போரில் நீ மாண்டாய் எனின்

போரின்

பொருள் என்ன?

ஓர் இனத்தின்

வாழ்வுக்கான போரில்

உன் வாழ்வு பலியாயிற்று எனின்

வாழ்வின் பொருள் என்ன?

அர்ப்பணிப்பு தியாகம் எனின்

அவ்வளவுதானா?

இல்லாமல் போதல் வெறும்

இழப்பு அல்ல.

இல்லாமல் போகின்ற இன்மையில்,

இருக்கின்றோம்

என்ற மயக்கில்,

துன்பம் என்னும் சூன்யத்துள்,

உன் இன்மையும்

உன் இன்மையின் மூலம்

என் இன்மையும்

இதைத் தவிர வேறென்ன?

ப்பூ! -

காற்றென

ஊதுதற்கும்

கதியில்லை.

1989

சகல ஆன்மாக்கள் தினத்தில்

வந்திருக்கிறோம்,
திரைக்குப் பின் எதுவும் தெரியாத
மரணத்தின் மந்திரத்தை
முணுமுணுத்தபடி இந்த
மயானத்துக்கு, மகனே

நட்ட சிலுவையின் நாடி பிடித்துப்
புதையலை மீண்டும் புதுப்பித்து,
பொன்மணல் வாரிக் குவித்து,
மல்லிகைப் பூச்சரங்களை
வாரவிட்டு
கட்டுக்கட்டான மெழுகுவர்த்திகளை
கால்மாட்டிலும் தலைமாட்டிலும்
நட்டுக்
காத்திருக்கிறோம்
நமது பங்குக் குருவுக்காய்.

கத்துகிறது, நம்மூர்க் கடல்,
உனக்காகக் கலங்கி.
நொச்சிமரக் காடும்
நொண்டிச் சிற்றாலையும்
கள்ளியும் எருக்கிலையும் காரையும்
களனிப் பூவும் காவிப் புல்லும்
பொன்மணலும்
இந்த வெயில் மடியாப் பொழுதும்கூட
உன்னை நினைந்தே
இந்தக் காற்றோடு உத்தரிக்கும்

காற்றோ கதறும்.
மூச்சுப் பிடித்து முசுமுசுத்து மெழுகுவர்த்திகளின்
செஞ்சுடரில் வீழ்ந்து, தீய்ந்து கருகி
செல்கிறது, உன்னைப் போல் தனித்த
இன்னொரு மாவீரன் துயிலும்
இடம் தேடி.
இந்த சகல ஆன்மாக்கள் தினத்தில்.

1993

மாவீரர்களுக்கு

ஒருத்தன் அல்ல என் மகன்
ஒருத்தன் அல்ல என் மாவீரன்
உலகின் மிகப் பரந்த
மலைச் சரிவுகளிலும்
வனங்களிலும்
கடைத் தெருக்களிலும்
கவனிப்பார் அற்ற
சதுப்புகளிலும் சமுத்திரங்களிலும்
கடல்களிலும்
வனப்பு மிகு நதிகளிலும்
வயல்களிலும்
ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக உயிர் கொடுக்கும்
அனைத்து மாவீரர்களும்
எனது அன்புப் புதல்வர்களே, புதல்விகளே
அவர்களின் புதையலில்
நிழற்கோடுகளாய்
துப்பாக்கி நிறுத்தி
அதன்மீது தொப்பி கவிழ்த்து
அஞ்சலிக்கின்ற தோழரின் அருமைபோல
அஞ்சலிக்கிறேன்
இரவின் நிழலிடையே
இதை எழுதிய பேனாவைச்
சற்றே நிறுத்தி
அவர் நினைவில்
தரித்து.

1991

Blank page

இயல் II

ஆறாத ஆறுகள்

- ஆறாத ஆறுகள்
- ஒட்டகப்பாலையில்
- கடலோரப் பயணங்கள்
- கறுத்த வேப்பமரம்
- அச்சத்துள் பூத்த ஆச்சரியம்
- மௌனத்தின் நாவுகள்
- சூரன் போர்
- அடிபட்ட வெளவால்
- வாக்கு
- கல்லாகிப் போனவர்கள்
- சிதைக்கப்பட்ட சித்திரங்கள்

Blank page

ஆறாத ஆறுகள்

ஆறுகள் மாறி ஆறுகள்
ஆறாத ஆறுகள்.

நாடாறு மாதமாய்
பதுமைகளுடன் பேச்சு நடத்திய விக்கிரமாதித்தன்
காடாறு மாதமாய்
வேதாளத்தின் கதை கேட்கப்போகின்றான்.

இடையில் முறிந்த சூரியத் தேருக்கு
முட்டுக் கொடுக்க முயன்ற
வஷிஷ்ட மகா முனியின்
தண்டு கமண்டலம் -
அந்தரத்தில் பறந்தன.

கீழைக்கடலில் தெறித்த இரத்தச்சேறு
வானத்தில் மோதி
வீட்டுப்
படலைகளில் வீழ்ந்த
பாஸ்கா குறியாகும்.

கோட்டையில் ஏறிய வேட்டைவாளிகள்
குழவிக் கூடுகளை முற்றுகையிடும்.
முற்றுகையில் கொடுக்குகளை முறித்துச்
சரணடைந்த குளவிகளை
சமாதிக் கட்டும் வேட்டைவாளிகள்.

நாடாறு மாதம் நடந்து முடிந்த
காடாறு மாதக்
களப்பலிகள்.

ஆறுகள் மாறி ஆறுகள்
ஆறாத ஆறுகள்.

1990

ஓட்டகப்பாலையில்

ஓட்டகப்பாலையில்
முக்காடுகள் வேலிக்கு மேல் முளைத்த
ஒழுங்கையின்
நெருப்பாற்றங்கரையில்,
அடைக்கலம் தேடிய
நானும்
என் பூனைக்குட்டிகளும்.
அடைக்கலம் தேடுகையில்,
ஈசாவை மறுதலித்த பேதுருக்கள்
தொழுகைத் தொப்பியால்
தங்கள் முகங்களை மறைக்க
தீயந்தால் தீயவோம்
மாய்ந்தால் மாய்வோம் என
அம்மனின் சிலையின்
அருட்டும் பார்வையில்
நீட்டிப்பிடித்த பத்திரக்கொத்தும் செம்புமாய்
உருவேறிய பாட்டரின்
“ஹாய்!”
என்ற
வீரமந்திர உச்சாடன சன்னதத்தில்
மிதந்து
தீப்பாய்ந்து
கரையேறி
நானும்
என் பூனைக்குட்டிகளும்
திரும்பிப் பார்க்க
ஓட்டகப்பாலை
இன்னும் அக்கினிக் குழம்பில்.

1990

கடலோரப் பயணங்கள்

விடியும் இருளில்
பூக்கும்
அப்பச்சட்டித் தீக்கொழுந்துகள்
சிதறலாய்
தேவாலய
முகாமில்.

இருள் புலர
பெருமரக்
காட்டுவழிக் குகையைக்
கடக்கும் கால்கள்.

கடலோசை காதில்முட்ட,
எழும் சூரியோதய இன வெயில்
எறியும்
கடைகளின்
நீண்டு மெலிந்த நிழல்களைப்
பெருமணலில்.

அலையாய்க் கரைக்குள்
அமுங்கும் தவளைப்பாய்ச்சல்
மேலே
வானின்
உருவெளியில் அலையும்
கடற்பருந்து.

உச்சி வெயிலில்
நிழல்
உறையும்
பாலைவனச் சோலையில்,
அப்பச் சரைகள் பிரியும்
ஆள் மறைக்கும் இருட்டில்
அகதி முகாம் விளக்குகள்
துளிர்க்கும்.

அடுத்த விடியலில்
மீண்டும்
அப்பச்சட்டித் தீக்கொழுந்துகள் பூக்க
சுற்றிவளைப்பைத்
தவிர்க்கும்
கடலோரப் பயணங்கள்
தொடரும்.

1990

கறுத்த வேப்பமரம்

முழித்த கண்ணுக்குத் தெரியும்
அந்தக்
கறுத்த வேப்பமரம்!

அயர்ந்த கண்ணுக்குள்
விரியும் ஆறு,
அந்த ராத்திரியின்
நட்சத்திர மங்கலில்
துடுப்புகள்
இல்லாத தோணி,
ஒற்றை நெடுங்கம்பை ஊன்றி
தொடுத்து
வானம் வரையும் நீண்டயர்ந்து
வளைந்து நிற்கும்
மாங்காட்டு பரமலிங்கம்
அவனை
அண்ணார்ந்து பார்த்து
கும்பிடாத குறையாய்
தோணியில் குந்தியிருக்கும்
நானும்
என் பூனைக்குட்டிகளும்...

அயர்ந்த கண்ணுக்குள்
இன்னும்
விரியும் ஆறு
ஆற்றோர
பொட்டல் காடுகளில்
திடீரெனப் புகுந்து
தீப்பிழம்புகள் கக்கும்
இராட்சத இரும்புத் தும்பிகள்.
மரத்துக்கு மரம் தாவும்
ஓணான்களாய்
பல்லிகளாய்
உடும்புகளாய்
நானும்
என் பூனைக்குட்டிகளும்...

ஒன்று மாறி ஒன்றாய்
உருளுகையில்,
தீடும் என
முழித்த கண்ணுக்குத் தெரியும்
கடுக்காமுனை அருளானந்தத்தின்
அந்தக்
கறுத்த வேப்பமரம்

1990

அச்சத்துள் பூத்த ஆச்சரியம்

ஆறு மாத அகதிச் சருகு
தெத்தித் தெத்தித் திரும்பிய தினம்.
சீறிய ஊழித்தீ சிறிது கண்ணயர்ந்து
இடைக்கிடை கனன்று
இமை வெட்டும் திகில்.
பயணித்த காட்டுப் பாதையின்
சம்பாசுரர்களிடமிருந்து
மயிரிழையில் தப்பி வந்த
மான்குட்டியின் தவிப்பு.
பத்மாசுரர் ரோந்து செல்லும்
பாதைகளை விலக்கி
ஓழுங்கைகளின் ஊடு ஊர் வந்தடைந்த
கோழிக் குஞ்சின் படபடப்பு.

மயான காண்டம் வரலாறாகிப்போன ஊர்.
இரண்டொரு நரைத்த பழங்கள்
எதுவும் பேசவோ ஏறெடுத்துப் பார்க்கவோ
மூச்சற்று -

பூட்டிய கேற் பூட்டியபடியே.
உள்ளே

இடுப்புயரப் பூண்டுகளுக்கிடையில்
இரும்புப் சப்பாத்துகளின் ஆட்சி.

உடைபட்டுக் கிடந்த வீட்டுக் கதவுகள்.
தறிகெட்டுச் சரிந்த தளபாடங்கள்.
மூக்கை நெருடும் தூசுப்படை
குறுக்குமறுக்கும் கறுத்த வெளவால்கள்
பேய் வீடு.

இழுபட்டுத் தெரிந்த மின் இணைப்புகள்
கழன்று தொங்கும் சுவர் விளக்குகள்
ஓட்டடை படிந்த மின்குமிழ்கள்
எப்படிப் பற்றும் இவை?
நம்பிக்கை இல்லை, எனினும் ஒரு நப்பாசை
தொட்டேன் சவிச்சை
சுளர்!

சுடர்ந்ததே மின்குமிழ்!

ஆறு மாத அகதி வாழ்வில் ஓர் ஆச்சரியம்! 1990

மௌனத்தின் நாவுகள்

ஆனக்கொரு திசையில் ஓடினோம்
நீ

அகப்பட்டுக் கொண்டாய்

நித்தம் கரந்து வாழ்ந்தவன் நான்

நெடுமலையின்

உச்சத்தில் ஏறி உரத்துக் கத்தியவன்

நீ.

பார் அறியும்

பாண்டியூரன் என்ற பாவலனை

அடுத்த ஊர்ப் பாட்டியும் அறிவாள்

அந்நாளில்,

உனக்கு நானும் எனக்கு நீயுமாய்

உனது பலாவின் கீழ்

பாயில் அமர்ந்து தேனீர் பருகி

வெற்றிலை போட்டுச் சிவந்த வாயின்

குறும் புன்னகையோடு

உன்

அற்புதக் கவிதைகளில் நீ என்னை ஆழ்த்திய

வேளைகளில் நீ வெறும் கவிஞன்.

பின்னாளில்,
 போருக்குப் போன என் புதல்வனை எண்ணி நான்
 கண்ணீர் பொசிந்து கலங்கித் திரிகையிலே
 நீ
 போருக்குப் போன புதல்வர்களின்
 கோட்டையில் ஏறிக் கொடியை ஏற்றினாய்
 அந்த
 வேளையிலே நீ வெறும் கவிஞன் அல்ல.

கல்லுக்கும் இருந்தன காதுகள்
 புல்லுக்குள் கிடந்த புடையன்கள்
 ஊருக்குள்
 டைனோசோஸ் உட்புகுந்தபோது
 அவைகளை உருவேற்றும்
 மந்திரவாதிகளாய்ப் புடையன்கள் மாறவும்
 ஆளுக்கொரு திசையில் ஓடினோம்
 அகப்பட்டுக் கொண்டாய்
 நீ

காலம் உனக்கு ஒரு கவி எழுதும்
 அந்தக் காலம்வரை
 மௌனத்தின் நாவுகளில்
 வாழ்ந்திருப்பாய் நீ.

1992

சூரன் போர்

கிழட்டு ஓநாய் துருத்திப் பார்க்கிறது
பத்மாசுரன் வடிவங்கள் மாற்றுகிறான்
பொட்டலங்கள் போட்டவர்கள்
கப்பலில் ஏற்றுகிறார்

இராமனின் வஞ்சம்
என்றும் தீராத தென்னிலங்கை.
தென்னிலங்கையின்
தெற்கிலாம் விபீஷணர்கள்,
வடக்கில் இல்லையாம் -
எழுதுகிறான் தராக்கி ஐலண்ட இதழில்.
வடிவம் மாற்றுகிறான் பத்மாசுரன்
தொலைக்காட்சியில் கண்ட
கிழட்டு ஓநாய் துருத்திப் பார்க்கிறது,
முழி பிதுங்கித்
தோல் சுருங்க.

1992

அடிபட்ட வெளவால்*

விருட்சத்தை விட்டு வந்த குருட்டு வெளவால்
ஓங்கி ஓங்கி எம்பிக்
கூரை முகட்டில் மோதி மோதி
அடிபட்டு அனுங்கும்
பட்டப் பகலில்

நினைவுக்குள் கடகடக்கும்
மெஷின் துவக்கு

பீடத்தைப் பார்த்துச் சம்மானம்
கோலிய மரியாள்
கூட்டிப் போர்த்திய நெஞ்சு குடைய
விரித்த கூந்தல் முகத்திரை மீறி
தோளில் படர
சிலுவையில் தொங்கும் ரட்சகரின்
உயிர்ப்பை மோந்து
செபமாலைக் கரம் நீட்டி
விழிகளை மூடிக்கொள்வாள் மெல்ல
சொரிகல்முனை ஊரின் துயரச் சுமையில்.

நினைவுக்குள் கடகடக்கும்
மெஷின் துவக்கு

குருட்டு வெளவால் இன்னும்
அடிபட்டுக் கிடக்கிறது படியோரம்
மூனியாய்
விருட்சத்தின் அடியில் தெரிகிற
வெட்டுண்ட சிலுவையில்
தலைகீழாய்த் தொங்குகிறது ஃபாதர் செல்வராஜின்
வெண்ணிற அங்கி

கீரிட்டுக் கத்தும் வெளவால்
மரியாயின்
விரித்த கூந்தலில் ஒருமுறை வீழ்ந்து
மீண்டும்
முட்டிமுட்டி மோதும்
கூரையில்

1992

* சொரிகல்முனை பங்குக்குரு அருட்திரு. செல்வராஜ் அடிகளாரின் நினைவாக.

வாக்கு

மண்டையோட்டுத் தீவில்
வானத்தை முட்டிய சிலுவையில்
உறைந்த இரத்தக் கட்டியினுள்
அமமணமாய்த் தொங்கியது
அந்த உடல்.

விலாவை நோக்கி வீசப்போன
சட்டிக்காரன்
ஒரு வினாடி தயங்கினான்

உறைந்த ரத்தக் கட்டியின்
அங்கி எங்கே?
போர்வை எங்கே?

என் அங்கியைச் சீட்டுப் போட்டார்கள்
தீபகற்பத்தில்
என் போர்வையை
வெட்டிப் பங்கு போட்டார்கள்
மீதி சூழ்தில்

உறைந்த இரத்தக் கட்டி இதனை உரைக்கையில்
விலாவுக்குப் போனது சட்டி மீண்டும்
நிறைவேறிற்று
புனித அருளப்பர்
19:24

1994

கல்லாகிப் போனவர்கள்

நாம் கல்லாகிப்போனவர்கள்
கல்லாகிப் போனதெங்கள்
கண்களும் உதடுகளும்
அச்சமும் பயமும் அற்றேபோயின
மிஞ்சி இருப்பது வெந்தழல் மாத்திரம்
வெளிவரக் கனன்றுகொண்டிருக்கும்
தீப்பிழம்பு

இந்தப் பாறைகளின் மீதுதான்
எங்கள்

நாடும் நகரும் உருவாகும்

இந்தப் பாறைகளின் மீதுதான்
எங்கள்

பசும் சோலைகளும் உருவாகும்

அதுவரையில்

கடல்கள் பிளக்கும்

நிலங்கள் வெடிக்கும்

வானம் கிழியும்

நட்சத்திரங்கள் உடையும்

இவற்றிடையே

நிமிர்ந்து நிற்போம் நாம்

கல்லாக.

1995

சிதைக்கப்பட்ட சித்திரங்கள்

எத்தியோப்பியாவில்
சோமாலியாவில்
முழங்கால் உயரக் குந்தியிருக்கும்
பெருத்த தலையின்
பசித்த முழி தாங்கிய
எலும்புக் கூடுகள்...

ருவண்டாவில்
லைபீரியாவில்
சேர்பியாவில்
செர்ச்சினியாவில்
ஆடுமாடுகள் அடைபடும்
முகாம்களாக
தப்பி ஓடும்
அகதித் தரித்தரர்களாக...

ஈழத்தில்
நிரை நிரையாக
அடுக்கப்பட்ட பிணங்களாக
முட்கம்பி வேலிக்கிடையில்
அகப்பட்ட முகங்களாக
முழங்கை மடித்துப் பின்னால் கட்டப்பட்டு
தலை தொங்க
முழங்காலிட்டுச்
சித்திரவதை ஏற்கும்
குற்றவாளிகளாய்...

சிதைக்கப்பட்ட இந்தச் சித்திரங்களின்
இனப்படிமங்களில்
தன்னையே இழந்து தவித்து
ஒரு பிடி மண் அள்ளிச் சாபம் போடும்
இவன்.

1995

Blank page

இயல் III

உறவும் நினைவும்
ஒரு பாலைவனத்தின் குரலும்

- உறவும் நினைவும்
ஒரு பாலைவனத்தின் குரலும்
- ஆத்மாநாம்
- சிருஷ்டி மோகம்
- என்னைப் பிழி
- உடைப்புகள்
- என்னைப்போல் இன்னொருவனை நோக்கி...
- வரிகள்
- கொலாஜ்
- அரும்புகள்
- அபுசன்சார்கள்
- மைத்திரிக்கு
- சல்மாவுக்கு

Blank page

உறவும் நினைவும் ஒரு பாலைவனத்தின் குரலும்

உன்னைப் பற்றியே, உன்னைப் பற்றியே
இன்னமும் இந்தப் பாலையின் குரல்.

உறவும் பிரிவும் தந்த உவப்பு
மழைநாட்கள் வரும் நினைவில்
வந்த மகிழ்ச்சி

என்னைப் பகிர்ந்துகொள்ள
என்னை நான் புரிந்துகொள்ள
என்னோடு வந்த
எனது அழியா நிழல்

கவிதையின் மென்மை அழகை
என் கண்ணுக்குள் தேக்கிய
வைகறை நிலவு

என்னைச் சகித்து
என் ஊஞ்சல் கயிறுகள் தொய்யும்
உயரத்துக்கு உந்தி
உலகப் பரப்பின் ஒவ்வொரு கணமும் காட்டி
வொல்கா இருந்து கங்கை வரையும் சென்று
கங்கை இருந்து நாலா வரையிலும் கடந்து
என்னை ஆகர்ஷித்த அதிமானுடன்
நீதான், நீதான்
எனினும் நேர்ந்ததென்ன?

இருளிலும் ஒளிரும் சர்ப்ப மணிமகுடத்தின்
அழகிய தீமை
தனிப்பட்ட தர்மமென
மரப்பக நாயகியின்
கலா சொருபத்தில் மயங்கினையே,
ஏரோதின் வாளால்
தலையை இழந்த இந்தப்
பாலைவனத்தின் குரல்
இன்னமும் இன்னமும்
உன்னைப் பற்றியே
உன்னைப் பற்றியே!

1989

ஆத்மாநாம்

மனோ வியாதி
கவிதை வரிகளாய் மாறும்
மற்றொரு வியாதி

இந்த அதிகாலைப் பனியோ
இந்தக் கதவிடுக்கினுள்ளும்
கூரை
வளையிடுக்கினுள்ளும் புகுந்து
என் விரல் நகங்களுக்குள் ஊடுருவி
என்னை வெடவெடக்கச் செய்கிறது.

ரோமத்தைப் பிய்த்துத்
தோலை உரித்து
தசைகளைக் கிளறி
நரம்புகளை இழுத்து, உருவிக் குவித்து
கபால உள்ளீட்டின்
கறையான் அரித்த சால்களுக்கிடையில்
என்னை வழிதொலையச் செய்கிறது,
வழி தொலைந்துபோன
ஆத்மாநாம் போல...

நானும்
மனோ வியாதியின்
கவிதை வரிகள்தானோ!

1991

சிருஷ்டி மோகம்

நான் வெளியே கிடக்கிறேன்
வேலிகள் இல்லை,
எனினும்
நான் வெளியே கிடக்கிறேன்.

தூக்கிப்போட்ட சவம் -
சமிக்கப்பட்ட அகலிகை -
அறுந்துபோன பல்லியின் வால் -
துண்டிக்கப்பட்ட
தற்கொலைக் குண்டுதாரியின்
தலை!

எங்கோ தூரத்தில்
கிணற்றின் அடியில் குகையின் முடிவில்
அடிவானுக்கப்பால்
ஈனஸ்வரத்தில்
ஒரு முனகல் -

“முப்பது வருஷ சிருஷ்டி மோகத்தில்
எஞ்சியது எதுவும் இல்லை.”

இதனை ஓர்ந்து,
வெளியே கிடக்கிறேன் நான்
வேலிகள் இல்லை
எனினும்
வெளியே கிடக்கிறேன் நான்.

1995

என்னைப் பிழி

என்னைப் பிழி
என்னைப் பிழி
ஒரு சொட்டெனினும் இல்லையா?
என்னைப் பிழி
என்னைப் பிழி...

இன்னும் பிழி

1995

உடைப்புகள்

எனது கவிதைகளுக்கு ஆடையில்லை
என்னை நான்
உரித்துக்கொண்டு எழுதுகையில்
எப்படி நான்
என் கவிதைகளுக்கு ஆடை அணிவேன்?
சோடனைகளும்
ஓப்பனைகளும்
இல்லாத என் கவிதைகளுக்கு
கோவணமும் இல்லை, மார்புக்கச்சையும் இல்லை
பெண்களே
கதவைப் பூட்டுங்கள்
ஆண்களே
கண்களை மூடுங்கள்
எனது கவிதைகளுக்கு ஆடையில்லை

ஓடி வராதே, ஓடி வராதே
அகதியே
உனக்கு அல்ல என் பாடல்
கண்ணீருக்கும் செந்நீருக்கும்
கதறலுக்கும் புலம்பலுக்கும்
அல்ல என் பாடல்
நிரைநிரையாய்
புறப்பட்ட மூட்டை முடிச்சுகளின்
இனப்படிமத்திற்கு
அல்ல என் பாடல்

புதைத்திருக்கிறேன்
புதைத்திருக்கிறேன்
எனது கவிதைகளில்
கண்ணி வெடிகளைப் புதைத்திருக்கிறேன்

கிட்ட வராதீர்
தொட்டுப் பார்ப்பதற்கு அல்ல என் கவிதை
மென்று சுவைப்பதற்கல்ல என் கவிதை
வெடித்துப் பறக்கையிலே
மிஞ்சுவது
ஒன்றுமில்லை
மனதில் உடைப்பெடுக்கும்
பாரிய குழியைத் தவிர.

1997

என்னைப்போல் இன்னொருவனை நோக்கி...

எப்படி இருப்பினும்

உன்னை

நான் இப்போது எதிர்கொள்கிறேன்.

என் இன்பமான பொழுதுகளை

உன்னோடு பகிர்கிறேன்

வெண்ணுரை ததும்பும்

பொன்னிற மியர் அல்ல இது

எனினும் அதே நுரையும் அதே நிறமும்!

குளிர் ஊறிய

100 மில்லி ஸ்பிரைற்றில் கலந்த

50 மில்லி பலாப்பழ வாசம்

சுகந்தமான மூச்சு

உடலெங்கும்

மெல்லெனப் பரவும் மின்சாரம்

இனிய,

மிக இனிய

சிந்தனைகள் கவ்வுகிற சுகப் பொழுது

எந்தக் கருக்கல் எழுத்தையும்

முகர்ந்து கொள்ள மறுக்கின்ற

சர்ப்ப மோப்பம்

பாய்ந்து பாய்ந்து செல்கின்ற

பனிச் சறுக்கல் மூட்ட.

தாங்குமா உன் கரையோரத் தவண்டைகள்!

முதிர்ச்சி பெறத் தவறி உதிரும்
 மொட்டுகளைக் கண்டு
 முன்பும் ஒருமுறை இரங்கியதுண்டு
 நகரத்துச் சுவர்களிலாவது
 உனக்கொரு அடையாளம் நாடுகிறாய்
 நெருப்புக்குள்ளும் நீர் சுரக்கும் வறட்சியினால்
 வார்த்தைகள் கருகும்

எனினும்,
 பலாப்பழ வாசனையின்
 சுகந்தமான மூச்சில்
 பனியேற்றச் சறுக்கல்களில்
 பரவளைவுக் கோடுகளில்
 மின்சாரம் பாய்கின்ற
 மனித வேர்களிடையே
 இடை நடுவில் உள்ள
 உன்னையும் இணைத்துக் கொள்கிறேன்,
 வா.

என்னைப் போல் நீயும்
 ஏதோ
 சொல்ல முயன்று தோற்றுப் போனவன்தான்.

அரவணைக்கிறேன், வைதீஸ்
 அலரி இலைகளுக்குள்
 புதர் வண்டுகளை
 நான்
 பொன்வண்டு என எண்ணிப் பொத்திய
 என் பாலய நினைவுகளில்
 நெஞ்சம் பதிந்து!

1998

வரிகள்

நண்ப,
கற்றுரண்போல் உன்
கவிதை வரிகளை
அடுக்காதே.

தென்றலாய் வீச
திரைச் சீலையாய் அசை
இளங்கொடியின்
ஒல்லியாய் ஆடு
சல்லிவேர் அளவே
சதை பிடிக்கட்டும்

வற்று மணற்படுக்கையில்
நெளிந்து
அசைந்து நீளுமே
ஒற்றைக்
கீற்று நீரிழை,
அதுபோல்
பட்டும் படாமலும்
படரட்டும் உன் வரிகள்

தேகச் சுருதியுடன்
மெல்லோட்டம்
செய்யும் வீரனைப் போல்
செல்லட்டும்
உன் வரிகள்

அல்லது,
உடுக்கின் நடு
இடையை உடைய
நர்த்தகியாக
நடக்கட்டும் உன் வரிகள்
நண்ப,
கற்றுரண்
போல் அடுக்காதே
உன்
கவிதை வரிகளினை.

2002

கொலாஜ்*

தனித்த சிமினி விளக்கின் நிழற்கோடுகள்
சுவரில்
மயில்தோகை ஆகுமெனின்
சிமினியும்
கடர் விளக்கின் சிறுநாக்கும்
சேர்ந்து
மயிலின்
உடலும் ஒளிரும் விழியும்
ஆகாதோ!

2002

* ஒட்டுகள்

அரும்புகள்

அரும்புகள்

அரும்புகள்

மலர்ந்தவை முகம் கோணி

வாடிப் போவதால்

எப்போதும்

என் வாழ்வில்

அரும்புகள்

அரும்புகள்

2002

அபுசன்சார்கள்

இருவருந்தான் நீரில் இறங்கினோம்
எப்படியோ நான் தப்பினேன்
நீ இழுபட்டுப் போனாய்.

வட்டமான சூரியனின்
கறுத்த விளிம்புக்கு அடுத்த பக்கம்
சிவக்கும் என்பதைச் சிந்தியாதவன் நீ.

பின்னிரவில் மரித்து
பிட்டத்தில் சூரியனின் கதிர் குத்த
உயிர்த்தவன் நீ.

தினமும் பூக்க மட்டும் தெரிந்த
பூ - பால் நீ.
எழுதியும் நடித்தும் இயக்கியும் ரசித்தும்
பல்கலைக்கழகத்தைப் பரிகசித்தவன் நீ

நான் வேறு அல்ல.
பூத்துப் பூத்து உதிர்ந்தவன் நான்
உதிர்ந்து உதிர்ந்து பூத்தவன் நான்
எனது கனவுகளில், கற்பனைகளில்
எனது வாசிப்புகளில், நேசிப்புகளில்

பரீட்சை என்ற பலிபீடத்தில்
 கதறிக் கதறி உயிர் தப்பி வந்த
 ஆட்டுக் குட்டி நான்...
 நான் வந்த பிறகு
 பலிபீடத்தை உதைத்து எஃறிய புரவியாய்
 கேரளத்தின்
 எந்த மலை முகட்டில் ஏறி
 எந்தப் பள்ளத்தாக்கில் குதித்தாயோ நீ?
 ரேயின் அபுசன்சார்
 காற்றிலே வீசிய நாவலின்
 கையெழுத்துப் பிரதிக் காகிதங்கள்போல்
 நானும்
 காற்றிலே வீசக் காத்திருக்கின்ற
 என் 'நான்கு ஆண்டுகள்' காகிதங்களில்
 கலகலத்துக் கேட்குதடா
 உன் சிரிப்பு
 பூபால்.

2002

மைத்திரிக்கு

குகைவழிப் பயணிகளைக்
கொச்சைப்படுத்தாதே.

உன்
குகைவழியில்
மூசி, மூசி
விரித்த படத்தின் மேல் விழிபொங்க
உதடு நீங்கி
சிவந்த நாக்கு சிரசுகொள்ள
எழுந்தாடும் நாகசர்ப்பத்தை
இழிவு செய்யாதே.

குகையை மறுத்துவிட்டு
மயிலாகு,
வா
உன் இணை
செடில் பாச்சிய
காவடி ஆட்டக்காரனாய்
ஊன் அழிய
உணர்வழிய
விதிர்த்து விதிர்த்து
விரித்த தோகையுடன்
அடுத்து அடுத்து
ஆண்மையில்
சிலிர்த்துச் சிலிர்த்துச்
சிந்துகிறதே
உயிர் பரல்களை...

எடுத்துக்கொள்
பொறுக்கு
சோதனைக் குழாயில் சூல்கொள்
அன்றி,
குகைவழிப் பயணிகளைக்
கொச்சைப்படுத்தாதே.

குகை வழியில்
மூசி, மூசி
விரித்த படத்தின் மேல் விழிபொங்க
உதடு நீங்கி
சிவந்த நாக்கு சிரசுகொள்ள
எழுந்தாடும் நாகசர்ப்பத்தை
இழிவு செய்யாதே.

2002

சல்மாவுக்கு

சல்மா,
ஒரு வாசிப்பும் அதன் நேசிப்பும்
இந்த வரிகள்.

தனித்திருந்து
தவிப்பதா பெண் வலிமை?
உயிர் திருக வேண்டாமா?

துயர்களை
தோசைக் கல்லில் தெறித்துவிட்டு
நீராடப் போ.

உன்னோடு
பகல் முழுதும் திரியும் சூரியனை
தோளில் தட்டி முத்தம் கொடுத்து
மாலையில் வீடு திரும்பு.

ஒளியைச்
சரம் கோர

இருளை
இழுத்துப் போர்த்து.

நிலவில்
ஏறி நில்
மலையில் குதி
மண்ணில் நட...

யார் எமக்கரசர்
இங்கு
யாரிடல் நியமம்?

நீயே
உனக்கு அரசி
என
நிமிர்.

2002

Blank page

- தீ-ரா-மை
- நொங்கும் சாம்பலும்
- இருட்டு மனிதனும் கொள்ளிவாய்ப் பிசாசும்
- கடலும் பிணமும்
- வீழ்ந்து கொண்டே...
- முட்டுப்படாமல் போய் வீழ்ந்த சிகரெட் துண்டு
- சுருட்டையின் கனவு
- இரவுகளை மீட்பது எப்படி?
- ஆட்டம்
- படுக்கை
- கிடாய்
- ஒரு பின்னிரவு மூட்டம்
- உளவாய் பலதாகி
- இருளானால்

Blank page

தீ-ரா-மை

நீ என்னை அழைக்கின்றாய்
தாடகை போல்

இராவணின் தங்கை போல்
நீ என்னை அழைக்கின்றாய்

வானமே உன் முகமாக
மலைகளே உன் தனமாக
கடல்

அலைகளே உன் விழியாக
கதறும் புயலே உன் குரலாக
நீ என்னை அழைக்கின்றாய்
நீ என்னை அழைக்கின்றாய்

மத்தகஜங்களே உன் பிருஷ்டமாய்
வாரி விழும் அருவிகளே உன் கூந்தலாய்
மாமேருவை பாற்கடலில்
சுற்றிய அனந்தமகா
சேடனே உனது தொடைகளாய்
நீ என்னை அழைக்கின்றாய்
நீ என்னை அழைக்கின்றாய்

நான் எழுவேன்
நான் எழுவேன்
நாகாசுரனாய்
என் நாகாஸ்திரத்துடன்
ஏழு கடலும்
ஏழு வானமும் தாண்டி
உன்னோடு இணைவதற்கே
நான் எழுவேன்
நான் எழுவேன்

1988

நொங்கும் சாம்பலும்

நினைவின் சாம்பலுக்கிடையில்
ஒரு சிறு பொறியாய்
இன்னும்
அவியாமல் இருப்பது ஏன்
நீ?

பன்னெடுங்காலம்
எனக்குப் பதினாறும்
உனக்குப்
பன்னிரண்டுமாய் இருந்த காலம்

நொங்குதான் நீ
எனினும் பிஞ்சு

குரும்பட்டி அளவு
உன் முகிழை நீயே திறந்தாய்
கண் புடைத்த
உன் திட்டுக்கள் மீது
என் கையைப் பிடித்து விட்டாய்
தடவினேன்
'களுக்' என்று சிரித்தாய்
எனக்கு ரோஷம் பொத்தது
பொத்திப் பிடித்தேன்
கையை விலக்கி மீண்டும் பொத்த விட்டாய்
உனது கண்ணிமைகளைத் திறந்து
என் நாவைப் பொருத்தினாய்

நொங்குதான்
எனினும் பிஞ்சு

பருகச் சொன்னாய்
அருவெருத்தேன்
எனினும் பருகினேன்
இன்னும் இந்தப் பொறி அவியாமல்
சாம்பலுள் புதைந்து கிடப்பது எதனால்?
எனது சாம்பல்
இன்னும் நீற்றுப் போகாத
குறையா?

1991

இருட்டு மனிதனும் கொள்ளிவாய்ப் பிசாசும்

சுள் என்ற கபாலத்தின் உள்ளே
வெளியேறச் சொன்னது பிசாசு
வீட்டை விட்டு.

கால் இடறும் தார் வீதி
எதிர்பார்த்த குறுக்கு வீதி
உருமாறிப் போன மாயம்
வந்த வழியே
மதிற் சுரங்கக் குகைக்குள்
நண்டுக் கண் ஏந்துகையில்,
திடீரென,

இருட்டு விழுங்கித் துப்பிய குறுக்கு வீதி
கலங்கலாய்த் தெரியும்.

மீண்டும்
இருட்டுக்குள் மதில்கள் ஓடும்
சப்பாணி வீதி சற்றே நிமிர
கனவுக் கலங்கலுக்குள்
சிவப்புத்
தபால் பெட்டி சயனிக்கின்ற
தெருக்கதவு தரிசனமாகும்
உள்ளே சங்கிலிப் பூட்டு

தேவாங்குத் தேரை
சப்பாத்துக் கால்களை சலாகையில்
நிமிர்த்தி ஏறும்.
எதிர் வீட்டுப் பூனையின் கண்
பிடரியைத் துளைத்ததால்
தேவாங்குத் தேரை திரும்பிப் பார்க்கும்.

சாப்பிட்ட கறுப்புக் கையின்
நீண்ட எலும்புகள்
சன்னல் கண்ணாடியில் உதறும்.
அந்தரத்தில் நடக்கும் வெள்ளைச் சாரன்
தேவாங்குத் தேரையின்
முகத்தில் பிசாசு முறுவலித்து
உதட்டில் உதிரும் கேட்கும்.
பெரியவரின் திருநீற்றுப்
பூச்சுக்கு எல்லாம் புரியும்

“இதுதான் உன் கட்டில்
இதில் இருக்கிறது தண்ணீர்”
விளக்கை அணை, விளக்கை அணை
இருட்டு மனிதனை இருட்டோடு விடு
விடிகையில் நான் கிடந்தேன்
வேறோர் கூரையின் கீழ்
விட்டுப் போய் இருந்தது பிசாசும்

1992

கடலும் பிணமும்

சும்மா கிடந்த கடலில்
அலைகளின் அருட்டல் தொடங்குகிறது.
காலின்
கணுவிடைகளிலும் பாதங்களிலும்
தொங்கும் விறுவிறுப்பு.

மூடிக் கிடந்த சவப் பெட்டியைத்
திறப்பதற்கு ஆயத்தம்.
பிணத்தைப் பார்ப்பதற்கும் தைரியம் இப்போது
எனது பிணத்தை
நானே பார்க்கும் தைரியம்.

பிணமான பிறகும்,
சவப் பெட்டிக்குள்
தலை காலாய்
நீட்டி நிமிர்ந்த பிறகும்
நினைவைத் தெருவில் நிழலாட விடுகின்ற
அற்பத் தனம்.
அடியடா ஆணி அதற்கும்
அடி, அடி,
சவப்பெட்டியில் ஆணி அடி.

பதனிடப் பட்ட பிணம்
இனியும் அரளும் என்று எதிர்பாராதே,
அடி, அடி
சவப்பெட்டியில் ஆணி அடி.

காலின்
கணுவிடைகளிலும் பாதங்களிலும்
பரவிய விறுவிறுப்பு
இப்போது உடல் முழுதும்!

பொங்கி எழுகிறது கடல்
எல்லாமே புதைகிறது,
சவப்பெட்டியும் கூட.

1992

வீழ்ந்து கொண்டே...

நான் வீழ்ந்து கொண்டேயிருக்கிறேன்.
மலை உச்சியிலிருந்து சறுக்கிய நான்
இன்னும் வீழ்ந்து முடியவில்லை.

இன்னும் வீழ்ந்து கொண்டேயிருக்கிறேன்
என்னைக் கடந்து அருவிகளும் குன்றுகளும்
அதல பாதாளங்களும்
மேல் நோக்கி, மேல் நோக்கி
சென்று கொண்டேயிருக்கின்றேன்.

நான் இன்னும் தரை தட்டி ஆகவில்லை
இன்னும் வீசி, விரைந்து,
மேலிருந்து சீழாக
வீழ்ந்து கொண்டேயிருக்கிறேன்
அதலபாதாளத்தின் அடி முடி தெரியாத
பேரண்டத்திலிருந்து பிறழ்ந்த சிறு துண்டாய்
இன்னமும் இரு கை உயர்த்தி
இரு காலும் தொங்க
வீழ்ந்து கொண்டேயிருக்கிறேன்.

மாதங்கள் கழிய,
ஆண்டுகள் நகர,
இடங்கள் மாற,
எல்லாமே ஒரு வேக நீர் விகம்பாக
மாற

நானும் எனது தெருவும்,
ஊரும் கிராமமும் நகரமும் மாற,
நான் நரையும் திரையும் ஆகி
மூப்படைந்த முகம் கொள்ள,
எனது சூழந்தைகளும்
வளர்ந்து, வாழ்ந்து, மகவீன்று,
வாழ்வின் எல்லையைத் தொடுகையிலும்

மலைகளும் அருவிகளும்
வானூறப் பெயரப் பெயர
நான் இன்னும் வீழ்ந்து முடியவில்லை.

1994

முட்டுப்படாமல் போய் வீழ்ந்த சிகரெட் துண்டு

சிகரெட் புகை தீருமட்டும்
காத்திருக்கிறேன்.

கரை ஒதுங்கிக் கிடப்பதான உணர்வு
சதுப்பும்த
சகதியுமான தரை.

குத்தான கற்களுக்கிடையில்
குழியான கால்வாய்களுக்கிடையில்
எழுந்து நிற்கத் தெரியாமல் இல்லை.
ஒரே வீச்சாய்த் தாவி
எனது சொந்த இடத்துக்குப்
பறந்துவிட முடியாமலும் இல்லை.
எனினும்,
இன்னும் கரை ஒதுங்கிக் கிடப்பதாகவே
உணர்வு

மரத்தின் அடியினுக்குள்
 நிழல் ஒதுங்கி விட்டது.
 மரமும் அதன் நிழலும் ஒன்றுக்குள் ஒன்றாய்த்
 தனிமையில் இப்போது.
 தம் சொந்தம் உணர்ந்த தனிமையில்
 உறுதியாக.
 எதனோடும் சாராமல்,
 இடைக்கிடை உரசுகிற
 காற்றும்
 விலகி நிற்க.

எழுந்து நிற்கிறேன்.
 எனது இடம் எங்கே?
 நீண்ட தூரம்...
 இடைவெளியில் திசை கெடாது
 சதுப்புகளையும் சகதிகளையும் தாண்டி.
 செல்ல வேண்டிய
 நீண்ட தூரம்...
 நிமிர்ந்து நிற்கிறேன்.

இந்த முறை மட்டும்
 யன்னல் கம்பிகளில் முட்டாமல்
 வெளியே போய் வீழ்ந்தது
 சிகரெட்டின் அடித்துண்டு.

1995

சுருட்டையின் கனவு

நீண்ட நெடிய கருநாகம்.
படமெடுத்தாடிய பழைய நாட்கள்
சீறிச் சினந்து
திசையெலாம் திரும்பி
நாக்கு நுனிகளை நீட்டி நீட்டி
குகையை உள்ளிருக்கும் மூச்சை உருவி உருவி
நுரை பறக்க, அனல் தெறிக்க
கொல்லன் உலையில் முகம் சிவந்த தணலாகி
சட்டி நீரில் சட்டென வீழ்ந்து கரியாகி
மீண்டும் எழுந்து
மீண்டும் படமெடுத்து
மீண்டும் மீண்டும்
முகம் சிவந்து விரித்த
நீண்ட நெடிய கருநாகம்.

ஓடிக் கழிந்த பருவ காலத்தில்
புகுந்து புறப்பட்ட
கோடிக் கணக்கான பொந்துகளை
கனவு கண்டு
சுருட்டையாய்ச் சுருண்டு
ஒரு சாண் குறுக்கத்தில்
சட்டென விழித்து
நிமிர்ந்து
சோம்பல் முறித்து
திடீரெனக் கிடைத்த விறைப்பில்
ஆட முயன்று
குழி ஒன்றில் அரவணைத்து
பின் மறந்து
மீண்டும் உறக்கமாகி
கனவு காணும்
சுருட்டையாய்
இப்போது
பருவகாலத்தின் சருகுகளுக்கிடையில்!

1999

இரவுகளை மீட்பது எப்படி?

அலைந்தே அற்றுப் போன ஆன்மா.
தூர்ந்து போய்விட்ட கரங்கம்

கோயில் வெளி

இருட்டு

அல்லது வெள்ளி மங்கல்

அல்லது நிலவு

தூற்றல் மழையும் சுகமே

தொடரும் பனியும் சுகமே

தெருவிளக்குகள் முழிசும்

இரண்டொரு பேச்சுகள்

இரண்டொரு தோற்றங்கள்...

இரவோ இன்னும் இளமைதான்

இதயமும் சற்றுக் கனம்தான்

மேசை மின்விளக்கு

மென்பட்டுத் துணியினூடு மிளர்கிறது

புத்தக அடுக்குகள்

கண்ணாடியினூடு பொலிகின்றன

எழுதுதான் இருக்கிறது

கூடவே இருக்கிறது பேனா

மனதிலோ குதிரையின் ஓட்டங்கள்

வான வெளியிலோ

மிதக்கின்ற வெண்பஞ்சு மேகங்கள்...

விடிய எழுகையிலே

பாதி நினைவு, பாதி கனவு

யன்னல் திறக்க

காற்றில் படபடக்கும் எழுதாத வெறும்தாள்

இதயத்தில் விழும் சம்மட்டி அடி.

அலைந்தே அற்றுப் போன ஆன்மா

அண்டரண்டக்

கடல் வற்றித் தூர்ந்து போன பள்ளம்

இரவுகளை மீட்பது எப்படி என்னும் திகில்! 1999

ஆட்டம்

சுருண்டு கிடக்கப் பழகிக்கொண்டது
நாய்.

நிமிர்ந்த நோக்கும்
நிறுத்தி அளக்கும் பார்வையும்
பிடரிச் சிலும்பலும்
முன்னங்கால்களின் உறுதியும்
பின்னங்கால்களின் உதைப்பும்
நெடுந்தூர மோப்பமும்
சடைத்த வாலின் விறைப்பும்
எல்லாம் போய்
உதிர்ந்தது பாதியாய்
உதிராதது பாதியாய்
சுருண்டு கிடக்கப் பழகிக்கொண்டது
நாய்.

குரைப்புகள் எத்தனை வகை!
அந்நியனுக்கு
எதிரிக்கு
ஆயுதம் தாங்கியோருக்கு
ஆட்சியைப் பிடிக்க
ஆட்சியை நிலைநிறுத்த
அதிகாரத்தைப் பறைசாற்ற
குரைப்புகள் எத்தனை வகை!

வேட்கையில் ஓடி வீரியம் காட்ட
சூடு தணியும்வரை
சுறுசுறுப்பாகி
உண்ண மறந்து
தன்னை மறந்து
தனது ஆட்சியை மறந்து
உறுமி உறுமி
உதடுகளுக்கிடையில் பல்லைப் பிதுக்கி
மோதித் தெறித்து மோகம் தணிக்க
பாய்ந்து பாய்ந்து திரிந்த
பாதி ராத்திரிகள் எத்தனை!

எல்லாம் மறந்து
சுருண்டு கிடக்கப் பழகிக்கொண்டது
நாய்.

2000

படுக்கை

பயங்கரம்,

அந்தப் படுக்கை இனி வேண்டாம்.

பாம்புகளோடு கிடந்து நெளியும் படுக்கை!

சுருட்டைகள் நிமிர்வதும்

நிமிர்ந்தவை நீள்வதும்

கை மேலும் கால் மேலும் ஊர்வதும்

கனிப்பில்

தோளிலும் விலாவிலும் தொங்குவதும்

துவண்டு,

பின்னிப் பிணைவதும்

முலை நரும்பி

முகம் கார்ந்து

மறி ஏறிச் செருகுவதும்

வாய்களைப் பின்னுவதும்

மடிவதும் சூழ்வதும்

வயிற்றை முகர்தலும்

மென்துகில் போர்த்த நாரியினைக் கல்லி

மணியின்

நாவிலே

பூந்தளிர் உமிழ்நீர் நனைவதும்...

கடைசியில்

உடல் சுற்றி முறுகி

வாலிலே நின்று கூரையைத் தொட்டு

பிளவுண்ட நாக்குகளைப் பின்னிக்கொள்வதும்...

ஓ! பயங்கரம்

இனி வேண்டாம் இந்தப் படுக்கை.

2000

கிடாய்

இன்று பகல் கிடாய் எழும்பிற்று
பக்கத்தில்
மோந்து மோந்து
படுத்துக் கிடந்த
ஒரு பெட்டையை எழுப்பி
மிரிதியூட்டிக் கொணர்ந்தது.

முட்டிற்று
மோதிற்று
முகத்தை உராய்ந்தது.

பட்டுப் போன்ற ரோமத்தில்
கன்னம் படர்ந்தது.

நின்று
மேலுயர்ந்து
சட்டென வீழ்ந்து தடக்கிற்று
முகத்தை நக்கிற்று
நறும்பிற்று
கழுத்து வழியாகச் செலுத்திய தலையை
கீழ் வயிற்றில் கவிழ்த்தது
முலையைக் கார்ந்தது
மீண்டும்
முகத்தோடு முகம் வைத்து
முத்தம் ஈந்தது
மீண்டும் முலைக்குள் புகுந்தது
நுனி மேய்ந்தது

பெட்டை நுகைத்தது
பின், விலக்கிற்று
மீண்டும் நுழைய முயன்ற கிடாயின்
முகத்துடன் முகம் வைத்து
தானும் முத்திற்று
கிடாய் மிகைத்தது
எழுந்தது
எஃறிச் சரிந்தது
பெட்டை நிமிர்ந்ததாய் நிற்கவே
ஏறிற்று கிடாய்
கவடு
இணைய.

2002

ஒரு பின்னிரவு மூட்டம்

சில நாளாய் விறைத்திருந்த உடல்
இன்றிரவு
சற்றுமுன்
திடீரென நெகிழ்ந்தது.

சலனமாய்
சபலமாய் அந்தத் தனிப்பு
ஒரு சாயலில்
கவிந்த பிரேமையாய்
மேகத்தின் நிழல் போல
மெலிதாய்
உடலில் ஓர் பரபரப்பும்
உணர்வினில் ஒரு துருதுருப்பும்
தொடுதலாய்
வருடலாய்
படர்தலாய்
நிழல் மேகம் தடவிப் போன கனவதாய்
மழை பெய்தது போலும் ஒரு மயக்கம்
கதவைத் திறக்க
நிலவு தனிமையில் தவிக்கும்
குறுக்கும் மறுக்கும்
கோலமிடும் உடற் கிளர்வுகள்
வெம்மை கலந்து வெளிப்படும் மூச்சு
உடல் முழுதும்
இன்னும்
இந்த இரவுச் சங்கீதம்

2002

உளவாய்ப் பலதாகி

விம்முதல்
விம்மிப் பொருமுதல்
வீங்குதல்
வீங்கி வியாபித்தல்
பொங்குதல்
பொங்கிப் புளகித்தல்
ஓங்குதல்
ஓங்கி ஓங்காரமாதல்
அனைத்தையும் தன்னுள் அடக்குதல்
அடக்கி அடக்கி
அடங்கிய பெருமூச்சாய் அழுதல்
அலை அலையாய் நகைத்தல்
அருகணைந்து
வருடிக் கொஞ்சுதல்
மகிழ்ச்சியாய் பிரவகித்தல்
மறுகணம்
தொட்டிலில் குழந்தை போல்
துயிலுதல்
இருந்தாற்போல்
கொடுமுடியாகிக் குமுறுதல்
குமுறி
குமுறிக் குமுறிக் கொந்தளித்தல்
எல்லாம்
இம்
மண்ணுடன் கொண்ட மாறாக் காதலில்
என்
கண்ணுள் விரியும்
கடல்.

2002

இருளானால்

இருளானால்

என் உலகம் ஒளிரும்

பசும் இலைகள் கறுப்பாகி

வெள்ளி நரம்புகள் மிளிரும்

என் கோயில் வெளியில்

ஆவிகள் உலா வரும்.

அன்னமுத்துக் கிழவி அமுதம் வார்ப்பாள்.

நள்ளிரவில்

என் ஆண்மகன் குடைபிடிப்பான்

என் பெண்மை

தன் மார்புக் கச்சையை களைவாள்

இடுப்பைச் சுற்றிய

சிறிய புரையையும் எடுத்தெறிவாள்

சர்ப்பங்கள்

வால் நுனியில் நின்று உடல் திருகும்.

நொங்கு இதழ் உறிஞ்சும்

மென்வருடலில்

முதுகுப்புறமோடிய நரம்புகள்

வயிற்றில் படரும்.

வயிற்றைத் தடவிய நாதஸ்வரங்கள்

மார்பில் வீணை வாசிக்கும்.

அர்த்த நாரீஸ்வரன்

அப்போது உதிப்பான்.

என் எழுத்தாணி பிடித்து

என் அரசி

ஓவியம் கிறுக்குவாள்

அடுத்த நாள் விடிய

ஆலிலையில்

படுத்திருப்பான் திருமால்.

2002

Blank page

இயல் V

நிழல் கோடுகள்

- நிழல் கோடுகள்
- மெலிந்த மஞ்சள் ஒளி விளக்கு சாட்சியாக
- பாம்பும் நுழையாத ஈதன் படிகள்
- உத்தரிப்பு
- சூன்யத்தின் தரிசனம்
- சிதறிய சூரியன்
- உறைவு
- இன்னும் ஓர் இரவுப்பாடல்
- உறவும் தொலைவும்
- தூண்களை இழந்த வானம்

Blank page

நிழல் கோடுகள்

எடுத்த வெண்கட்டியால் எழுத முடியாது
தடுப்பதென்ன
எனக்கும் கரும்பலகைக்கும் இடையில்?

அசைவு
வெறும் அசைவு
அசைவின் ரேகைகள்
எனக்கும் கரும்பலகைக்கும் இடையில் -

கடைக்கண் கோடியில் மறையும் ஒரு கழுத்தசைவு
நிற்பதில்
நிமிர்வதில்
நெளிவதில்
நெஞ்சைச் சுண்டும் நிழல் கோடு

அமர்வதில்
சாய்வதில்
திரும்பலில்
அள்ளாண்டு போகும் கனவுகள்

பேசுவதை ஒப்பும் தலை அசைப்பு
பேசுகையில் நேரும் தலைச்சாய்வு
நோக்குகையில் மலர்கின்ற இமைப் பூக்கள்
நோக்கிப் பின் குனிகையிலே
நேர்கின்ற நொடிப்புகள்

எல்லாமே
நிழல் வெளிக் கீற்றுகளாய்
நினைவின் இடறல்களாய்
எனக்கும் கரும்பலகைக்கும் இடையில் -
நான் உறைந்துவிட
தொலைந்துவிட
முட்டி மோதி முடிந்துவிட

1979

மெலிந்த மஞ்சள் ஒளி விளக்கு சாட்சியாக

மெலிந்த
மஞ்சள் ஒளியை
உமிழ்ந்த
மேசைச் சிம்னி
விளக்கிற்கு
புரியவில்லை,
ஏன்,
எதிர்
எதிர்
அமர்ந்திருந்த
இவளினதும்
அவளினதும்
விரல்கள்
துடித்தன
வெகுநேரம்
என்று.

இவள்
விளக்கின் அடிப்பாகத்தை
தன்
நீண்ட
அல்லிப்பூ விரல்களால்
வளைத்து
அணைத்துப் பற்றியபோது
விளக்கிற்கு
தெரியவில்லை
தான்
செய்ய
வேண்டியது
என்ன என்று.

அவனுக்குத்
தெரிந்திருந்தது
அது.

1979

பாம்பும் நுழையாத ஈதன் படிகள்

முருங்கைப் பூ உதிர்ந்த ஒழுங்கை வழி காட்ட
தென்னோலை கவிந்த தெருவின் மடங்கலில்
பாம்பும் நுழையாத ஈதன் படி தெரியும்.

பாம்பும் நுழையாத ஈதன் படிகளில்
காற்றும் அசைந்திராத காலங்களும் உண்டு.
மार्கழியில் வந்த அலைகள்
மலைமீது மோதிச் சிதறும்.
உலகில் எந்த மூலையிலோ
மீன்கள் குதறிய மீதிச் சடலம் ஒன்று
வந்து கரை சேரும்.

'ம்மா' என நெஞ்சினை
சுண்டும் தவிப்பில் இமையின் சுநீர்
ஒன்றிரண்டு சொட்டும்.
உயிரைத் திருகுகிற
வேதனை ஒன்று கதிரைக்குள் விம்மலுடன்
கூந்தல் புரள
கொடியாய்த் துவளும்.

ஊமைக் கருக்கல்
உதிர்ந்து
உதிர்ந்து
கண்ணுக்குள் வீழ்ந்து கரைகையிலே
ஆங்காங்கே
வெள்ளிகள் ஒவ்வொன்றாய்
மெல்ல முளைத்து வரும்
எல்லாமே பின்னர் குழம்பிக் கரியாகும்.

பாம்பும் நுழையாத ஈதன் படி கடந்து
தென்னோலைகள் அசையும்
தெருவிளக்கில் மறுகி
முருங்கை நிழல்களது
பொத்தல் சல்லடையில் புகுந்து கரை ஏற,
வீதி ஓடாது
விளக்குகளே ஓடும்
உடன் ஓடும் அந்தப் பாம்பும்
ஒளித்து ஒளித்து மிக
உயிர்த்து
உயிர்த்து
மிக.

1985

உத்தரிப்பு

நினைவோடு விடியும்
நினைவின் ஊடு பகல் சாகும்
எதிர்பார்த்த மாலையில், குறித்த வேளையில்
கால்கள் பரபரக்கும்
எது கிடந்தாலும் உதறிவிட்டு
மனம் சிறகடிக்கும்

நெடுவழியில் சில வேளை பொழுது கரியாகும்.
வீதி விளக்குகள் மினுங்கத் தொடங்கும்

ஈசற்பூச்சி முன்விளக்கில் கோலமிடும்.
ஈசலுக்குப் பயந்து
முன்விளக்கை அணைத்திருப்பாய்.
என்னைக் கண்டு
விளக்கை போட்டு, புன்முறுவல் காட்டி
ஈசலை வரவழைப்பாய்
ஈசலை வெளியேற்றுவதே
எனது கடமையாகும் அப்போது.

படி இறங்கி
மணல் சுரிக்கும் ஒழுங்கையில் திரும்பி
நீர் வார்ந்தோடிய மதகு வழி கடக்க
ஆழந்த நதி போல மங்கலில் மங்கலாக
தார் வீதி தனித்திருக்கும்

பயம் சூழ

இடைக்கிடை பாய்ந்து செல்லும்
கார் வெளிச்சங்களில் குருடாகும் கண்கள்
வழி நெடுகக் கசியும்.

என் முற்றத்துத் தென்னைகள்
மீண்டும்

வானத்தைத் தாங்கும் தூண்களாகும்
ஒற்றை நட்சத்திரம்

என் உறங்கல் அறையில்

எட்டிப் பார்க்கும் இரவு முழுதும்,

என் உத்தரிப்பை

வேவு பார்க்கும் பிரபஞ்சத்தின் விழி போல.

அது - நீயே நீ எனவும் நினைப்பேன்

அந்த நினைவோடு விடியும்

நினைவின் ஊடு பகல் சாகும்.

1985

சூன்யத்தின் தரிசனம்

கறுப்பு மரத் தோணியில்
ஒற்றைக் கம்பு ஊன்றி நிற்கும் தலைப்பாகை
கடந்து

கடைக்கண் ஓரம் மறைகையில்
வானுக்கும் வாவிக்கும் இடையில்
வழி தெரியாத அதல பாதாளம் -
சூன்யம்!

சூன்யத்தின் தரிசனம்!

கரைந்த உன் பாதத்தின் மாநிறச் சருமம்
எண்ணெய் பூசிய லேசான மினுக்கத்தினிடையே
சின்னச் சின்னப் பருக்கள்

குனிந்து,
என் முகத்தில் ஒற்றிக்கொண்ட நாட்கள்...

இழப்பும்,
இல்லை என்பதும்
தத்நுபமாய்
ஒரு தரிசனமாய்
வாவிக்கும் வானுக்கும் இடையில்
இராவணன் வெட்டுப் போல்
ஒரு வாட்குத்து வீச்சாய்
தெரிந்த அன்று.

அந்தப் பயங்கர அச்சத்தில்
நடுங்கி
நடுங்கி
கிரந்தி வைத்தியரின் ஒழுங்குகையில்
மணலில்

கால் புதைந்த
அந்த மாலைப் பொழுது
எனக்குச் சாட்சி
என் மனம் புதைந்த ஆழத்திற்கு.

1985

சிதறிய சூரியன்

நான் சிதறிவிட்டேன்
சிதறிய சிறு துண்டுகள்கூடத் தெரியாத
ஒரு புள்ளியின் மைய இருளில்
சுக்காகி, வெற்றாகி,
இருத்தலுக்கு எதிரான நிராகரிப்பின்
ஹீனஸ்வரத்தில்
உயிர் மூச்சின் தணல் அவிந்த
சாம்பல் துகளாய்
நான் சிதறி விட்டேன்

மின்னும் ஏதாவது ஒரு
சின்னப் பொறிதானும்
உண்டோ, உண்டோ எனத்தான்
இன்னமும் தேடுகிறேன்

ஒரு சிறு பொறி எனக்கு உயிர் தரும்
என்னுள் சுடர்ந்து சுவாலிக்கும்,
என்னை உயிர்ப்பிக்கும், அந்த
அன்பின் சிறு பொறி
எங்கே, எங்கே எனத்தான்
இன்னமும் தேடுகிறேன்

நிரப்பவும், நிரம்பவும் விழைகின்ற
 இலத்திரனின் தவிப்பு
 சேர்ந்து நிலைபெறத் தேடுகிற
 அணுவின் நாட்டம்
 இணைந்தே சேதனிக்க ஓடும்
 புணரியின் துடிப்பு
 எல்லாம் போன பின், இன்னும்
 இந்த வெற்றுப் புள்ளி நிலையிலும்.

இந்தச் சிறு பொறி உண்டெனின்
 சிறிய துண்டெலாம் ஒன்று சேருமா?
 வாழ்வின் களிப்பை இன்னும்
 மறுக்க முடியவில்லை
 ஆயினும் சூரியன் சிதறித்தான் விட்டது
 சிதறிய மையத்தின்
 குளிர்ந்துவிட்ட அந்தகாரத்தின்
 ஓர் புள்ளியாய்
 ஹீனஸ்வரத்தில் இன்னும் நான்
 மின்னும் ஒரு சிறு பொறியையேனும்
 கண்ணில் கொள்ள.

1988

உறைவு

இறுகி, விழி பிதுங்க
கழுத்தில் சுருக்குப் போடும்
இந்தக் கரிய மார்கழி இரவு.
நீர் குடித்து வயிறு வெடிக்கும்
கூரை ஓடு.

குளிரில்
வியர்க்கும் சுவர்கள்

சிரங்காய் வடியும்
சீமேந்துத் தரைகள்.

கறுத்த சிமினி முக்காட்டுக்குள்
முழிசம்
சிவந்துபோன பொட்டைக் கண்.

இந்த ஐஸ் காம்பராவுக்குள்
உறைந்துபோன
மெழுகுவர்த்தி நாவுகள்

இவற்றிடையே,
புத்தகத்துள் புதையும்
சிறிசுகளின்
தலைக் கறுப்புகளுக்கப்பால்
கல்லாகிப் போன அவளுடைய முகம்

எண்ணெய் உறைந்து போகும்
இந்த மார்கழி மாதக் குளிர் இரவில்
எல்லாமே உறைந்து போமோ?
எனக்கும்... அவளுக்கும்...

இடையே...

உள்ள...

உ...ற...வு... கூட?

1989

இன்னும் ஓர் இரவுப் பாடல்

உனது இரவுப் பாடல்
இன்று இரவும்
இன்னொன்றாய் என்னுள்!

வெண்துரை ததும்பும் பொன்னிற பியர்
சிவப்புக் கோலா கலந்த பலாப்பழ வாசனை
இவைகளில் கலந்தே உன் நினைவும் எழுகிறது.

ஆழ்ந்தடங்கிய நேரத்தில் அரவம் எழுவது போல்
செத்துப் போனது உன் நினைவு என
நான் சற்றுத் தேறுகையில்
இன்னும் குற்றுயிராய் நெளிந்து துடிக்கும்
உன் அரவம்!

இன்னும் ஒரு சாஷ்டாங்கம்
எனினும் உனது திசை நோக்கி அல்ல.
திசையற்ற திசையில்,
பெருந்திசையில்.

நீ என்பது

எனது வெறும் நினைவு.

எனது நினைவு என்னிலிருந்து வேறாகி
என்னை அழுத்துவது எங்ஙனம்?

நீ என்னும்

எனது நினைவில் வதை படும்

'நான்'இற்கு

ஒரு நள்ளிரவுச் சாட்சி கேட்டேன்

நிலவில் அல்ல, இருளில் அல்ல,

நிலவும் இருளும் அற்ற வெள்ளி மங்கலிலும் அல்ல.

மாதுளைகள் சூழ்ந்த மணலில் அல்ல.

அகத்தி இலை மடிந்துறங்கும் அயலிலும் அல்ல.

இங்கே, இந்த அறையில்,

அணைக்கப் படாத மின் விளக்கில்

அலுமாரி ஓரம்

உன் திசை நோக்கி அல்ல,

திசையற்ற பெருந்திசையில்

ஏகப் பெருவெளியின் தரிசனத்தை

என் நினைவின் சாட்சியாய், தாள் பிடித்து

உனது, அல்ல, எனது இந்த இரவுப் பாடல்!

1992

உறவும் தொலைவும்

முகம் திருப்பியதும்
யன்னலில் பிடுங்கப்பட்டன கண்கள்

வேம்பின் கிளைகள் வீழ்த்திய நிழலில்
சிவப்புச் சேலையோடு ஒட்டிய
நீளக்காலில் தெரிவது
பழைய உறவு, எதிர்பாராமல்.

படிகளுக்கான திரும்பலில்
முகம் தெரிய முன்
கண்களைப் பிடுங்கிக்கொண்டுபோன பஸ்.

திரும்பி மாலையில் களைத்து வருகையில்
பாலத்தடியில்
நேருக்கு நேர்
சோதனை முகாமின்
தார்ப்பீப்பா ஓடைக்கிடையில்
சிவப்புச் சேலை -
முகத்தில் சிரிப்புத் தேங்க.

எனினும் நான் சட்டென
கழுத்தைத் திருகி
விரிந்துகிடக்கும் நீர்ப்பரப்பின் தொலைவில்
அந்தித் தொடுவானுக்குள்
எறிந்துவிட்டு நின்றேன்
முகத்தை -
வெறும் முண்டமாய்.

1993

தூண்களை இழந்த வானம்

எனது வானம்
வெறுமையாய்ப் போயிற்று.
வாரி இறைத்த நட்சத்திர மங்கலில்
கரிய தூண்களாக
எனது வானத்தைத் தாங்கிய தென்னை மரங்கள்
இப்போது இல்லை.
ஒவ்வொன்றாகத் தெறித்துப்போயின.
எனது வானமும் வெறுமையாயிற்று.

எனினும்,
ஒவ்வொரு இரவிலும்,
இருளிலும்
நிலவிலும்
வாரி இறைத்த நட்சத்திர மங்கலிலும்
வெளியில் பனி நனைக்க
சாய்மனையில் கிடந்தபடி நான்
வெறுமையாகிப்போன எனது வானத்தைத்
தாங்குகிறேன்,
அது தந்த
பழைய சிலிர்ப்புகளால்!

1994

- நீக்கல்கள்
- அப்பால்
- இருக்குகளிலிருந்து...
- வீழ்ச்சி
- சிதையிலிருந்து
- உள் – வெளி
- பாம்புச் செட்டை
- இரைச்சலுக்கும் மங்கலுக்கும் இடையில்...
- அருபத்தின் வீழ்படிவு
- ஆதியும் ஆதிராவும்
- எங்கே என் சிங்கக் குட்டிகள்?
- பனிச் சிற்பங்கள்

Blank page

நீக்கல்கள்

இலை தெரியாமல் பூத்த சிவப்பு ரோஜா
எங்கென்று தெரியாத
அந்தரத்து நீக்கல்களில்

பசம்புல் மைதானத்தில் மிதக்கும்
வெள்ளைப் பனிப்புகார்,
வெள்ளைப் பனிப்புகாரில்
இமைத்துளி சொட்டத் தொங்கும்
ஓற்றை விழியின் பக்கமுகம்

கடல் நுரையைப் பூத்துக் கவியும்
இலுப்பைப் பெரு மரங்களின் பின்னணியில்
பெண்கள் விடுதியின்
தேக்குமரப் பாதை

கிளைகள் படியும்
சடைத்த மாவின் கீழ்
ஒரு சோடி
வெள்ளைச் சப்பாத்துகளின்
கத்தரிக்கோல்வெட்டு கால் அசைவுகள்...

நடைகள்,
நடைகள்,
நடைகள்,

தேக்கு மரப் பாதையின்
பளபளவென்ற
சிவப்பு நிற பரல் கல்லில்
நீரோட...

ஒரு வானப் பாச்சலில்
கடல் அலைகள் மடி நோக்கி
கரையிருந்து மீள...

1967

அப்பால்

ஏழேழு மண்டலங்களுக்கும்
கீழாக உள்ள
என் குகை வழியே செல்கிறேன்.

பூமண்டலத்தையும்
அதன் புறம் உள்ள நட்சத்திர மண்டலத்தையும்
விரல் நுனியால் விலக்கி
மேலும் புதைந்து
மென்மேலும் புதைந்து
நினைவாழ்த்து சலதாரைகளில்
நீந்தி
கடந்து
குகை வழியின் கும்மிருட்டைத் தடவுகிறேன்

கருப்பைச் சுவரின் இடுக்குகளுக்கும்
மரபணுக்களின்
உடைந்து ஒட்டும் சுவடுகளுக்கும்
அப்பால்,
நெடுந்தூரம் போகின்றேன்.

காலமும் இடமும் கரைந்துபோகின்றன
குகையும் குகை வழியும் தொலைந்து
ஒளிப் பொட்டு ஒன்றே நீண்டு செல்கிறது
நீண்டு செல்லும் ஒளிப்பொட்டை
நெருங்குகிற வேளையில்,
மீண்டும் குகையும்
கும்மிருட்டும்.
மீண்டும்
பூமண்டலமும்
அதன் புறம் உள்ள நட்சத்திர மண்டலமும். 1987

இடுக்குகளிலிருந்து...

கருப்பையின் இடுக்குகளா?

இடுக்குகளின் முளைப்புகளா?

சவக்கிடங்கின் எலும்புகளா?

இருட்டுக்குள் ஊரும்

தெளிவற்ற சாம்பல் நிற

பிரையோபில் வளரிகளா?

ஒரு மதில் முழுக்க

ஒரு மலைச்சாரல் முழுக்க

நிறைந்து...

பின்

ஒவ்வொரு முளையாக, இழையாக

முட்டாகத் துருத்தி

ராட்சத

உள் வெளிநீள் அகல

கனபரிமாணங்களின்

பயங்கர விஸ்தரிப்பில் ஆழ்த்தும் இவை!

.....

பயங்கர விஸ்தரிப்பில் ஆழ்த்தும் இவை

நியூரோன்களின் மீள்வாக்கம்

நினைவுத் திரையில் எனின்

சவக்கிடங்காய்ப் போன மூளைச் சால்களின்

ஆழப் புதைவுகள்

எந்தப் பாலைக்குள் சேரும்?

ஏழு கடல்களின் அடியிலா?

இந்த அண்டம் முழுவதுமா?

நியூரோன்களின் மீள்வாக்கத்தில்

காலப் பெருவெளிகள் கலக்கவில்லையா?

ஆழப்புதைவுகளின் உதிர்வுகள்

ஞாலப் பெருவெளியில் நகராதா?

நகர்ந்து

மீளவும் சேர்ந்து மீளவும் உதிராதா?

பார்,

காலத்தைக் கரைத்தேன்

இடத்தையும் கரைத்தேன்

என்கிறது மனம்.

1992

வீழ்ச்சி

காய்ந்த சருகுபோல் ஒரு மண்புழு
ஊர்ந்துகொண்டிருந்தது படியோரம்.
நான் மனிதன் என்ற இரக்கம் மீதூர
அதனைப் பார்த்துவிட்டுப்போனேன் ஒரு கணம்.
சுர் என்று சருகு இரைதல்போல் கேட்டது,
திரும்பிப் பார்த்தேன் –
மண்புழு வாலில் நின்றது...

வாயைத் திறந்தது கூரிய பல் தெரிய.
நாக்கு எங்கே என நினைக்கையில்,
நாக்கிலிருந்து தீச்சுவாலை பறந்தது.
மண்புழுவுக்குப் பல் ஏது? நாக்கு ஏது?
நினைக்கையில் தெரிந்தது மண்புழு உருமாறி
விட்டதென்று
எனினும் அஞ்சவில்லை.

குனிந்தேன் தடி எடுக்க.
நிமிரும்போது
மண்புழுவின் கையில் துப்பாக்கி இருந்தது.
அல்ல,
ஒரு பாம்பின் கைத் துப்பாக்கி.
அதுவும் அல்ல,
ஒரு சிப்பாயின் கைத் துப்பாக்கி.
நான் குனிந்து,
பாம்பாய் நெளிந்து
காய்ந்த சருகின் மண்புழு ஆகி
ஊர்ந்து கொண்டிருக்கிறேன் படியோரம்.

1992

சிதையிலிருந்து

வெண்மேகத் துண்டுகளை
ஒன்றன்மேல் ஒன்றாய்
அடுக்கியது போன்ற
அந்தப் பலதட்டுச் சிதையில்
நிமிர்ந்து கிடக்கின்ற பிரேதங்கள்
யாருடையவை?

கொள்ளியிடாத இந்தச் சிதை -
சிவந்த தீக்கொழுந்துகளின்
ஸர்ப்ப நாக்குகள்
சீறிச் சினந்து நக்காத இந்தச் சிதை,
தகனமாகிக்கொண்டிருப்பது எதனால்?
மின்சாரிப்பு எனினும்
வெப்பத்தில்
தானே கடருமே
தணல்.

மேகம் உருகும் இந்த வெண்சாம்பல் திட்டில்,
கணக்கற்ற பிரேதங்களின் கட்டித்த
இந்தச் சாம்பல் முகட்டில்,
இப்போதுதான் எரியும்
ஒரு சிதையிலிருந்து
உயர்ந்து சரிந்து, உருவழியும்
ஒரு ஊற்றுப் பேனாமுனையாக,
ஒரு வேலின் அலகாக,
வீழ்கிறது
எனது
ஒரு கரம்.

1997

உள் - வெளி

இவன் அவனோடு கிடந்தான்
உச்சி மோர்ந்தான்
உள்ளங்கால்வரையில் மோர்ந்தான்
புரட்டிப் புரட்டி எடுத்தான்
அவனும் நிமிர்ந்து நிமிர்ந்து கொடுத்தான்

எல்லாம் நீங்க
காலடி மங்கலில்
9" x 6" x 3"
அடி சற்றுச் சிறுத்த
வெண்கல நீள் சதுரத்துள்,

சாம்பலும் வெண்மையும் கலந்த
வெடிகுண்டுப் பொறியின்
நீல முள்ளி
கண்களை முளிசி முளிசி

.....
வெடிப்பதற்கு
நிமிடங்களை எண்ணிக் கொண்டிருந்தது.

அவர்கள்
இருவரும் அதனைப் பார்த்தனர்.

உள் - வெளி கலந்த உணர்வில்
விடியல் தெளிவாகையில்
.....

அவள் எழுந்து
கதவைத் திறந்து போனபின்

இவன் எழுந்து
இந்தக் கவிதையை எழுதினான்,
வெடிகுண்டு இருந்த இடத்தை
மீண்டும் ஒருமுறை பார்த்துக்கொண்டே.

1997

பாம்புச் செட்டை

அது,

ஆபத்து இல்லாத சாரையின்
நீண்ட வெண்செட்டை என்பதால்
எத்தனை நாளைக்கு விட்டு வைப்பேன்
அறையின் கட்டில் மூலையில்
மடங்கிச் சுருண்டு கிடக்க
அதனை?

நேற்றிரவு
வெளிச்சம் இல்லாத அறையின்
கட்டில் மூலையிலிருந்து
தும்புத் தடியால் இழுத்துப்
பின்கதவால் தள்ளி வீசினேன்
வெளியே

வெட்டுண்ட கீற்று வெளிச்சத்தில்
ஓட்டித் தெரிந்தது செட்டை
ஒரு பழைய
பெட்டியொடு

உற்றுப் பார்த்துத் திகைத்தேன்
தலைக்குரிய செட்டை
சற்றுப் பெரிதாய், கரிதாய்
'உவோக்கி ரோக்கி'யாய்
கறுத்த
பழப்புளிக் கொட்டைகளின் அடுக்காய்...
உதறல் எடுத்தது எனக்கு
உள்ளே கருநாகம்!

ஓடினேன்
இருளில் மதில் ஏறி
கோயில் வெளியில் புதைத்திருந்த
துப்பாக்கியை எடுத்து வர
பின்னிப் பிணைந்தது சாரை
புறங்காலைச் சுற்றி
கல்லி உதறிக் கண் விழித்தேன்
அதிகாலை.

1997

இரைச்சலுக்கும் மங்கலுக்கும் இடையில்...

1.

இரைச்சலுக்கும் மங்கலுக்கும் இடையில்
எனது வலது கைவிரல் நீண்டு வளர்கிறது.
முழங்காலைக் கடந்து
கணுக்காலைக் கடந்து
பாதத்துக்கப்பாலும் படர்கின்றன.
படர்ந்து
பாதாளத்திலிருந்து நிரல் நிரலாய் வரும்
பிணப் பொதிகளின்
தலை, மார்பு, இடை, தொடை எல்லாம்
தொட்டுத் துளாவிச் சுவைக்கிறது.

2.

அவளின் பின்புறமா?
அல்லது அதன் பின்புறமா?
அவளுந்தான், அதுவுந்தான்.
வெள்ளை ஏப்ரனை, மேற்றொடையின்
மேல்வரை அணிந்த
அகன்ற பிருஷ்ட்டங்களின் கீழ்
தொங்குகிறது அவளுடைய குரங்குவால் சூழ
தொடைகளுக்கு இடையில்
கரிய கற்றை மயிர்
துருத்திக்கொண்டிருக்கிறது, நீண்டு.
அவள் அப்பால் நகர தெரிகிறது,
அவள் பொரித்த குழந்தையும்
அதன் முட்டைக் கோதும்.
நீக்ரோவின் சுருள் முடி
முழங்கால்கள் உயர கீழே குந்தி
பெரிய முழிகளுடன்.

1997

அருபத்தின் வீழ்படிவு

துருவித் துருவி
இமைகளை இடுக்கிப் பார்த்தும்
எந்தப் பெண்ணுடையவை என நான்
மறந்துபோன
அந்த அப்பாவிப் புன்னகையிலும்
வெகுளிப் பார்வையிலும்
உள்ளுறைந்திருப்பது நீயே நீ என
உணர்ந்ததும்
இமைகளைப் பிடுங்கி எறிந்து
விழித்தேன்.
மதியம் கடந்து பின்னேரமாகி இருந்தது.
என்னுடைய வெளிர் நீல அறையின்
பின் கதவுக்கு வெளியே
குளியல் அறையின்
மிருதுவான சாம்பல் நிறச் சுவரில் வீழ்ந்து
கதகளி ஆடிய நிழல்களுடன்
கைகோர்த்த
மாலைச் சூரியனின்
உஷ்ணமற்ற ஒளித் தடாகத் தளம்பலில்
உள்ளுறைந்திருந்ததும்
நீயே நீ எனக்
கண்டு
என் நெஞ்சமும் கதகளி ஆடிற்று.

பிடுங்கிய இமைகள்
 மீண்டும் செருக
 உறைந்துபோன உலகின் உள் ஆழத்தில்
 கடல் நோக்கிய
 என் வைகறை வெளியின் பாதையில்
 உயர்ந்த மர உச்சித் துளிகளின் மீது
 உதய சூரியனின்
 பொன்னிற ரதம் ஓடிற்று

வா வா
 என உனை அழைத்தேன்,
 எனது வைகறை வெளி திறந்த மகிழ்ச்சியில்
 நீயோ
 எந்தப் பெண்ணுடையவை என
 நான் முன்பு மறந்துபோன
 அந்த அப்பாவிப் புன்னகையினதும்
 வெகுளிப் பார்வையினதும்
 விழி மலர்வுக்குள்
 அரூபத்தின் வீழ்படிவாய்.
 விம்பத்துள் மடிந்த
 ஈரச் சிறகுகளை இன்னமும் விரிக்கத் தெரியாத
 பிஞ்சு வண்ணத்துப்பூச்சியாய்
 நடுங்க
 இமைகளுள் வழுவிறு உலகு.
 ஒளித்தடாகம் மறைந்திருந்தது
 குளியலறைச் சுவரில்.

1998

ஆதியும் ஆதிராவும்

கடவுளே, என் கனவுகளைத் திறந்து
என் ஆதிகளைக் காட்டு
என் ஆதிராக்களையும் காட்டு.

இன்று,
மதியம் கடந்த துயிலில்
காண்பவனும் காணப்படுபவனும்
நானே ஆகிய
மேல் அலைகளில் மிதக்கின்ற வேளை
என் ஆதியை நான் அறியாதபோதும்
என் ஆதிராவை நான் கண்டேன்.

அவளுடைய இனிமை என்னுள் குளிர்ந்தது.
அவளுடைய குழைவு
என் சுவாசத்துள் புகுந்தது.
அந்த மங்கலான,
கீற்று வெளிச்சங்களால் கோடிமுக்கப்பட்ட,
இரவில்
பஸ்ஸுக்காக
எனக்குத் தெரிந்த தன் தமையனுடன்
அவள் காத்திருந்தாள் என்ற புரிதல்
என் பூர்வீகக் குகைகளுக்கு
என்னைக் கொண்டு போனது.

எங்களிடமிருந்து சற்று விலகி
தனித்திருக்க விரும்பிய அவளுடைய கனிவில்
துருவப் பாளங்கள்
என்னுள்
கரையத் தொடங்கின.

புல்லின்,
நீண்டயர்ந்த வெள்ளைப் பூக்களுக்கு மத்தியில்
ஒரு கல்லில்
அவள் அமர்ந்தபோது
இருளும் ஒளியும் வெட்டிய
அவளது உருவச் சிதைவில்
ஊர்ந்தன
ஸர்ப்ப நெளியலாய்
உறவின் மூச்சுகள்.

பிரிவுகள் பற்றியும்
இழப்புகள் பற்றியும்
எனக்குப் புரியாத மொழியில்
அவர்கள்
என் காதுகளுக்கூடாகப் பேசினர்.

அதே கனவின் முடிவில்
என் ஆதி வெளிப்பட்டான்.

நீண்டு மெலிந்த அவன்
மெல்லிய நாற்கோணத் தலைப்பாகையுடன்
ஒரு மின்கம்பத்தில் சாய்ந்து
தலையை உயர்த்தி
கண்களின் பெரிய மடல்களை மூடி
காது வளையங்கள் தெரிய
கடவுளே
என நெக்குருகிய
சோகத்தில்தான் தெரிந்தது
அவன் என்னுடைய ஆதி என்று.

என் ஆதியையும் ஆதிராவையும்
கண்ட பரவசத்தில்
இடைப்பட்ட வாழ்வில்
என்னோடு உருவம் மாறிய
என் எல்லா
ஆதிகளையும் ஆதிராக்களையும்
உயிர்ப்பிடுக்க எண்ணினேன்.
உடனே என்னுள் நகர்ந்த
நட்சத்திர மண்டலத்துள் கண்கள் செருக
இமைகள் திறந்து
கனவு மூடிற்று.

கடவுளே,
கடவுளே,
என் ஆதிகளையும் ஆதிராக்களையும்
இன்னும் காட்டு
என் கனவுகளைத் திறந்து.

1998

எங்கே என் சிங்கக் குட்டிகள்?

உளி மேய்ந்த சிங்கக் குட்டிகளின்
சிற்பங்கள்
உட்கார்ந்திருக்கின்றன,
இரு நிரையில்
பாம் மரங்களுக்கிடையில்
தலை உயர்த்தி
கால் மடித்து
வால் வளைத்து
சள்ளை மடிப்புகள் தெரிய.

திடீரென
இருட்குவியலாய்ப் பாயும்
கருநாகங்கள்

சிங்கங்களின் இடத்தில்
சிங்கங்களே போலப்
படுத்திருக்கின்றன
தலை உயர்த்தி
கால் மடித்து
வால் வளைத்து
சள்ளை மடிப்புகள் தெரிய
கருநாகங்கள்

எங்கே என் சிங்கக் குட்டிகள்?
எங்கே என் சிங்கக் குட்டிகள்?

கிடுகு வண்டியிலிருந்து அவிழ்த்த
வெள்ளை எருதுகளின்
ஆண்குறிகள்
நீள்கின்றன வாய் முட்டச் சிவந்து

புணர்ந்து தீராது
எதிர்த்திசையில் நழுவி
விதை இழுபடும் நாயின்
விறைத்த சிவப்பு ஆண்குறி
உறை நீங்கிய வாளாய் அதிர்கிறது
சொட்டிச் சொட்டி

சந்திரோதயத்தில் கடல் பொங்கி வழிய
என்னுள் மூண்ட ஆவேசத்தில்
காலால் எற்றுகிறேன் கருநாகங்களை

எங்கே என் சிங்கக் குட்டிகள்?
எங்கே என் சிங்கக் குட்டிகள்?

கூத்துக் களரி மணிமுடியிலிருந்து
பசை கழன்று விழும் கஞ்சன் தாள் போல்
பொலுபொலுத்துச் சரியும் கருநாகங்கள்
பின்னர்

உதிர்கின்றன
உரிமட்டை பொசுங்கலாய்

எங்கே என் சிங்கக் குட்டிகள்?
எங்கே என் சிங்கக் குட்டிகள்?

சிவந்த ஆண்குறியை
உள்ளிருத்துக்கொண்ட வெள்ளை எருதுகளை
கிடுகு வண்டியில் பூட்டுகிறான்
செத்துப்போன தம்பான் கிழவன்.

தொங்கப் போட்ட நாக்கு
தொண்டையுடன் சேர்ந்து
அலையலையாய் இளைக்க
வாளை உறைக்குள் இழுத்துச்
சிரிக்கிறது
என்னைப் பார்த்து
நாய்.

2000

பனிச் சிற்பங்கள்

மயக்கமும் வசியமும் மறைந்தது
வெளிச்சச் சோடனை இரவு
விடிந்தது.

பனிச் சிற்பங்கள் -

இன்னும் ஒரு பார்வைச் சிதறலில்

பளிங்கு முகம் ஒன்றின் பக்கத் தோற்றம்
கூர்நாடியும்

கோடிமுத்த இதழும்

விற்புருவமுமாய்-

விடியலில் மறையும் வெள்ளிப் பாதசரம்

பிய்க்கத் தொடங்குகிறது நெஞ்சு

விடியலின் பின் உள்ள

பட்டப் பகலின்

அனல் பறக்கும் வெறுமையை எண்ணி...

அதோ

பொய்கைக்கரையா?

புற்றரையா?

ஓ! புற்றரைக்குள் கால் புதைகிறது

தாழ்கிறேன், தாழ்கிறேன், கால் தட்டாத ஆழத்தில்.

மிதக்கின்றன,

எனக்கு மேல்

பனிச் சிற்பங்களும்

பளிங்குச் சிலையும்

1990

- குருவிமனம்
- மூளி
- விலகும் மூடுபனி
- மையத்தை எதிர்த்து
- இருப்பின் வன்மம்
- முயலாமை
- இளமை முதுமை மரணம் ஜனனம்
- சுருக்கு
- அவிழ்ப்பு
- அஸ்தமனத்துக்குப் பிந்திய அந்தி மங்கல்
- மின்மினி
- துருவப்பறவைகள்

Blank page

குருவிமனம்

வெயில் சலித்துப்போன ஊமைப் பிற்பகலில்
ஒருநாள்,
வானத்து மார்புத் துகில் சற்று விலகித்
தெரியும் சூரிய முலைக்காம்பில்
கொத்தி விழ
வானின் குறுக்காகத் தாவும்
கிளாத்தன் குருவிகளை
கதவடியில் நின்று பார்த்த கணமே
வாய்விட்டுச் சொன்ன வரிகள் -
“வானத்தைப் பார்த்திருந்துவிட்டே
செத்துப் போகலாம்,
பின்னொரு நாளில்.”

1992

மூளி

நான், நான் அல்ல.
ஒற்றை வாலில் படமெடுக்கும்
பத்துத் தலை நாகம் என்னுள்.
ஒவ்வொரு தலையும் ஊரும் திரியும்.
ஒன்றில் ஒன்று
தட்டுப் படும் தீக்குச்சி உரசலில் புரியும்
நான், நான் அல்ல
என்று.

மற்றும்படி,
நான், நான் என்று
காலத்தையும் வெளியையும் நக்கி நக்கி
ஊரும் தலைகளின்
நாக்குப் பிளவில் உள்ள
ஐந்து புலன்களுக்கும் அப்பால்
ஆதிபூர்வ புலன் மையம் யாவும்
அடிநாக்கிலிருந்து
கண்டத்தின் வழியே இழுபட்டு
வாலில் சுருண்டு கிடக்கும்,
பிரக்ஞை முழுதும் விழுங்கி.

1992

விலகும் மூடுபனி

சொற்ப மதுவில்
கிடைக்கின்ற உடற்சூட்டு
மின்சார மிதப்பில்,
காலத்தின் நெடும் போர்வையைக் களைந்து வீசி
ஆண்டு பல ஊடு மீண்டு
நெஞ்சோடு நெஞ்சம்
முகத்தோடு முகமுமாய்
அவளோடிருந்த வேளையில் நெருக்கம்
உயிர்க்கின்றபோதுதான்
உடன் துயில்பவளின்
மூச்சுப் போல் அந்த மூச்சுக் கேட்டது.
கரைந்தது,
காலம் மாத்திரமா?
இடமுந்தான்
வெறும் மூடுபனி.

1992

மையத்தை எதிர்த்து

மையத்தின் சர்ப்பை மறுதலிக்கும் மனம்.

பூமிப்பந்தின் எல்லைக் கோட்டை மீறி
அண்டவெளியில்,

தன்னைத் தானே கவிழ்த்துக் கொட்ட
எவ்வளவோ முயன்றது கடல்.

பூமிப்பந்தின் எல்லைக் கோட்டை மீறி
தூரப் பயணம் செய்ய

எவ்வளவோ முயன்றன வளியும் மேகமும்.

எல்லைக் கோட்டுக்கப்பால்

எறியப்பட்ட விண்கலமும்

மற்றோர் சர்ப்பில் மாட்டிக்கொண்டது.

எனினும் ஒருநாள்,

அண்டவெளியில்,

விண்வெளி வீரர் இறங்கி

நின்றார், நடந்தார், நிலைகள் பல புரிந்தார்.

இந்த விதமாய்,

மையத்தின் சர்ப்பை மறுதலிக்கும்

மனம்.

1992

இருப்பின் வன்மம்

நான் மறைந்துவிடுவேன்
நான் இருந்தேன் என்பதற்கு
எந்தத் தடயமும் இருக்காது
ஆனால்,
எனது இருப்பு
காற்றுக்குள் ஊதியிருக்கும்
அதை நீங்கள் காணமாட்டீர்கள்
எனது இருப்பின் வன்மம்
அவலங்களின் சின்னமாய் இருக்கும்
அதை நீங்கள் அறியமாட்டீர்கள்
தொலைக்காட்சியில்,
வானொலியில்,
புகைப்படத்தில்,
அல்லது ஒரு பாராட்டுக் கூட்டத்தில்
என்னை மலினப்படுத்த முடியாது.
ஒன்றுமில்லாமெக்குள்,
எனது ஒரு கண்
என்றும்மம்... சிவப்பாய் இருக்கும்!

1992

முயலாமை

எறும்பாக ஊர்ந்து செல்
இராட்சத மரவட்டையின்
கோடிச் சிவப்புக் கால்களில்
ஒவ்வொன்றும் நீயாக -
அணிபிசகாது அலையலையாக,
நீயும் உன் அலுவலுமாய்
எந்நேரமும்
ஊர்ந்துகொண்டிரு, அடியில்.

மேலுக்கு,
கடல் அலையில் குதிரை பூட்டு
உறைபனியில் சறுக்கிப் பற
கால்களை எட்டி,
கவடுகளை நீட்டி,
மேகங்களைக் கையால் விலக்கி ஓடு.
ஊர்வசியாய் சிரிப்பை உமிழ் முகத்தில்.
எதையும் சிரித்து,
எதையும் சிரிப்பில் மூழ்கடித்து
இன்னும் பற, இன்னும் பற,
ஒளியில் புரண்டு, வெளியில் மிதந்து.
எனினும்,
எறும்புகள் ஊரட்டும் அடியில்.

1992

இளமை முதுமை மரணம் ஜனனம்

கண்ணாடியில் தெரியும்... நீ...

நானா? இல்லை, நீ யாரோ.

உன் முகம் எனதில்லை

உன் பார்வை எனதில்லை

உன் சிரிப்பு எனதில்லை

உன் பேச்சு எனதில்லை

நீ யாரோ, நான் இல்லை

நான் முகம் இழந்துவிட்டேன்

நான் குரல் இழந்துவிட்டேன்

நான் சிரிப்பு இழந்துவிட்டேன்

நீ என்னை மூடிக்கொண்டாய்

நான் உன்னால் கவிந்து

எல்லாப் பக்கமும் உள் அமிழ்த்தப்பட்டேன்

நான் வெளிவருவதற்கு

உன்னை வேரொடு சாய்ப்பேன் ஒருநாள்.

1992

சுருக்கு

இப்பொழுது

நான் தனியாக வாழ விரும்புகிறேன்.

இவ்வளவு காலமும்

நான் உன்னோடுதான் வாழ்ந்தேன்.

பேதுருவைப் போல

நான் உன்னை மறுதலித்தும்,

யூதர்களைப் போல

நான் உன்னை நிராகரித்தும்

அறிவுவாதம் பேசிய போதும் கூட

நான் உன்னோடுதான் வாழ்ந்தேன்.

ஒவ்வொரு இரவும்

எனது பிள்ளைகளுக்குப் பாதுகாப்பையும்

சுபீட்சத்தையும்

அப்பாவிசளுக்கு இரட்சணியத்தையும்

சகல மக்களுக்கும் சமாதானத்தையும்

நான் வேண்டிக் கொண்ட போதெல்லாம்

நான் உன்னோடுதான் வாழ்ந்தேன்.

எனினும்,

இப்பொழுது

நான் தனியாக வாழ விரும்புகிறேன் -

ஆயின்,

எனது பிள்ளைகளுக்குப் பாதுகாப்பையும்

சுபீட்சத்தையும்

அப்பாவிசளுக்கு இரட்சணியத்தையும்

சகல மக்களுக்கும் சமாதானத்தையும்

இனி

யாரிடம் கேட்பேன்

நான் ?

1992

அவிழ்ப்பு

கனவு கண்ட விழிப்பில்கூட
உன் நினைவு துணுக்குற்றது.
நித்திரை மயக்கத்தின்
கறுப்பு நிறப் புகாரிலும்
உன் நினைவு தைத்தது.

இரவு கண்ட கனவை
எந்தப் பிசாசு சப்பித் துப்பியதோ?
பொட்டுப் பொட்டாக,
சுள்ளி சுள்ளியாக,
என்னுள் இருந்ததை யாரோ
ஓடித்துப் போட்ட(தாக) ஒரு கும்மிருட்டு.

கும்மிருட்டில் ஒரு கோடு போல் நான்.
வைக்கோல் இழைப்பின்
முள்ளிக் காய்கள் இரண்டு
என்னுள் இருந்து
இருட்டுக்குள் எனது
விலாப்புறமாக வீழ்ந்தது போல்...

அசுத்தமான ஆவி ஒன்று
என்னைக் கழற்றத் தொடங்கியது போல்...

நான் உன்னை இழந்ததால்தான் இது என்ற
அச்சம் மீதூர
சிலுவை போட்டுக்கொண்டே
தலையணையை இருளில் தள்ளிக் கிடத்தி
அவளோடு நெருங்கிக்கொள்கிறேன் -
அதுவும் போதவில்லை,
அவளைத் தொட்டுக்கொண்டே
நான் ஸ்திரமாகி
உறங்கிப் போனேன்,
கைவிடப்பட்ட உன் நினைவுக்குள்.

1992

அஸ்தமனத்துக்குப் பிந்திய அந்தி மங்கல்

இது எனது வீடு அல்ல.
இது எனது ஊர் அல்ல.
இது எனது நாடு அல்ல.
இது எனது காலமும் அல்ல.

எனது வீடும்
எனது ஊரும்
எனது நாடும்
எனது காலமும்
புதைந்துபோயின.

புதைந்தவற்றின் மேல்
புதிய இடங்கள் புரியாமல்
அஸ்தமனத்திற்குப் பின்னும்
சாகாத அந்தி மங்கலாய்
தத்தளிக்கிறது இந்தச் சாம்பல் குளுகுளுப்பை
மரத்துக்கு மரம் தாவி.

1995

மின்மினி

திடீரென விளக்கணைந்து இருளாகிப்போனது
வாசிப்பின் இடையில்,
விளக்குக்காக ஏங்கி
இருளையே சபித்து இருந்தேன்.

இருளில் ஒரு மின்மினி
எங்கோ வெகு தூரத்திலிருந்து...
மெதுவாக,
மிக மெதுவாக,
ஆனால்,
நிச்சயமாக என் இல்லத்தை
நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது.

திடீரென மீண்டும் மின்சாரம்!
வெளிச்சமோ வெளிச்சம் எங்கும்!
ஓ! என் மின்மினி எங்கே?

இருளுக்காக
நான் இப்போது ஏங்கினேன்.

1999

துருவப்பறவைகள்

துருவப்பறவைகள் !

காலையில்
கோழி பொரித்த குஞ்சுகள் போல்
வெள்ளையாய் மிதந்து
வீதியெல்லாம் நிறையும்
உறைபனி காலத்துத்
துருவப்பறவைகள்.

மாலையில்
பலவர்ணச் சிறகு கூட்டி
ஒவ்வொன்றாய்ச் சேர்ந்து
ஒரு பாட்டமாய்
வந்து குழுமி
வண்ணத்துப்பூச்சிகள் போல்
மொய்த்திருந்து
கற்று
முடிய
மயில் தோகை நிலத்தில் வாருதல் போல
மங்கல் பொழுதை வருடிச்செல்லும்
வசந்த காலத்துத்
துருவப்பறவைகள்.

அடுத்த நாள்
மீண்டும்
வெள்ளையாய் மிதந்து
வீதியெல்லாம் நிறைந்து
பள்ளிக்கூடம் போகும்
பருவ காலத்துத்
துருவப்பறவைகள்.

1999

- இரவின் இறங்கு துறையில்
- கட்டிப்புகளுக்கு மத்தியில்...
- ஊமைக் காயம்
- அலைக்கழிந்த இரவு
- பாடம்
- தோற்றரவு
- துஷானா
- எனக்கொரு சிலுவை
- வெட்கம் அற்ற விடியல்கள்
- கோயில்வெளி
- இன்னுமொரு காடு
- மௌனத்தின் மோதல்
- சடுகுடு ஆட்டம்
- கறுத்த துகள்கள்
- முடிவற்று ஓடும் ரயில்
- பறக்கின்ற கட்டில்

Blank page

இரவின் இறங்கு துறையில்

ஆனந்தத்தை

உறக்கத்தில் அள்ளிக் குவித்து

தடித்துக்கொண்டே போகும்

இந்தச்

சிவப்பு வானத்தின் பொருள் என்ன?

துயறும் கனவுகளில் துடித்தெழுந்து, குறையிரவில்

வெளிச்சம் போட்டு

மணிக்கூட்டைப் பார்த்து

மருளும் நான்

கண்நிறைந்த சிவப்போடு இரவின் இறங்கு துறையில்

அதிகாலையின் கரையோரம்

ஆனந்தம் அலை மோத

தாலாட்டப்படுவது எதனால்?

விழுந்துபோன வாழ்விலும்

எழ முயலும் துணிச்சலில்

கடந்துபோன கருஞ்சுவடுகளை

என்

சப்பாணிக் கைகளினால்

அழித்தழித்து

வரைந்ததா

என் கண்ணுக்குள் பூக்கும்

இந்தக்

குங்குமப் பூ வானம்!

2000

கட்டிப்புகளுக்கு மத்தியில்...

பசிய நீராம்பலின்
நொய்மையான
வெண்பஞ்சு ரேந்தைப் பின்னல்
பூப் போல்...

ஆற்றில்
தலை முழுகும் பெண்ணின்
நீண்ட கூந்தல்
நீரில் படர்வது போல்...

உப்புக் குரும்பையின் உள்ளே
ஊர்கின்ற
மெலிதான
மிக மெலிதான
கண் விடுக்காத
வழுவல் படலம் போல்...

கட்டித்து
விறைத்துப்போன
இந்தக் கண்களுக்கு
உயிர்ப்பின் மென்மையை
ஏதாவது ஒன்று காட்டினால்
இந்தக் கடைசி வேளையிலாவது...

2001

ஊமைக் காயம்

கண்நிறைய
காற்றில் அசைந்தாடும் யூக்கலிப்ரஸ்

காண்பதெல்லாம்
பிஞ்சு முகங்கள்

மாடிகளின் ஏற்றம்
மாடிகளின் இறக்கம்
ஒரு வித்தைக்காரன் போலப்
படிப்பிக்கும் விளையாட்டு.

மாலையில்
உருண்டோடும் பைசிக்கிள்
கடலின் பொருமலைக் காணும்.
கடற்கரை வீதி
எரிக்கிலம் காடுகள்
பசிய புல் தோணா புதையும் சக்தி
பரந்த வெளியில் உறுமும் காற்று

இரவில்
பழைய புதர்களில்
முட்கள் குத்திய ஊமைக் காயங்கள்
பறவைச் சிறகினுள் வலிக்கும்
மீண்டும்
கண்நிறைய
காற்றில் அசைந்தாடும்
யூக்கலிப்ரஸ்களைக்
காணும்வரை.

2001

அலைக்கழிந்த இரவு

வானத்தில்,
பாதி ஒளிர் ஸ்படிகத்தை
மூடி இருக்கிறது சர்ப்ப வாய்
மேகங்களுக்கு இடையில்.

காற்றுப் பொங்கி
தென்னைகளின் முடி கலைக்க,
அலைக்கழியும் புகாராக
வானம்.

நினைவுக்குள்
அந்த இளம் கீற்று முகங்கள்
பாதியில் குழம்பிய பாடம்
காற்றில் அலைக்கழியும்,
சூரியகாந்திகள்.
நீரில் எற்றுண்ணும் பாசி இழைகள்.
கலைந்துபோகையில்,
திரும்பிப் பார்த்த மிரண்ட விழிகள்
கசங்கிப்போன எனது மனம்

நினைவுக்குள்
அந்த இளம் கீற்று முகங்கள்
இன்னும்
முக்கால்வாசி மூடுண்ட ஸ்படிகம்
முழுதையும் விழுங்குமா
சர்ப்பம்
இன்றிரவு?

2001

பாடம்

கடல் அலையில்
பூக்கின்ற வெண் நுரைகளே,
நிலாக்காலக்
காற்றசைவில்
மரங்களின் கீழ்
சிறகசைக்கும் ஒளிச் சிந்தல்களே,
கலகல எனப்
பறக்கின்ற வயற்குருவிப் பாட்டங்களே,
அரைக் கண்ணின்
உறக்கத்துக் கனவுகளே,
எனக்கென்று
எதுவுமில்லை உங்களிடம்
எனினும்
என்
இதயத்தில் எஞ்சியது
நீங்கள் ஒன்றே.

பத்தில் ஒன்றாய்
நான் உமக்குப் படுதல் கூடும்
அதுகூடக்
கற்பூரத்தின் மணம் போலக்
காற்றிடையே
கரைந்திடவும் கூடும்
அற்பம் அது.
இன்னும் ஆறேழு மாதம்.
பின்னர் அதுகூட இல்லை
இப்போது,
இக்கணத்தில்
எனக்கு
மொத்தமும் சில்லறையும்
உங்கள் முகம் ஒன்றே
முகத்தில் ஒளிர்
அற்புதமும் அது காட்டும்
உணர்வு அலைகளுமே.
பத்திரம், பத்திரம்
இன்னும் சில பகற்பொழுது
பாடம் என ஒன்று
படிப்பிக்கப்
படும் வரையில்.

2002

தோற்றரவு

கல்லிட்ட பாதையின் மருங்கில்,
உயர்ந்தோங்கிய
நுனிகள் ஊசலிடும்
யூக்கலிப்ரஸ்களின்
அரிந்த நிழல்களுக்குள்
அந்தரிக்கும்
மற்றொர் நிழலாய்...

மண்டலங்களுள்ளும்
வகுப்பறைகளுள்ளும்
நின்றும்
பணிந்தும்
நிமிர்ந்தும்
அந்தரிக்கின்ற காற்றின்
அசைவுகளாய்...

எவருமே இல்லாத மாடிப்படிக்களில்
இருந்தாற்போல் கேட்கும்
ஒற்றைக் காலடிகளின்
ஓசைகளாய்...

கரும்பலகையில்
சில காலைப்பொழுதுகளில்
அழிக்க அழிக்க
மீண்டும் மீண்டும்
துளிர்க்கின்ற
எழுத்துக்களாய்...

நேற்றுவரையும்
உங்களை நெறிப்படுத்தியவன்
இன்று
காற்றாய், நிழலாய்
காலடி ஓசையாய், கரும்பலகை எழுத்தாய்
தோற்றரவு
கொள்ளும் துயராய்

2002

துஷானா

நாம் எதிர் எதிர் அமர்ந்த
இனிய பொழுதுகள்
ஓடி மறைந்தும் ஒன்பது ஆண்டுகள்.
என் கடர் கொளுத்தும்
உன் அறிவுத் தீயில்
தூராத் தூராந்தரங்களைக் கண்டு
இவன் குரு
இவள் சிஷ்யை
என
யுகாந்தரங்களின் கால முகட்டில்
ஏறி உலவிய
இனிய பொழுதுகள் மறைந்தனவே
வேலியில் பூத்த பீர்க்குக்கொடி
வீழ்ந்துபோனதுபோல்
கடைக்கண்ணின் ஓரவிளிம்பில்
ஒரு கனவு மறைந்ததுபோல
சனக்கும்பலில் மின்னிய கடர் முகம்
சட்டெனத் தொலைந்தது போல்
எதிர் எதிர்த் திசையில்
தூரத் தூர விலகிச் செல்லும்
இரு பயணிகள் ஆகி
நீயும் உன் நினைவும்
எனைவிட்டு நீங்கிய வேளையிலே.
சாமம் தவறிய குருவி
துதி கெட்டு
வானின் குறுக்காகப் பறந்து
ஒற்றைக்குரல் வீசி
உறங்கும்
ஊரையே அதிரவைப்பதுபோல்
ஓ! துஷானா
இன்று உன் நினைவு
இந்த நள்ளிரவில்.

2002

எனக்கொரு சிலுவை

எனக்கொரு சிலுவை வேண்டும்,
ஹிதாயா,
எனக்கொரு சிலுவை வேண்டும்.

எத்தனை சிலுவைகளை ஏற்றிச் சுமக்கிறேன்!
பெத்தனி ஹில்லின் கல்வாரிப் பாதையில்
இருபுறமும் மரவள்ளித் தழைகள் சூழ,
நடந்த சிலுவை நடை இன்னும் நடக்கிறது
எந்தச் சிலுவையையும் இன்னும் இறக்கவில்லை.

சிலுவையே வாழ்வாகிப் போனதும்
சிலுவையின் சுமையை மறந்தே போகிறேன்

என் சிலுவையை
நினைவுபடுத்த
ஒரு சிலுவை,
ஒரு சிறிய சிலுவை,
கறுப்பு நிறத்தில்,
ஒரு கைவிரல் அளவிலேனும்
எனக்கு நீ ஈந்த அறைச் சுவரில்
என் கண் தங்கும் இடத்தில்
எனக்கொரு சிலுவை வேண்டும்,
ஹிதாயா,
எனக்கொரு சிலுவை வேண்டும்
நான் வந்த வழி தெரிய
மலை உச்சிக்கு
மேலும்
போகும் வழி புரிய.

2000

வெட்கம் அற்ற விடியல்கள்

நெட்டுயிர்த்த நீள் இரவு
முடிவுக்கு வரும் நேரம்
ஆலய மணியோசையை
அல்லது பள்ளிவாசல் பாங்கை
எதிர்பார்த்துக் கிடக்கின்ற வேளை
புதிய கனவுகள்
வெட்கமில்லாமல் பூக்கின்றன.

தாழம்பூ தளை அவிழ்வது போல்
புதிய காலை புலரத்தானே
போகிறது.

ஆழியின் அடியிலிருந்து
வெளுப்பினூடு படரும் செவ்வரிகள்
வானம் எங்கும் வளரத்தானே
போகின்றன

நரம்புகளுள் இரத்தம் துளிர்க்கும்
இந்த மாந்தளிர்கள்
காற்றில் சிலிர்த்து
ஒளியில்
கடரத்தானே போகின்றன

நெட்டுயிர்ப்புகளுள்ளும் நீளும்
வெட்கமில்லாத
புதிய கனவுகள்.

2002

கோயில் வெளி

வருவேன்,
என் கோயில் வெளியே,
நான் வருவேன்.

உன் மணலில் சாய்வதற்கு
நான் வருவேன்.

வெறும் மணல் வெளியா,
ஆலமரங்களுடன் நீ?

நான் தொலைந்துபோன சந்நியாசி
தொடர்புகளை இழந்தவன்
உன் நினைவு மட்டும் என்னைத் தொடர்கிறது.

வெறும் சிறுபிள்ளை நினைவா?
கிளித்தட்டும்
எறிபந்தும் விளையாடிய கனவா?
உன் நாவல் கிளை ஏறி
கறுத்த பழங்களைக்
கடித்த சுகமா?

கோயில் கொடியேற்றத்தில்
முதல் பறை கேட்க எழும்
குதுகலத்தின் விழி மலர்வா?

வெறும் கழிவிரக்கம் அல்ல.
வெறும் நினைவுப் படலங்கள் அல்ல.

என் பிரக்ஞையின் மறு பக்கம் நீ.
என் சுகம் எனும் உணர்வுக்குள்
நீயே சுழிக்கிறாய்
இதம் என்பது
உன்னோடு இருக்கும்போது
பெறுவதுதான்.

வருவேன்,
என் கோயில் வெளியே
நான் வருவேன்

உன் மணலில் சாய்வதற்கு
நான் வருவேன்.

2002

இன்னுமொரு காடு

பறக்கிறது

இந்தக் காட்டையும் விட்டு

பறவை

புழு அரித்துப்போன இலை

நுனி கறுத்துப்போன அரும்புகள்

சாவட்டையாய் வதங்கி

சலித்துப்போன

நோய்த் தாவரங்கள்

குச்சும் கம்புமாய்

பரட்டை பற்றித் தெரிகிறது காடு

மனவருத்தந்தான் குருவிக்கு

எனினும்

வாழ்வை மறுதலிக்க முடியவில்லை

இன்னுமொரு காடு

இன்னுமொரு காடு

பறக்கிறது பறவை

2002

மௌனத்தின் மோதல்

மின்வெட்டின்
இருளிடையே விக்கும் விளக்கொளியில்
கண்
பட்டும் படாமலும் மூடி
படுத்துக் கிடக்கையிலே
வெளியே
நிலவில் வீசும் வெள்வாடைக்
காற்றோசையுடன்
உள்ளே
சுவர் மணிக்கூட்டின்
டிக் டிக் ஒலி மோதும்.
திறந்த கதவுகளிடையே
திரைச்சீலைகள்
விலகுதலும் சேர்தலுமான மன விகசிப்பில்
எழுந்து
இதை எழுதுகையில்
அவள்
சுருண்டுகிடக்கிறாள் சோபாவினுள்
மண்டபத்தில்.

மணிக்கூட்டின்
 டிக் டிக் ஒலியின் வலுவில்
 அதிருகின்ற வீட்டின்
 மௌனத்தைக் கலைக்க
 வழி தெரியாது
 நிசப்தத்தை வளர்க்கையிலே...
 அவள்
 இருமுவதைக் கேட்டு
 மீண்டும் எழுதத் தொடங்குகையில்...
 விடிய
 எழுதியதைக் கிழித்து எறிந்த நினைவுவர...
 வெளியே போய்ப்
 பொறுக்கிவந்த துண்டுகளைப் பொருத்தி
 பிரதிசெய்து வாசித்து
 பின்னும் எழுதப் போகையில்
 முட்டி மோதும் மௌனத்தில்
 மீண்டும்
 இடறும்
 இவன் கை.

2002

சடுகுடு ஆட்டம்

மாலை

ஏழு இருந்து எட்டுவரையும்

அவள்

தொலைக்காட்சியில் தனிமை தொலைப்பாள்.

அவன்,

படிப்பகத்தில் பாரம் குறைப்பான்.

அவள்

எட்டு இருந்த எட்டரைவரையும்

சமையற்கட்டில் சடுகுடு செய்வாள்

அவன்,

தொலைக்காட்சியில் தொங்கிக் கொள்வான்

எட்டரை இருந்து ஒன்பதுவரையும்

அவள் மீண்டும்

தொலைக்காட்சியினுள் துணை தேடுகையில்

அவன்

இரவுணவு முடித்து

வாசல் மணலில் மனதைப் புதைப்பான்.

ஒன்பது மணிக்கு அவள்

தனது அறையில்

விளக்கணைத்துத் துயிலும் வேளையில்

அவன்,

தன் படிப்பகத்தில் அமர்ந்து

பன்னிரண்டு வரையும் தீக்கோழி ஆகி

பின் துயில் அறையில்

விளக்கணைத்துக் கனவுகளில் மேய்வான்

இடைக்கிடை

விடியும் வரை

இரண்டு அறைகளிலும் கேட்கும்

பெருமூச்சுகள்

2002

கறுத்த துகள்கள்

இரவுத் தூக்கத்தில்
இதயச் சுருக்கத்தை
சற்று
இழுத்துச் சிலுப்பிவிட்ட களைப்பில்
கண்களுள் இருந்து உதிரத் தொடங்கின
கறுத்த
கனவுத் துகள்கள்.

எனது சிறுவயது வீட்டின்
முன் மண்டபக் கதவு திறந்தபடி இருக்க,
நான் பாயில் கிடக்க,
பின்னறையில் மங்கலாய்
ஒரு மின்குமிழ் குருடுபற்ற,
மஞ்சூட்டினுள்* இருந்து அவள்
உறக்கத்து உடையில்
இருட்டுக்குள்
ஒரு குருட்டு விளக்கெடுத்து வெளியே செல்ல,
பின்
விளக்கணைத்து அவள் மீள்வது
வெளிக்கதவின் கீற்றொளியில் வெட்டுண்ணை,
மூடிய கதவின்
வெளிச்ச முடங்கலில் தெரிகிறது
உறவின் முறிவு.

கண்ணுக்குள் இருந்து
தொடர்ந்து உதீர்கின்றன
கனவுத் துகள்கள்

என் இன்றைய வீட்டின் நள்ளிரவில்
 உள்ளறையில்
 கட்டிலில் கிடக்கையில்
 முன்கூடத்தின் ஓர் மூலை
 கரிக் கோட்டுச் சித்திரம்போல்
 கிறிஸ்துவின் கீழ் உள்ள No volt
 சிவப்பு மங்கலில் தெரிய,
 என் அறைக்கும் அதற்கும் இடையில்
 தெரிகிறது
 ஓர் உயர்ந்த
 கறுத்த சிறகு கம்பினி ஆடு குனிந்தபடி
 முன்னங்கால் தோள் மூட்டில்
 முதுகுத் தினவு தெரியும்படி.

2002

* மஞ்சூடு - மச்சு வீடு - பெண்களே பழங்கும் அறை

முடிவற்று ஓடும் ரயில்

மீண்டும்
தன் பேழ்வாயைத் திறக்கும்
கரிய பெரிய
இரவுச் சர்ப்பம்.

நீண்ட குகை
ஜென்ம ஊற்று நீள்வது போல்
நிலையம் ஒன்றில்
முடிவற்று ஓடும் ரயிலைப் பார்த்து
மூச்சுத் திணறுதல் போல்.

சாமம் சாமமான தவிப்பு.
எப்போது
எங்கிருந்தேனும் ஒரு குயில்
குரலுக்குள்
சதங்களைப் போட்டுக் குலுக்கும்
என்ற எதிர்பார்ப்பு.

சுவர் மணிக்கட்டு முட்கள்
 அசைந்தசைந்து
 இன்னும்
 அதே இடத்தில் நிற்பதான அலுப்பு
 கடல் அழுது வீழும் கரையில்
 தூரச்சி
 சிறைப்பட்ட காற்றோ,
 மூசி மரங்களிடை
 முனகும்.

நெஞ்சக் கூட்டின்
 உயிர்த்துடிப்பில் நேர்ந்த, நெருடல்
 சுவர் மணிக்கூட்டின்
 முட்களோடு
 முடியப்பட்ட சந்தம்

நெடுந்தாரம்... நெடுந்தாரம்
 நீளம் இரவின் வாயிலில்
 மன்றாட்டுகளோடும் மாத்திரைகளோடும்
 நிர்க்கதியாய்
 இவன்.

2002

பறக்கின்ற கட்டில்

சமுத்திரத்தின் அந்தகாரத்துள்
பூக்கும் நிலவு போல்
இந்த இரவு.

விளக்கணைந்த அறையின்
வெளியே இருந்து வரும்
ஒளியின் விகசிப்பில்
அந்தரத்தில் தொங்கும்
விண்வெளிக் கலமாய்
இந்த அறை.

பறக்கின்ற கட்டில்.
யன்னலூடே
பப்பாசி மரம்
கர்ப்பத்தில்
இன்னும் தரிக்காது -
உதிரத் தவிக்கும்
பசும் மஞ்சள் சூற் பிஞ்சுகள் -
கீழ் இலைக் கணுக்களில்.
மேல் இலைக் கணுக்களில்
முறுக்கியது போல் விரிந்த
மொட்டுகள்
இன்னும் விரியாத
கொட்டைப் பாக்கின் அளவு
கம்புகள்

பறக்கின்ற கட்டிலில்
பாதி இரா போக
மீதி இராவை விடியவைப்பது
எப்படி என
கண் துஞ்சல் அற்று
வலிக்கும் நெஞ்சைத் தடவி
இறுதி
வந்துற்றதோ
எனத்
தவிக்கும் மானுடன் -
தனித்துப் போன இரவும்
தானுமாய்.

2002

- கைகுலுக்கும் காலம்வரை
- சத்தமிடு, சத்தமிடு...
- சரித்திரத்தின் கதவுகள்
- ஆயத்தங்களுக்கான பேச்சுகளின் பின்...
- பேச்சு முறிவடைந்த பின்னர்...
- பழையபடி வேதாளம்
- மாறிய திசையும் வரலாற்றுத் திருட்டும்
- ஊளைகளுக்கு
- தடை
- பட்டயத்தின் மறுபக்கம்
- இழுசுருக்கு
- சர்வதேச ஜோக்கர்கள்
- மாயவிளக்கும் மந்திரக்கோல்களும்
- தேவதைகளும் கடவுளரும்
- *VAMPIRE*

Blank page

கைகுலுக்கும் காலம்வரை

இழு-

இரு குதியும் குத்தி
முழங்கால் படிய
பின்னால் சாய்ந்து
சற்றும் பிறழாது
இழு.

எல்லைக்கோடு எங்கேனும் இருக்கட்டும்
நீ

இழு

தொய்வின்றி இழு
தொய்யவிடாமல் இழு.
எதிர் அணியும் இதுபோல் இழுக்கும்

எல்லைக்கோடுகள் எங்கென
யார் சொல்லக் கூடும்?

வடதுருவத்துக்கும்

தென்துருவத்துக்கும் இடையில்

பூமியரைக் கோளத்தின்

எங்கோ ஒரு புள்ளியில்

விண்வெளியின்

சூரியத் தேரின் ஒரு சுவட்டில்,

பால் வீதியின்

ஒரு நட்சத்திரத் துளியில்

எங்கேனும்

இந்தப் பிரபஞ்ச வெளியின் ஓர் இடத்தில்

அந்த எல்லைக்கோடு இருக்கலாம்.

எனினும்

இரு திசையிலும் உள்ள சம இழுவையில்

ஏதோ ஒரு காலப் பின்னத்தில்

எல்லைக்கோட்டின் தரிசனத்தில்

இரண்டும்

ஒன்றுடன் மற்றொன்று

கை குலுக்கும்

இது

சரித்திரம்

1994

சத்தமிடு, சத்தமிடு...

சத்தமிடு, சத்தமிடு,
ஏன் அமைதியாகிவிட்டாய்?

துப்பாக்கிகள் ஓய்ந்து எத்தனை வாரம்?
வீதிகளின் குறுக்கே விம்மிய
நீலப் பதாகைகள் எங்கே?
சமாதானத்தின் விடிவெள்ளி
ஜிகினாத் தாளாக உதிர்ந்ததேன்?
நீதியின் தேவதை நீசர்களைச் சார்ந்ததேன்?
வாள் விழிகள் ஏன் மழுங்கின?
ரோஜா இதழ்கள் ஏன் கறுத்தன?

சத்தமிடு, சத்தமிடு,
ஏன் அமைதியாகிவிட்டாய்?

எதிர்பார்த்ததுதான் என்பீர்கள்,
ஏமாந்துவிடவில்லை என்பீர்கள்.
நம்பிக்கை இல்லாமலா
நாம் நான்கு சுற்றுப் பேச்சு நடத்தினோம்?
சமாதானம் என்பது காலம் தாழ்த்துதலா?
எதிரியைச்
சாதுரியத்தால் ஏமாற்றுவதா?
தந்திரத்தால் அழிப்பதா?

சதுரங்கக் காய்களை நகர்த்தி
எதிரியின் எதிரியோடு கை கோர்த்து
எதிரிக்கு எதிரிகளை உண்டாக்கி
எதிரியை இடுங்கிப் பிடுங்குகிற
எத்தனமா சமாதானம்?

மூன்று மாத நெகிழ்ச்சி
சிறிது மூச்செடுக்க, எல்லோர்க்கும் -
அதற்கு மேல் என்ன?

சத்தமிடு, சத்தமிடு,
ஏன் அமைதியாகிவிட்டாய்?

1994

சரித்திரத்தின் கதவுகள்

நீ என்னைத் துரத்துகையில்
கப்பல் புதைந்தது.
புதைந்த கப்பலின் புகைக்கூண்டிலிருந்து
கரி படிய
நான் சிறகடித்தபோது
நீ
ஒரு
கண்ணை மூடி
மறு கண்ணை வல்லூறில் தொடுத்தாய்.
ஏவுகணையின் இடியோசைகளுக்கிடையில்
தகர்ந்துபோன இடிபாடுகளுக்கிடையில்
ஊர்களை விட்டோடிய
ஓலங்களுக்கிடையில்,
கூரைகள் தூளாய்ப்போன
கோயில்களுக்கிடையில்
குருதியுறைந்த சதுப்புகளிடை
புல்டோசர் பெயர்த்து வல்லூறவு கொண்ட
கன்னிக் காடுகளிடை
சடசடக்கும் துப்பாக்கி யந்திரங்களிடை
என் குரல் கேட்பதாய்
நீ பாடல் இசைத்து நின்றாய்.

வரைபடங்கள் தொங்கும்
 பெரிய அறையில்
 பட்டிகள், நட்சத்திரங்கள்
 அணிந்த சீருடைகள் மத்தியில்
 யுத்த வியூகங்களை நீ அமைக்கும்போது
 எனது ஏக்கமே உனது இதயத்தில் இருந்தது
 என்பதை
 மீண்டும் மீண்டும் நீ பாடியபோதும்
 கீறல் விழுந்த இசைத்தட்டை
 இனி யார் கேட்கப்போவார்?

இசைத்தட்டு வேண்டாம்
 பல்லக்குத் தூக்கிகளின் பஜனையும் வேண்டாம்.
 மகா புருஷர்களைப் படைத்த
 சரித்திரத்தின் கதவுகள்
 உனக்காகத் திறந்திருக்கின்றன.
 நேர் வழியில் துணிவோடு வா
 உன் அடுத்த காலடியில்
 நான் அமர்ந்திருப்பேன்.

1994

ஆயத்தங்களுக்கான பேச்சுகளின் பின்...

வானம் முட்டும் சமுத்திரத்தின் அடியில்
மண்ணுள் புதையும் சிப்பி

நான்கு சுற்றுப் பேச்சு
நடந்து முடிந்த கட்டம்
நான்கு திசையிலும்
ஆயத்தமாக நாகங்கள் ஊர்ந்த நிலை

ஊர்ந்த நாகங்கள்
சிறகு முளைத்து உயரக் கிளம்பின
கருந்தேன்கள்
கீழ் ஒடுக்கம் நிமிர்த்தி
கொடுக்குகளை உயர்த்தின
அடுத்த காட்டில் சம்பாசுரன்
காத்திருக்கின்றான்
பாஸ்கா காலத்தில்
வீட்டுச் சுவர்களில் இரத்தக் குறி
சமாதானச் சில் வண்டுகளின்
சிறகுக் குவிப்புகள்.
விடிவெள்ளியின் உதிர்வு
உதிரும் விடிவெள்ளியை
'ஊ...'

என ஊதிவிடும்
விஸ்வாமித்திரன்
எங்கே உறங்குகிறான்?

வானத்தை முட்டும் சமுத்திரத்தின் அடியில்
மண்ணுள் புதையும் சிப்பி

1995

பேச்சு முறிவடைந்த பின்னர்...

நாட்டின்
அக்னிக் குழம்பில்
அப்பிக் கிடக்கிறது மனம்

கிழக்கிருந்து மேற்கே
பஸ் பயணிக்கும் பாதையின் ஊடே
மலைச்சாரல் கிராமங்களை
வலம் வருகின்றது நினைவு

யாழ் குடா நாட்டின்
கடலேரிக் கிராமங்களில்
உலகின் கண்கள் மொய்க்கின்றன

வடக்கில் நொறுங்கிய
ராணுவ விமானங்களின்
துண்டு துணிகளைக்கூடத் தொட முடியாத
மந்திரத் திகிலும்
வன்மத்தின் பற்கடிப்பும்
தென் பகுதியில்
பழிவாங்கத் துடிக்கும்
சுவ ஊர்வலப் பயணங்கள்

பேச்சுக்கள்
முறிவடைந்த பின்னர்
மூச்சுகளில் கூட
எரிமையின் முறுகல்

இந்த
அக்னிக் குழம்பிலேயே
அப்பிக் கொள்கிறது மனம்
தினம்.

1995

பழையபடி வேதாளம்

வில்லும் அம்பறாத் தூளியும்

சுமந்த

குதிரையின் கடிவாளம்

உனது கையில் தரப்பட்டது

உண்மைதான்

கடிவாளம் நழுவி

குதிரை

உன் கட்டுக்கடங்காமல் போகுமென

யார் எதிர்பார்த்தார்கள்?

கடிவாளத்தை இழந்து

குதிரையின்

கழுத்தில் அல்லவா தொங்குகிறாய்!

பார்,

பழையபடி வேதாளம் முருங்கை மரத்தில்!

வீரவாளுடன்

வேதாளத்தை விலங்கிடும்

விக்கிரமாதித்தனாக உன்னை

கற்பனை செய்தோமே...

காவி உடுத்த வேதாளம்

தன்

பாதக் குறடுக்குள்

உன்னைப் பணிய வைத்திருக்கிறதே

நீ

யாரைச் சமாளிப்பாய்?

குதிரையையா?

வேதாளத்தையா?

கால்களால் குதிரையில் தொங்கி

கைகளால்

வேதாளத்தைக் கும்பிடு

போ.

1995

மாறிய திசையும் வரலாற்றுத் திருட்டும்

குறைகளைத் தீர்ப்பேன் எனக்
கூறிய தாயே
உனது பெருமிதத் தோற்றத்தின்
வரவழைத்த மேதமையையும்
உனது தனிப்பட்ட புன்னகையில்
தழைகின்ற நாணத்தையும்
நான் ஒருசேரக் காண்கிறேன்
எனினும் தாயே,
உன் முழங்காலுக்குக் கீழே
சேலையால்
மூடி மறைக்கிறாய்
முழங்கால் வரையில்
நீ இந்தப்
பாலை மணலில் பதிந்து
புதைந்துபோய் உள்ளதை
எவரும் பார்க்கவில்லை
என்று நினைக்கிறாய்

தாயே

வல்லூறும் புறாவும்

உன் தோளில்

மாறிமாறித் தெரிகின்றன

உன்

திசையும் திசையின்மையும்

தெளிவற்றுப் போகின்றன

கால் புதைந்தும்

கால் புதைந்தும்

இப்பாலை முழுதும்

கடப்பேன் எனக் கூறுவாயோ?

இந்த

நெருப்பாறு முழுவதையும்

கடக்கத்தான் முனைகிறாய்

நீ

கூறிய திசையில் அல்ல

மாறிய திசையில்

வரலாற்றைப் புரட்டத் தெரியாமல்

வரலாற்றைத் திருடத் துணிந்து விட்டாய்

1997

ஊளைகளுக்கு

ஊளையிடுங்கள்

ஊளையிடுங்கள்

எத்தனை பத்மாசுரர்கள்
மாங்கொத்துக்குள்ளும்
மயிலிறகுகளுக்குள்ளும்
வந்துபோய் இருக்கிறார்கள் !

ராச்சியம் ராச்சியமாக
அலைகிறீர்கள்
ராச்சியங்களிலிருந்து
எம்மைப் பிரிப்பதற்கு

துளிதுளியாகச் சேர்ந்தோம்
கடலாகப் பிரவகிக்கிறோம்
கடலுக்கு மடைவெட்டி
களைத்துப்போகிறீர்கள்

இடிபாடுகளுக்கு மத்தியில்தான்
எங்கள்

இதயம் துடிக்கிறது
அழிவுகளுக்கு மத்தியில்தான்
எங்கள்

ஆன்மா உயிர்க்கிறது

புறாக்களைப் பறக்கவிட்டு
புதினம் காட்டும்
ஊளைகளே,
புதினத்தில் சிலர் மெய்மறக்க
புதிருக்குள்
மீதியாய் உள்ள
ஊத்தைக்குள் அல்லவா தலையை ஓட்டுகிறீர்!

ஊளையிடுங்கள்
ஊளையிடுங்கள்
சடைத்த
வாலைக்
கீழே பதித்து
முகத்தை மேலே உயர்த்தி
வானத்தை வீழ்த்த ஊளையிடுங்கள்

1997

தடை

கீச்சு கீச்சு தம்பலம் கீயா மாயா தம்பலம்
ஆச்சு ஆச்சு தம்பலம் ஆயா மாயா தம்பலம்
நண்ணு நரியூரு

எலியூரு புலியூரு

கீச்சு கீச்சு தம்பலம் கீயா மாயா தம்பலம்

கடக்கட்டி முடக்கட்டி

கடக்கட்டி முடக்கட்டி

போட்டுக் கடை போட்டுக் கடை

புலிக்குட்டியைப் போட்டுக் கடை

ஊஊஹூஹூ கூஹூஹூ ஹூ ஊஊ ஊஹூஹூ

ஈஈஈஈஈஈஈ இஹீஹீஹீ ஈஈஈஈஈஈஈ

கீச்சு கீச்சு தம்பலம் கீயா மாயா தம்பலம்

கீக்கோ மாக்கோ வரவா

வா வா

கீக்கோ மாக்கோ வரவா

வா வா

பொந்தடி புதரடி

பொத்திவைத்த காலடி

சங்கடி சதுரடி

சாடிவைத்த காலடி

எவடம் எவடம்

புங்கடி புளியடி

பொத்தா துவைத்த காலடி

கீக்கோ மாக்கோ வரவா

கீக்கோ மாக்கோ வரவா

பட்டயத்தின் மறுபக்கம்

எக்காளமிட்டனர்
இருபத்தியொரு விடுதலை இயக்கங்கள்
உலகம் முழுவதும் விடுதலைக் கீதம்
இசைத்தனர்.
வேகமாகச் செல்லும்
வாகனங்களிலமர்ந்து
வெற்றி வெற்றி எனத் துப்பாக்கி
வெடித்தனர்

குர்தீஸ் மலை முகடுகளில்
லெபனானின் கற்கரங்கங்களில்
அல்ஜீரியாவின் புல்வெளிகளில்
தோளில் சுமக்கும் சுடுகலங்களை
நெற்றிக்கு நேரே
உயர்த்தி நீட்டிச் சுட்டார்கள்

பலஸ்தீனத்தின் இடிபாடுகளில்
வெள்ளைப் பனி உறைந்த கஷ்மீரில்
பஞ்சாப்பின் தீரத்தில்
இரத்த வாழைப் பூ மொக்குகளாய்
எறிகணைகள் குபீர்த்தன

கிரேக்கத்தின் கிராமப்புறங்களில்
ஸ்பானிய பள்ளத்தாக்குகளில்
ஈழத்தின் கரையோரங்களில்
நிலத்தில் இருந்து வான் நோக்கும்
ஏவுகணைகள் நிமிர்ந்தன.

எங்கும் எக்காளம்
வீர அணிநடையின்
விறல் மிகு கோஷங்கள்
ஜெயபேரிகை
துந்துமி
சங்கொலி

உலகின்
இருபத்தொரு விடுதலை இயக்கங்களையும்
பிரிட்டன் தடைசெய்த
பட்டயத்தின் மறு பக்கத்தை
பார்த்த களிப்பில்.

2001

இழுசருக்கு

எப்போதும் போல்தான்,
இனிய முகம் அவர்க்கு.
இந்திராவைப் போல,
ராஜிவைப் போல...

நரிகளின் சலசலப்புக்கு
நகங்காத நீ
ஓநாய்களின் புன்னகைக்கு
மயங்குவையேயோ!

தோல் இருக்கச் சளை விழுங்கும்
வல்லாதிக்க மண்டலங்கள்
மற்றோர் தளத்தில் வருகின்றனவே.

பழைய கதை நினைவிருக்கும் -
உருவிய வாளுடன்
ஓராயிரம் அசுரர்களைக் களைந்த
தேவியை மீட்ட வாலிபனின் கதை -

உபகண்டத்து அன்னைக்கு
ஊதுபத்தி புகைத்தவர்கள்
இப்போ
உலக நாயகர்க்கு
தோப்புக்கரணம் போடுகிறார்கள்

தொலைந்துபோன கிரகவாசிகளுக்கும்
இந்தத்
தோப்புக்கரணகாரர்களுக்கும்
வேறுபாடு இல்லை.
ஆயிரம் தோப்புக்கரணம் போட்டாலும்
அவர்களுடைய விரல்கள்
உன் குரல்வளையையே நோக்கி இருப்பதை
அறியாதவனா நீ?

இழுசுருக்கை அவர்கள்
இந்த முறையும் இழுப்பார்கள்
பின்
வெறும் சுருக்குடன் நின்று விழிப்பார்கள்
வேறொரு தளத்தில் நீ
சுற்றிச் சுழலும் வாளுடன்
விடுதலைத் தேவியின் விலங்கை
உடைக்கையில்
வல்லாதிக்க மண்டலங்கள்
ஒரு மைக்கிரோ வினாடி திகைக்கும்...

பின் எப்போதும் போல்தான்
இனிய முகத் திரை
இந்திரா போல,
ராஜிவ் போல,
உச்சி பளபளக்க
நத்தை வாயிலிருந்து
பொக்கை நகை உதிர-

2001

சர்வதேச ஜோக்கர்கள்

வட கிழக்கில் மையம் கொள்கிறார்,
சர்வதேச ஜோக்கர்கள்

கையைக் குத்தி காலை உயர்த்தி
கரணம் அடிகிறார் ஜோக்கர்கள்
தலையில் கவிழ்ந்த
குஞ்சு வால் தொப்பி சரிய
முகம் நிறைய பவுடர் பூச்சு
அமெரிக்கப் பூச்சு
கனேடியப் பூச்சு
நெதர்லாந்துப் பூச்சு
மூக்கு நுனியில்
பிரித்தானியக் கரியைப் பூசி
துருவக் கரடியின் மோப்பம் காட்டி
வட கிழக்கில் மையம் கொள்கிறார்
சர்வதேச ஜோக்கர்கள்,

நாடி பிடித்து நடிக்கும் ஜோக்கர்கள்
ஓம், ஓம் போடும் ஊமை ஜோக்கர்கள்
குஞ்சு வால் தொப்பியினுள்
குதிரை இருப்பதாய்
நம்பவைக்கும் நமட்டு ஜோக்கர்கள்
சுக்குத் தண்ணீரில்
சுயநிர்ணய உரிமையைக்
கரைத்துக் குடித்துக்
காலைக் கிளப்பி ஈழத்தின் எல்லைக்
கல்லை நனைக்கும் நாலு கால் ஜோக்கர்கள்
மாகாண சபையை மயிருக்குள் வைத்து
சமஷ்டியைச் சந்துக்குள் நுழைத்து
காணோம், காணோம் எனக்
கையை விரிக்கும்
ஜோக்கர்கள், ஜோக்கர்கள்
வட கிழக்கில் மையம் கொள்ளும்
சர்வதேச ஜோக்கர்கள்,
பராக், பராக்!

2001

மாயவிளக்கும் மந்திரக்கோல்களும்

மாயவிளக்கு
தவத்தின் வலிமையால் கிடைத்தது
சுரண்டியபோது
புதிய உலகம் சுடர்ந்தது.

நெடுஞ்சாலை திறந்தது
கொட்டு கொட்டென்று
கொட்டிற்று ஜிம்கானா
சிறகு முளைத்து
திசைகள் விரிந்தன
கடல் விமானங்களும் கரையைத் தொட்டன
ஹெலிகொப்டர்கள் பறந்தன கீழும் மேலும்.

தேவர் உலகிலும் ஆசனம் கிடைத்தது
திருமாலும் சிவனும் கைகுலுக்கினர்
சகுனி மாத்திரம் சறுக்கிக் கொண்டான்.

வலிமையின் தவத்தால் வாய்த்த விளக்கை
உயர் கொம்பு சாத்தான்
உடைக்கப் பார்க்கிறான்

மந்திரக் கோல் ஒன்றை
மேசையில் வைத்துள்ளோம்
மடியில் உள்ளன மற்றைக் கோல்கள்
இவையெலாம் கண்டு
ஆப்பிழுப்பட்ட குரங்கு
அலறித் துடிக்கிறது.

2003

தேவதைகளும் கடவுளும்

மறக்காதீர், மறக்காதீர்
தேவதைகளை அழிக்கு முன்
அவர்களைப்
பைத்தியம் ஆக்குவர் கடவுளர்
சுறாக்களை இழுக்குமுன்
அவைகளைச்
சுதந்திரமாய் ஓடவிடுவர் மனிதர்கள்.

சிறைக் கதவுகள் மூடுவது
திறந்த கதவினுள் சென்ற பின்புதான்
துப்பாக்கிகள் வெடிக்காதிருப்பது
தொடுவில்லை தொடாத வரையில்தான்
ஒரு நிகழ் யுத்தத்தின் நிறுத்தம்
வரும் யுத்தத்தின் தொடக்கம்.
திறந்தவெளிச் சிறைகூடம்
சுதந்திரபூமி ஆவதில்லை.

மறக்காதீர், மறக்காதீர்
தேவதைகளை அழிக்கு முன்
அவர்களைப்
பைத்தியம் ஆக்குவர் கடவுளர்
சுறாக்களை இழுக்குமுன்
அவைகளைச்
சுதந்திரமாய் ஓடவிடுவர் மனிதர்கள்.

2003

VAMPIRE

வெளவாற் சிறகுமடியும் கரங்களுடன்
வம்பயரின் மாற்றுருவம்.

புகாருடனும்

பொங்கும்

கடல்நுரைப் பூந்துமியுடனும்

தீவுக் கரையில் செங்கருமை வர்ணத்தில்

வெளவாற் சிறகுமடியும் கரங்களுடன்

வம்பயரின் மாற்றுருவம்.

இந்து மகா சமுத்திரத்தின் அடியில்,

ஓக்ரோபசுகளின் காவலில்

புதைகுழியிலிருந்து புறப்பட்ட

பழைய சவக்கோலம்.

மாப்பிள்ளையாய்ப் பட்டுடுத்தி

வருகிறது தீவகத்தில்.

மீக்காதலுற்று விரும்பிற்று

தீவின்

போர்க்கால நாயகியை

பாதுகாப்பு வேஷத்தில்

பழைய ஒப்பந்தம் புதுப்பிக்கும்

காமாந்த காரம்.

ஓடு களத்தில் மருட்டி

ஆடுகளத்தில் அருட்டி

போர்க்கால நாயகியின் தோளில்

வெளவால் சிறகு மடியும் கைபோட்டு

கோர்த்து

அணைத்து

கூரிய பல் பதித்து

முத்தமிடப் போகும் மோகத்தில்

உதடு துடித்து ஒன்றுதற்கிடையில்

இளவரசனின் வாள்

குத்து வீச்சாய் வீழ்

கோலம் களைந்து

பாதமின்மை காட்டிற்று

பழைய

கிழடு.

2002

Blank page

சிதைந்துபோன தேசமும்
தூர்ந்துபோன மனக்குகையும்

- சிதைந்துபோன தேசமும்
தூர்ந்துபோன மனக்குகையும்
- ஒரு மரவட்டையின் சோகம்
- இழந்த சுயத்தின் இருப்பைத் தேடி
- துளிர்க்காத கவிதைகள்
- செம்மறிப் புருவையாய்...
- இளவரசர் சார்ள்ஸின் இலங்கைக் கனவு
- பட்டத்து ராணி
- ஒரு சர்வதேச அகதியின் பாடல்
- கொல்லனின் உலையில்...
- நகங்களும் பற்களும்
- காண்டாவனம்

Blank page

சிதைந்துபோன தேசமும் தூர்ந்துபோன மனக்குகையும்

ஒரு நத்தைதான் நான்
எனினும்
முடியவில்லை என்னால்
இந்தப் பயங்கர நிர்மூலத்தின்
தனிமையில் உறைந்து கொள்ள.

இந்த உடைந்த சிதைவுகளுக்கிடையில்
எப்படி நான் எனது
ஓட்டினுள் புகுந்து கொள்வேன்?

இயன்றவரையும் எனது உணர்கொம்புகளை
நெரித்து நெரித்து நீட்டி
மிக நீட்டியே வைத்துள்ளேன்

நான் சுரக்கின்றேன்
இந்த இடிபாடுகளை
வழுக்கிக் கடந்து செல்ல
எனது மசகு முழுவதையும் சுரக்கின்றேன்

மசகு உறைந்துபோகிறது இடிபாடுகளின்
வன்மத்தில்
நிறமற்ற என் குருதியையும்
நிணத்தையும்கூடச் சுரக்கிறேன்
இதயத்தையும்
அந்தரங்கங்களையும்
உணர்வுகளையும்
என் தனிமைகளையும்கூட என்னுள்
குழிபறித்துக் குழிபறித்துக்
குதப்பிச் சுரக்கிறேன்.

என் உள்ளே
இப்போது எல்லாம் கோது
தூர்ந்துபோன வெறும் மனக்குகை
எனது உணர் கொம்புகளை
இன்னும் நீட்டுகிறேன்
சிதைந்துபோன எனது தேசத்தை
அணைத்துக் கொள்ள.

1997

ஒரு மரவட்டையின் சோகம்

எல்லா வழிகளும்

இப்போ

திறந்தே இருப்பதான பிரமை

நீண்ட வெளிகளும் தோப்புகளும்

கண் கொள்ளும் வரையும்

காத்திருப்பதான உற்சாகம்

இங்கொன்றாய் அங்கொன்றாய்

சருகுகளுக்கிடையில்

சுருட்டிக் கிடந்த பாம்புகளையும்

சுட்டுப் பொசுக்கி ஆயிற்று.

தடி எடுத்த தண்டக்காரர்களையும்

இனி வேண்டாம் என

ஏகச் சொல்லி ஆயிற்று.

இந்த மரவட்டை

மூச்சுக் கொண்டவரையும்

காற்றை உள்வாங்கி

முழு உடலையும் நீட்டி

ரயில் தண்டவாளத்தில்

புறப்படத் தொடங்கிற்று

திடீரென மேகம் கறுத்தது.
எல்லா வழிகளும் இழுத்து மூடப்பட்டன
கறுத்த வேட்டை நாய்கள்
சிவப்பு நாக்குகள் தொங்கப்
புறப்பட்டன மோப்பம் பிடிக்க.

தண்டக்காரர்கள்
விஸ்வரூபம் தரித்தனர்.

சருகுப் பாம்புகள்
சுட்டுப் பொசுக்கப்பட்ட இடங்களில்
ராஜ நாகங்கள்
நுனி வாலில் நின்று சூரியனை விழுங்கின
மீண்டும் இந்த மரவட்டை
கண்ணழிந்து, காதழிந்து
வட்டமாய்ச் சுருண்டு கிடக்கும்
இனி
தோல் பறந்து
சுன
தோன்றும் வரை.

1996

இழந்த சுயத்தின் இருப்பைத் தேடி

என்னை அறுக்கும் கேள்வி
இந்தப் புகைமண்டலத்துன் நான் எங்கே?
கொடூரப் புயலில் வீழ்ந்து கவிழ்ந்துவிட்ட
விருட்சத்தின் அடியில்
இன்னமும் நடுங்கி
ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் ஓணானா, பல்லியா நான்?

ஆட்களை விழுங்கும் போர்க்கால வெளவால்
சப்பித் துப்பிவிட்ட
முந்திரியம் சக்கையா நான்?

குண்டு துளைத்த என் குருத்தைக்
குருதி சொட்டச் சொட்டப் புதைத்தே ஓடி
வானத்துத் திமிங்கலங்கள் கக்கிய
தீப்பிழம்புகளை விழுங்கி
கடலுக்கு அடியில் ஊர்ந்து
கரை ஒதுங்கி
குழறும் இந்தப்
பாலைவனத்துச் சூறாவளியில்
நான் எங்கே?—
நான் எங்கே?

1996

துளிர்க்காத கவிதைகள்

நேற்று ஒரு குண்டு
காற்றில்
அள்ளுண்டு சிதறிய சருகுகள்போல்
கோயிற் கல்லில்
அடிபட்ட தேங்காய்த் துண்டுகள்போல்
சனங்கள்

நேற்று முன்தினம் ஒரு மிதிவெடி
முழங்கால் பறந்து
பல்லியின் வால் அறுந்து
துடிதுடித்துப்
பின் சோர்ந்து கிடந்தது.

அதற்கு முன்தினம் ஓர் அப்பாவி-
ஓடவிட்டுச் சுட்டு வீழ்ந்த பிணம்
விரல்களை விரித்து
உள்ளங்கையில் பொத்திக் கொண்டது
ஒரு கிரனைட்டை

என்ன நிகழ்ந்தும்
இந்த வெண்ணெய் உருகவே இல்லை
மூச்சுப் பட்டாலே முகம் கோணும்
இந்தத் தொட்டாற் சுருங்கி இலைகள்
முறிக்கப்பட்ட போதும்
விறைத்துப்போய்க் கிடக்கின்றன
திமிர்த்துப்போன
இந்த இமைகள் சுரக்கவே இல்லை
தூர்ந்துபோன இந்தச் சுவையில்
கவிதை
துளிர்க்கவே இல்லை.

1997

செம்மறிப்புருவையாய்...

எனக்கு
வேறு வழியில்லை.
உலகின் பாவங்களைப்
போக்கும்
செம்மறிப்புருவையாய்
மருதங்கரையின்
சிலுவையில் தொங்குகிறேன்.

வனம் மீண்ட மைந்தர்கள்
அஞ்சாத
வாசம் செய்த
விராடபுரத்தின்
கடற்கோடைப் பூக்களைக்
கிள்ளி
சுவக்காலையில் இட்டனரே.

யாகம் மீண்ட மைந்தர்கள்
யாவரையும்
ஆதரித்த
மிதிலாபுரியில்...
செங்கோடைப் பூக்களைச்
சிதைத்து
தெருவில் இட்டனரே.

என் பாவமே,
என் பாவமே,
என் பெரும் பாவமே

எனக்கு
வேறு வழி இல்லை
உலகின் பாவங்களைப் போக்கும்
செம்மறிப்புருவையாய்,
மருதங்கரையின்
சிலுவையில் தொங்குகிறேன்.

1997

இளவரசர் சார்ள்ஸின் இலங்கைக் கனவு

இலங்கையின் சுதந்திர தேவியைக்
கண்டேன்.

சுதந்திர தேவியைத் துதிப்பதற்காக
வெட்டிய தலையும்

வீசிய வாளுமாய்

ஆண்டுக்கொரு முறை

அணி வகுக்கின்றனர்.

தீ

எனச் சிரிக்கும்

தேவியின் கரங்கள்

ஓர்

ஆயுதக் கிடங்கு.

சுத்தி ஒரு கரம்

கோடரி ஒரு கரம்

துப்பாக்கி ஏந்திச் சுடரும் சில கரங்கள்

ஏவாயுதங்களும்
எறிகணைகளும்
வேகக் குண்டு விமானங்களும்
தாங்கி வலிமை பெற்ற
தடந்தோட் கரங்களுள்
துண்டாடப்பட்டுத் துடிக்கும் சில.

சுதந்திர தேவியைச் சுமக்கின்ற சிங்கத்தின்
விரிகதிர் சடைகள்
உதிர்ந்து போனதால்
மழுங்கிய சூரிய வட்டத்தின் நடுவில்
கூர் மழுங்கிய பல்லின் குகை பிளந்து
கர்ச்சிப்பது போல் சரையை காட்டினும்
ஊளைதான் கேட்டது
எங்கோ தூரத்தில்

எனினும்
சுதந்திர தேவியின் தோறாப் பாதங்களின் கீழ்
நசிபடுவான் ஓர் நரன்
முயலகன் போலும் ஈசுரன் போலும்
ஈழ முகன்.

1998

பட்டத்து ராணி

பின்னரல்
பன்றியின் வால் தொங்கும்
சில பெண்குழந்தைகளுடனும்
தொப்பி சப்பாத்து சீருடை சிசுக்களுடனும்
மலர் சூடிய ஒலிபெருக்கி முன்
நின்று கரம் கூப்பி
நீ உதிர்த்த
புன்னகையின் பொருள்தான் என்ன?

மந்திரி பிரதானிகள்
மனித வெடிகுண்டு
துளைக்க முடியாத தூரத்தில் இருப்பார்

குடிமக்கள்
எறிகுண்டு வீச முடியாத இடத்தில்
தடுப்புகளுக்கு அப்பால்
தங்கி இருப்பார்

நீ இந்த
பாலகரைப் பணயமாக்கி
மலர்கள் சூடிய ஒலி பெருக்கி முன்
கரம் குவித்துப்
புன்னகைக்கிறாய், என்ன பொருள்?
நீ புத்திசாலி என்பதா?

நீ என்ன நினைத்தாலும் நினை
வாரிசுகள் அற்ற ஒரு ராச்சியத்தில்
வலம் வந்த பட்டத்து யானை
சேரியிலே
துதிகை நீட்டி
சோளிக்குக் கீழே தொப்புள் தெரிந்த
இடுப்பைச் சுற்றி வளைத்தெடுத்து
உயர்த்திப் பிடித்த
சேலைக்காரியின் நினைவுதான்
வந்தது
ஒரு கணம்.

1999

ஒரு சர்வதேச அகதியின் பாடல்

துரும்புதான் நான்.

எனினும் ஒரு

அலைகடல் துரும்பு

அலைபவன்தான் நான்.

எனினும் நான் அலைப்புறுவது

கொந்தளிக்கும் ஒரு கடலில்,

குழுகின்ற ஒரு புயலில்!

போக்கிடம் அற்றவன்தான் நான்.

எனினும், போரின் நிமித்தம்

போக்கிடம் அற்றுப்போனவன் நான்.

இழப்புகள் மிகுந்தவன்தான் நான்

எனினும்

இழந்தவற்றை மீளப் பெறுகின்ற போரில்

என்னை இன்னும் இழக்காதவன் நான்.

புல் என மிதிபடுபவன்தான் நான்
எனினும்
போராடும் தலைமுறையைக் காணக் கொடுத்துவைத்த
புல் நான்.

எறிகணைகளுக்கும் குண்டுகளுக்கும்
இரையாகாமல்
உயிரைக் கையில் பிடித்தபடி
ஓடுபவன்தான் நான்
எனினும்
சரணாகதி அடைந்த சரித்திரம்
எனக்கில்லை.

நலிந்துபோனவன்தான் நான்.
எனினும்
நம்பிக்கை இழந்துபோனவன் அல்ல.

1999

கொல்லனின் உலையில்...

என் சம்மட்டி அடியில்
நட்சத்திரங்கள்
நடுங்குகின்றன.

என் உலையின் செஞ்சுவாலையில்
எரிமலைகள்
வாய் பிளக்கின்றன

என் தாளியில்
சுர்சுர் எனத் துடிக்கும் நீரில்
கடல்கள்
கொதிக்கின்றன.

உலோகப் பிழம்புகளிலிருந்து
செதில் செதிலாகச் சிதறும்
தீக்கங்குகளில்
தலையைத் திருகி ஏறியும்
மனிதப் பலிக் கிடாயின்
ரத்தக் கொப்புளங்கள் உதிர்கின்றன

எனது துருத்தியின்
சர்ப்ப நாக்குகளில்
வானமே தீழுட்டிக் கொள்கிறது.

அதோ, அதோ
நடுங்கிய நட்சத்திரங்கள்
எனது சம்மட்டி அடிகளில்
விழத் தொடங்கிவிட்டன

எனது உலைத் தீயில்
உருவாகிக்கொண்டிருக்கிறது
ஒரு
புதிய வார்ப்பு

1999

நகங்களும் பற்களும்

கொடிய நகங்களை
விரல்களில் கொழுவி இருந்தனள்
அரசி.

கீறிக் கிழித்து
உயிரைக் கிண்டி எடுக்கும்
கொடிய நகங்கள்

அவசரகால ஆயுதங்களாகக்
கண்ணைத் தோண்டவும்
கற்பைப் பிடுங்கவும்
மண்ணுள் மக்களை உயிரோடு
புதைக்கவும்
அந்த நகங்கள் அவளுக்கிருந்தன.

கொழுவிய நகங்களில்
குறி வைத்திருந்தனர் எதிரிகள்
பாலை வனத்து தீக்கோழி ஆனாள்
ஓடிக் களைத்து
அவள் ஓய்ந்துகிடந்த
ஒரு நாள் மாலையில்
கூடிப் பிடித்தனர் எதிரிகள்
கொழுவிய நகங்களை
வீசி எறிந்தனர்
'மொட்டை விரல்களால்
ஏது செய்வாய் இனி' என
எக்காளமிட்டனர்

குனிந்தே இருந்த அரசி
நிமிர்ந்ததும்
அவளுடைய வேட்டைப் பல் நீண்டு
கடைவாய் கிழித்து
உதடுகள் பிதுங்க
பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டதாரியாய்
பயங்கரித்திருந்தாள்.

2001

காண்டாவனம்

இராக்கினியே,
உன் வீழ்ச்சியைக் கண்டு வியக்கிறேன்.
வீதியின் முறைமையினைக் கண்டு
மெய் சிலிக்கிறேன்.

எல்லாம் இழந்தனை
வருந்துகிறேன் துரியோதனி!
தூது வந்த துருவப்பனி கிருஷ்ணனும்
நோவுற்று அகன்ற பின்
வில் ஓடித்த விதூரனும்
விகர்ணனும்

இல்லாத உன் அவையில்,
மக்பெத்தின் இறுதிநாள் தனிமையில்
வாழ்க்கை என்பது
முட்டாள் ஒருவன் மொழிந்த
துயரக் கதை என நீ சோர்கையில்,
வனம்
நடந்து
வருதலைக் காண்கிறாய்!
காண்டாவனம்

2001

Blank page

பின்னிணைப்பு

- மரியாத உயிர்ச்சுவடும்
விலகிச் செல்லும் மையங்களும் -II

Blank page

மரியாத உயிர்ச்சுவடும் விலகிச் செல்லும் மையங்களும் - II

என்னை நான்

ஒரு

Living fossile

எனக்

கருதுவது

என்னுள் நிகழும்

ஒரு *illusion*

என்று

நீ

எழுதிய வரிகளை

இடைக்கிடை

நினைந்தபடி

நான்

இன்னமும் இங்கேதான்

குந்திக்கொண்டிருக்கிறேன்,

அதே பழைய

மரியாத உயிர்ச்சுவடாய்,

*Living fossile*ஆய்

*Xiphonosuridae*ஆய்

எந்த மாற்றமுமின்றி.

என் இருப்பின் ஸ்திதியை
எனக்குள்
நானே
காண இடம் தராமல்,
ஏன் அதனை
எனக்குள் நிகழும்
ஒரு
illusion
என்கிறாய்?

எனது
'உறவும் நினைவும்
ஒரு பாலைவனத்தின் குரலும்'
கூட
என்னுள் நிகழும்
ஒரு
*illusion*தான்
- ஒரு
மாயத்
தோற்றந்தான்-
என்பாயோ?

எனது
'கடலும் பிணமும்' இல்
என் பிணத்தை
நானே காண்பது
கூட
ஒரு பொய்மை
என்பதுதான்
உனது புரிதலோ?

எனது
'வீழ்ந்துகொண்டே' இல்
மற்றதெல்லாம்
மேல் உயர
மனிதன்
நித்தியமாய்
வீழ்ந்துகொண்டிருப்பது,
- நினைவின்

ஒரு
கிறுக்கு நிலை
என்றுதான் நினைப்பாயோ?

அது
மரியாத உயிர்ச் சுவட்டின்
மற்றொரு
வடிவம்
என்றும்
மதிப்புரை செய்வாயோ?

2

மரியாத உயிர்ச்சுவடு
கடல் மடியில்
ஊர்கையிலே
'அலை'யிலே
ஏறிவா'
என
விசவாசம் அளித்த
யேசுவும்
ஓடக்கரையில்
ஒரு நாள்
மரித்தான்.

மரித்தவன்
மூன்றாம் நாள்
உயிர்த்தெழுவான்
என
வழமைப்படி
நான்
எதிர்பார்த்த போதும்
ஆண்டுகள் மூன்று
ஆகியும்
மரித்த யேசு
உயிர்த்தெழுவேயில்லை.

மரித்த யேசுவும்
என்
விலகிச் செல்லும் மையம்
ஆனானோ
என நாள்
விசனித்த போதுதான்

'இதோ மாற்கு
 இதோ புனித அருளப்பர்'
 என
 மரிப்பதற்குச் சற்று முன்
 யேசு சொன்ன
 வார்த்தைகள்
 நினைவுக்கு வந்தன.

 மாற்கு ஓவியரின்
 வர்ணங்கள்
 தெரிந்தவன் நீ.

 புனித அருளப்பரின்
 அற்புதங்கள்
 புரிந்தவன் நீ.

 புனித அருளப்பர்
 புரிந்த
 அற்புதத்தில்
 'மழை நாட்கள் வரும்'
 நாளை
 உன்
 யாழ்மனையில்
 எனக்குரைத்தவன்
 நீ.

 எனக்கு
 'மழை நாட்கள் வரும்'
 நாளை
 நான்
 எதிர்பார்த்ததே இல்லை

 எனினும்
 என்
 கோயில் வெளியில்
 ஒரு நாள்

 துமித்த ஒரு
 துமியில்

 'ஊ' என்று
 புனித அருளப்பர் ஊத

அத்துமீயின்
ஒரு புள்ளியில்
தொடங்கிய அருட்டல் சுழித்து
ஆங்கே
'நீர்வளையங்கள்' தோன்ற
நெகிழ்ந்து போனேன்.

என்
கொங்கு தேர் வாழ்க்கை
அஞ்சிறைத் தும்பி

என்
இருண்ட காட்டில்
இலங்கும் மின்மினி

என்
பக்திக்குரிய
மனிதப் பழம்

என்றெல்லாம்
புனித அருளப்பரை
நான்
போற்றுகையில்

என்
உள்ளுக்குள் செருமினார்
என்றோ
என்னுள்
உறைந்துபோய் இருந்த

'என் ஆசானும் அன்பனும்
என்னில் அளவற்ற
நேசத்தைப் பொழிந்த நிமலனும்'
ஆன
என்
தாடிவாலா.

ஓமோம்
என்னை உருவாக்கியவன்,
அன்பின்
உயிர் மூச்சுத் தந்தவன்;
என்
தாடிவாலா...

என்னை வெளிப்படுத்தியவன்,
என் இருப்பை
புலப்படுத்தியவன்,
என்
புனித அருளப்பர்
என்
நன்றிப் பெருக்கில் நனைந்தேன்.

3

நன்றிப் பெருக்கில்
நான் நனைந்தென்ன?

நனைந்த ஈரம்
காயு முன்பே
இந்துமகா சமுத்திரத்தின்
இராட்சத
ஓக்ரோப்பஸ்
நீ-ட்-டி
மிக
நீ-ட்-டி
விரித்த
நீள் கரங்கள்
எம்மூர் வீதியில்
சர்ப்ப வியூகத்தில் தழைந்து
சக்கர வியூகத்தில் வளைக்க
அகப்பட்டுப் போனான்
என் அபிமன்யு.

அவன்
கொட்டிய குருதியில்
குழிந்த மண்ணைப்
பொத்தி
எடுத்து
கையினுள் பிசைந்த
ஓராண்டு கழியுமுன்
வெடித்ததே
ஊழித் தீ!

வெடித்த
ஊழித் தீயில்
விதறுண்டு

ஒட்டகப் பாலையின்
நெருப்பாற்றில் நீந்தி

கல்லிடையாற்றங் கரையின்
வழியே கடுகி

தேற்றாமரத் தீவு
தேவாலயத்தில் ஒதுங்கி

இருள் விடியப் பூக்கும்
அப்பச் சட்டி
தீக்கொழுந்துகளில் விழித்து

கடலோரப் பயணங்களில்
அலைவாய்க் கரையினுள்
தவளைப் பாய்ச்சலில் தகைந்து

அர்த்த ராத்திரியில்
ஆற்று விரியின்
ஒற்றை நெடுங்கம்பை
ஊன்றித் தொடுத்து
வான் முட்ட நின்ற
மனிதனை வணங்கி

அக்கரையின்
பொட்டல் காடுகளில்
இராட்சத
இரும்புத் தும்பிகள் கக்கிய
தீப்பிழம்புகளில் சிதறி

கடுக்காமுனை அன்னையின்
காலடியில் வீழ்ந்து
அவள்
அமுதக் கலசம் திறந்த
அருளில் பிழைத்து

ஆறுமாதம் கழிய
அகதிச் சருகாய்

பத்மா சுரர்களின்
பாதைகள் விலக்கி
ஒடுங்கிய கோழிக் குஞ்சாய்
ஊர் வந்து சேர்ந்து

நடுங்கிய நடுக்கத்தில்
விறைத்து

கல்லாகிப்
போனவனாக

சிதைக்கப்பட்ட சித்திரம்
ஆனவனாக

இழந்த சுயத்தின்
இருப்பை தேடுபவனாக

தொலைந்து போன
சந்நியாசியாக
என்
கோயில் வெளியையும்
துறந்து

மருதங்கரையில்
அடைக்கலமான
ஓராண்டின்
பின்பு

ஓடக்கரையில் யேசு உயிர்த்தெழுந்து
எனக்கு
சேதி உரைத்த போதுதான்

மாவலிக் கரையில் நீயும்
அத்திலாந்திக் கரையில்
புனித அருளப்படும்
திசைமாறிப் போனதை
கேட்டுத்
திடுக்கிட்டேன்.

திடுக்கிட்ட செய்திகளில்
திணறுகையில் அன்றோ
மருதங்கரைக்கு

நீ
வந்தாய் -
தொலைந்து போன

இந்த
சந்நியாசியின்
துயர் கேட்டு.

துயர் கேட்டு உருகும்
சபாவம்
உனக்கு

விலகியும் விலகாதவன் நீ.
விலகாமலும் விலகுபவன் நீ.
அது உனக்கு மட்டுமே
ஆகும்!

அந்த
உள்ளுறை அற்ற
எனக்கு,
ஜனனம்
மரணத்தில் முடிவதுபோல்,
மரணம்
மற்றொரு ஜனனத்திற்கு
வழிவிடுவதுபோல்,
மையங்கள்
விலகுதற்காகவே!
விலகுதல்
வேறொரு
மையத்திற்காகவே!

எத்தனை மையங்கள்
எத்தனை விலகல்கள்.

மீண்டும்
மாவலிக் கரையில்
நீயும்
அத்திலாந்திக் கரையில்
புனித
அருளப்பரும்
மையமழிந்து
அந்த
மயானத்தில்
புல்முளைத்த போதுதான்
மருதங்கரையில்
யூக்கலிப்ரஸ்
மரங்களின்
வழிப்பாட்டில்
துருவப் பறவைகள்
என்னைச்
சூழத் தொடங்கின.

‘நான் கரைய வேண்டும்
நான் கரைய வேண்டும்,
துருவத் தரையின்
வசந்தப் பூவுக்கு’

என்று நான்
முன்னர்
எழுதியது
நினைவிருக்கும்.

இருக்கும் எனின்,
நான் கரைய மாட்டேனோ
நான் கரைய மாட்டேனோ
துருவத் தரையின்
தூவெண்பனி சூடும்
மருதங்கரையின்
மதலைகட்கு!

‘கோழி பொரித்த
குஞ்சுகள் போல
வெள்ளையாய் மிதந்து
வீதியெல்லாம் நிறையும்
உறைபனி கால
துருவப் பறவைகள்’

என நான்
பாடிய வரிகளை
நீ
பார்த்திருக்க மாட்டாய்.

துருவப் பறவைகள்
என்னை
சூழும் வகையில்
கால அட்டவணை -
கவிதை போல்
ஒரு பாடம்,
என்பது அறிவாயா?
என்பது அறிவாயா?

‘கண் நிறைய
காற்றில் அசைந்தாடும்

யூக்கலிப்ரஸ்

காண்பதெல்லாம்
பிஞ்சு முகங்கள்

மாடிகளின் ஏற்றம்
மாடிகளின் இறக்கம்
ஒரு வித்தைக்காரன் போலப்
படிப்பிக்கும்
விளையாட்டு'

என்று நான்
எழுதிய வரிகளைக் கூட
இதுவரையில்
கண்டிருக்க மாட்டாய்.

'இப்போது
இக்கணத்தில்
எனக்கு
மொத்தமும் சில்லறையும்
உங்கள் முகம் ஒன்றே
முகத்தில் ஒளிர்
அற்புதமும் அதுகாட்டும்
உணர்வு அலைகளுமே
பத்திரம் பத்திரம்
இன்னும் சில பகற்பொழுது
பாடம் என ஒன்று
படிப்பிக்கப்
படும் வரையில்...'

என்ற
எனது
நிச்சயமற்ற
நிழலாட்டத்தின்
வரிகளைக் கூட
நீ
அறிய மாட்டாய்.

கோழி பொரித்த
குஞ்சுகள் போன்ற
உறைபனி காலத் துருவப் பறவைகள்
வசந்த காலத்து
வண்ணப் பறவைகளாய்
மாறும் காலமும் வந்தது.

‘ஒவ்வொன்றாய்ச் சேர்ந்து
ஒரு பாட்டமாய்
வந்து குழுமி
வண்ணத்துப் பூச்சிகள் போல்
மொய்த்திருந்து
கற்று
முடிய
மயில்தோகை நிலத்தில் வாருதல் போல
மங்கல் பொழுதை
வருடிச் செல்லும்
வசந்த காலத்து
துருவப் பறவைகள்’

என நான்
மகிழ்ந்து பாடிய
நாட்களும்
சென்று நகர்ந்தன.

எனினும்,
துருவப் பறவைகள்
தொடர்ந்திருப்பதில்லையே
பருவ காலப் பறவைகள்
பறந்து விடும் அல்லவோ
துயர காலம் மீண்டும் சூழ்ந்தது
விலகிச் செல்லும் மையங்கள்
மேலும் நகர்ந்தன.

"My heart is a nest
 Where the arctic bird dwells
 All white around
 Her innocence
 Her joy
 Her illuminating ivory face
 Fringed by
 A veil
 A scarf
 A fardha -
 The immaculate arctic snow."

என்று நான்
 குதூகலித்த
 என் குஞ்சுப் பறவை துஷானவும்
 வளர்ந்து
 நெடுத்து
 வர்ணச்சிறகு கூட்டி
 பிரியாவிடை சொல்லி
 பிரிந்தும்
 வெகுநாள்.

'வா வா,
 என்றுன்னை அழைத்தேன் -
 எனது வைகறை வெளி
 திறந்த மகிழ்ச்சியில்.
 நீயோ
 எந்தப் பெண்ணுடையவை
 என நான்
 மறந்து போன
 அந்த
 அப்பாவிப் புன்னகையினதும்
 வெகுளிப் பார்வையினதும்
 விழி மலர்வுக்குள்
 அரூபத்தின் வீழ்ப்படிவாய்
 விம்பத்துள் மடிந்த
 ஈரச் சிறகுகளை
 இன்னமும் விரிக்கத் தெரியாத
 பிஞ்சு வண்ணத்துப் பூச்சியாய்
 நடுங்க
 இமைக்குள் வழுவிற்பு உலகம்'

என

எனது

மனக் கர்ப்பத்தில்

உள்ளுறைந்த யாஸாவின்

அருபத்தின் வீழ்படிவில்

இன்னமும் அதிர்கிறேன்.

‘இவன் குரு,

இவள் சிஷ்யை,

என

யுகாந்திரங்களின்

கால முகட்டில்

ஏறி உலவிய

நம்

இனிய பொழுதுகள்

மறைந்தனவே’

என

என்

ஞான புத்திரி

துஷானாவின்

ஞாபகத்தில் எழுதிய

நாட்களும்

மெல்ல நகர்ந்து போயின.

வேலியில் பூத்த பீர்க்கு வீழ்ந்துது போல்

கடைக்கண்ணின் ஓரவிளிம்பில்

ஒரு கனவு மறைந்தது போல்

சனக்கும்பலில் மின்னிய சுடர் முகம்

சட்டென மறைந்தது போல்

எதிர் எதிர்த் திசையில் பயணிகள்

தூரத் தூர விலகிச் செல்லுதல் போல்’

நானும் என் துருவப் பறவைகளும்

ஆனோமே,

என்ற ஆற்றாமை

அவ்வப்போது

நெஞ்சை அரித்துப் பிய்க்கும்.

மையங்கள்

அழிந்த

மலட்டு வாழ்வில்

என் பிள்ளைகள்

தூரத்

தூரப்

பெயர்ந்த நிலையில்

இந்த

தொலைந்து போன சந்தியாசி

மீண்டும் தன்

கோயில் வெளியின்

துணை தேடி

வந்ததை

மாவலியின்

அந்தக் கரையிலும்

நீ

அறிந்திருப்பாய்.

'மௌனத்தின் மோதல்'இன்

'சடுகுடு ஆட்டம்'

தந்த சலிப்பில்

கண்களில்

உதிரும்

'கறுத்த துகள்கள்'

இடையே

'முடிவற்று ஓடும் ரயிலைப் பார்த்து

மூச்சுத் திணறுதல் போல்

சாமம் சாமமான

தவிப்பு'

அலை மோத

'அந்தரத்தில் தொங்கும்

விண் கலமாய்' ஆன

அறையில்

'பறக்கின்ற கட்டிலில்
 பாதி ரா போக
 மீதி ராவை
 விடிய வைப்பது
 எப்படி
 என
 கண்துஞ்சல் அற்று
 வலிக்கும்
 நெஞ்சைத் தடவி
 இறுதி
 வந்துற்றதோ
 என
 தளரும் மானுடன்
 தனித்துப் போன இரவும்
 தானுமாய்'
 அந்தரித்த
 அந்த அவதிகளிலிருந்து
 இன்னும்
 மிஞ்சி இருக்கின்ற
 இந்த மெலிந்த மனம்
 என்ன செய்யும்?

 மாவலிக் கரையின்
 வனப்பு மிகு
 குன்றுகளில்
 நீ
 ஏறி
 ஏறிச்
 செல்வதை
 இங்கிருந்தே காண்கிறேன்

 ஓடக்கரை யேசுவும்
 எனக்கான
 உயிர்த்தெழலின் பின்
 தன்
 ஓய்ந்தும் ஓயாத
 அலையின் ஓடத்தில்
 'தெரிதல்'
 கம்பு ஊன்றி
 நீண்ட தூரம்
 செல்வதைக் காண்கிறேன்.

என்

மருதங்கரையின்

துருவப் பறவைகள்

வர்ணங்கள் உடுத்தி

பல

வளாகக் கொம்பர்களில்

சிறகடித்து

மேகக்

கூட்டங்களில் சேர்ந்து

நீண்ட நெடுந் தூரம்

நீந்திப்

பறப்பதையும் காண்கிறேன்.

அத்திலாந்திக் கரையில்

என்

புனித அருளப்பர்

அற்புதங்கள்

இன்னும் பல அருளி

தமிழியலில்

உயிர்ப்பும் உத்தானமும்

ஆகி

உலகெங்கும்

அசரீரிகளை ஒன்றிணைத்து

உன்னதங்களில்

ஓஸானா இசைக்க

ஆரோகணமாவதையும்

அவதானிக்கிறேன்.

நானோ

இன்னமும்

இங்கேதான்

குந்திக்கொண்டிருக்கிறேன்

என்

கோயில் வெளியின்

மணலில்

அமைதியாய்

சருகுதிர்க்கும்

ஆலமரங்களின் அருகில்

ஆர்ப்பரித்துச்

சலசலக்கும்

அரசுக்கு இப்பால்

நிலவைப் பார்த்து
நிலவற்ற
நட்சத்திர மங்கலைப் பார்த்து
அதுவும் அற்ற
இருளுக்குள்
இருளாய்
மரியாத உயிர்ச்சுவடாய்
*Living fossible*ஆய்
*Xiphonosuridae*ஆய்
எந்த
மாற்றமும் இன்றி
எந்த
*illusion*உம்
இன்றி.

இதுவரை வெளியான தமிழியல் வெளியீடுகள்

1. **ஊரடங்கு வாழ்வு**
(‘ஈழநாடு’ பத்திரிகையில் 1984-ஆம் ஆண்டு வெளியான
ஆசிரியத் தலையங்கங்கள் 63இன் தொகுப்பு)
ந. சபாரத்தினம்
சென்னை, ஜூன் 1985
2. **அக்கரைக்குப்போன அம்மாவுக்கு**
(31 கவிதைகளின் தொகுப்பு)
ஹம்சத்வனி
சென்னை, ஓகஸ்ட் 1985
3. **மரணத்துள் வாழ்வோம்**
(31 கவிஞர்களின் 82 அரசியல் கவிதைகள்)
யாழ்ப்பாணம், நொவெம்பர் 1985)
4. **இந்துப் பண்பாடு: சில சிந்தனைகள்**
(லேடி இராமநாதன் நினைவுச் சொற்பொழிவு, 1985)
கா. கைலாசநாத குருக்கள்
சென்னை, செப்டெம்பர் 1986
5. **யுகங்கள் கணக்கல்ல**
(பதின்மூன்று சிறுகதைகளின் தொகுப்பு)
கவிதா
சென்னை, நொவெம்பர் 1986
6. **தேடலும் படைப்புலகமும்**
(ஓவியர் மாற்கு சிறப்பு நூல்)
யாழ்ப்பாணம், ஓகஸ்ட் 1987
7. **இலங்கையின் தோட்டப் பள்ளிக்கூடங்களின்
கல்வியமைப்பும் பிரச்சினைகளும்**
சொர்ணவல்லி பத்மநாப ஐயர்
யாழ்ப்பாணம், ஜூன் 1988
8. **நீர்வளையங்கள்**
(54 கவிதைகளின் தொகுப்பு)
சண்முகம் சிவலிங்கம்
சென்னை, நொவெம்பர் 1988

9. **பெண்களின் சுவடுகளில்**
சாந்தி சச்சிதானந்தம்
சென்னை, மார்ச் 1989
10. **யதார்த்தமும் ஆத்மார்த்தமும்**
(பத்துக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பு)
மு. பொன்னம்பலம்
சென்னை, ஏப்ரில் 1991
11. **மீண்டும் வரும் நாட்கள்**
(கவிதைத் தொகுப்பு)
மு. புஷ்பராஜன்
தமிழியல், காலச்சுவடு
நாகர்கோவில், ஜூலை 2004
12. **வர்ணங்கள் கரைந்த வெளி**
(கவிதைத் தொகுப்பு)
தா. பாலகணேசன்
தமிழியல், காலச்சுவடு
நாகர்கோவில், ஜூலை 2004
13. **AJ: The Rooted Cosmopolitan**
(Festschrift)
Edited by: Chelva Kanaganayakam
Tamiliyal, London, UK, July 2008
14. **ஓற்றை மைய உலக அரசியலில் போரும் சமாதானமும்**
(உலக அரசியல்)
மு. திருநாவுக்கரசு
தமிழியல், காலச்சுவடு
நாகர்கோவில், செப்டெம்பர் 2008
15. **சுழலும் தமிழ் உலகம்**
(புலம்பெயர்ந்த தமிழர் வாழ்வு தொடர்பான கட்டுரைகள்)
சந்திரலேகா வாமதேவா
தமிழியல், காலச்சுவடு
நாகர்கோவில், செப்டெம்பர் 2008
16. **தேடலும் விமர்சனங்களும்...**
(கவிதை, சிறுகதை, கட்டுரை, கடிதங்கள்)
இ. ஜீவகாருண்யன்
தமிழியல், காலச்சுவடு
நாகர்கோவில், ஜூன் 2009
17. **முடிந்து போன தசையாடல் பற்றிய கதை**
(சிறுகதைகள்)
மு. பொன்னம்பலம்
தமிழியல், காலச்சுவடு
நாகர்கோவில், ஓகஸ்ட் 2009

“எல்லா நல்ல கவிஞர்களினதையும்போல அவரது கவிதையும் அவரது முகமாக இருக்கிறது. அவரில் இருந்து பிரிக்கமுடியாத ஒன்றாக அமைகின்றது. அவரது உணர்வுகளையெல்லாம் பிரதிபலிக்கின்றது. அவரது மன அமைப்பின் வெவ்வேறு பரிமாணங்களை அவரது கவிதைகள்மூலம் நாம் காண்கின்றோம். அவரது சமூக, அரசியல் கவிதைகள் அவரின் ஒரு பக்கத்தைக் காட்டுகின்றன என்றால், அவரது தன்னிலைக் கவிதைகள் (Personal Poems) அவரின் வேறொரு பக்கத்தைக் காட்டுகின்றன. அவரது கவிதைகளில் கணிசமானவை அவரைப் பற்றிய கவிதைகள்தான்.”

— எம்.ஏ. நுஃமான்

விலை ரூ 175

